

Uradni list Republike Slovenije

Internet: www.uradni-list.si

e-pošta: info@uradni-list.si

Št. **46** Ljubljana, torek **8. 6. 2010**

ISSN 1318-0576

Leto **XX**

PRESEDNIK REPUBLIKE

2327. Ukaz o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije

Na podlagi sedme alineje prvega odstavka 107. člena Ustave Republike Slovenije ter 4. točke 7. člena in 10. člena Zakona o odlikovanjih Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 69/04 – uradno prečiščeno besedilo) izdajam

U K A Z

o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije

Za raziskovalno, klinično, pedagoško delo na področju perinatologije in psihologije

podeljujem

RED ZA ZASLUGE

prof. dr. Marjanu Pajntarju.

Št. 094-06-11/2010-1
Ljubljana, dne 2. junija 2010

dr. Danilo Türk l.r.
Predsednik
Republike Slovenije

2328. Ukaz o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije

Na podlagi sedme alineje prvega odstavka 107. člena Ustave Republike Slovenije ter 4. točke 7. člena in 10. člena Zakona o odlikovanjih Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 69/04 – uradno prečiščeno besedilo) izdajam

U K A Z

o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije

Za zasluge pri utemeljitvi in razvoju otroške srčne kirurgije

podeljujem

RED ZA ZASLUGE

prof. dr. Jolandi Jezernik Leskovšek.

Št. 094-06-12/2010-1
Ljubljana, dne 2. junija 2010

dr. Danilo Türk l.r.
Predsednik
Republike Slovenije

2329. Ukaz o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije

Na podlagi sedme alineje prvega odstavka 107. člena Ustave Republike Slovenije ter 4. točke 7. člena in 10. člena Zakona o odlikovanjih Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 69/04 – uradno prečiščeno besedilo) izdajam

U K A Z**o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije**

Za izredne zasluge na področju preventivne in raziskovalne dejavnosti v slovenskem zobozdravstvu

podeljujem

RED ZA ZASLUGE

prof. dr. Vitu Vrbiču.

Št. 094-06-13/2010-1
Ljubljana, dne 2. junija 2010

dr. Danilo Türk l.r.
Predsednik
Republike Slovenije

2330. Ukaz o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije

Na podlagi sedme alineje prvega odstavka 107. člena Ustave Republike Slovenije ter 4. točke 7. člena in 10. člena Zakona o odlikovanjih Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 69/04 – uradno prečiščeno besedilo) izdajam

U K A Z**o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije**

Za velike zasluge pri razvoju ortopedije v Sloveniji ter za uspešno vodenje in razvoj Ortopedske bolnišnice Valdoitra

podeljujem

RED ZA ZASLUGE

prim. mag. Venčeslavu Pišotu.

Št. 094-06-14/2010-1
Ljubljana, dne 2. junija 2010

dr. Danilo Türk l.r.
Predsednik
Republike Slovenije

2331. Ukaz o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije

Na podlagi sedme alineje prvega odstavka 107. člena Ustave Republike Slovenije ter 4. točke 7. člena in 10. člena Zakona o odlikovanjih Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 69/04 – uradno prečiščeno besedilo) izdajam

U K A Z**o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije**

Za ozaveščanje javnosti o zdravju otrok, s posebnim podarkom na nalezljivih boleznih, izobraževanje zdravnikov in drugega zdravstvenega osebja ter delo za stanovske pravice zdravnikov

podeljujem

RED ZA ZASLUGE

prim. Rasti Radešček Rakar.

Št. 094-06-15/2010-1
Ljubljana, dne 2. junija 2010

dr. Danilo Türk l.r.
Predsednik
Republike Slovenije

MINISTRSTVA**2332. Pravilnik o podaljšanju veljavnosti izobraževalnega programa Voznik**

Na podlagi 15. člena Zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 16/07 – uradno prečiščeno besedilo, 36/08, 58/09, 64/09 – popr. in 65/09 – popr.) minister za šolstvo in šport izdaja

P R A V I L N I K**o podaljšanju veljavnosti izobraževalnega programa Voznik**

1. člen

Na podlagi sklepa Strokovnega sveta Republike Slovenije za poklicno in strokovno izobraževanje, sprejetega na 122. seji dne 26. 3. 2010, minister za šolstvo in šport podaljšuje veljavnost izobraževalnega programa Voznik za pridobitev naziva srednje poklicne izobrazbe voznik/voznica za kandidate, vpisane v začetni letnik v šolskem letu 2009/2010, in za kandidate, ki se bodo vpisali v začetni letnik v šolskem letu 2010/2011 (samo za izredno izobraževanje; za vozila nad 3,5 tone).

2. člen

Splošni del programa in predmetnik izobraževalnega programa iz prejšnjega člena sta objavljena v publikaciji Dveletni in triletni programi poklicnih šol, Zavod Republike Slovenije za šolstvo in šport, Ljubljana, 1992, in v publikaciji Srednješolski izobraževalni programi s podaljšano veljavnostjo, 3. dopolnjena in spremenjena izdaja, Ministrstvo za šolstvo in šport, Ljubljana, december 2000.

3. člen

Ta pravilnik začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 0070-42/2010
Ljubljana, dne 31. maja 2010
EVA 2010-3311-0028

dr. Igor Lukšič l.r.
Minister
za šolstvo in šport

**2333. Pravilnik o spremembah in dopolnitvah
Pravilnika o načinu izračuna plačil na podlagi
obvestila, za uporabo radijskih frekvenc
in za uporabo elementov oštevilčenja**

Na podlagi drugega odstavka 6. člena, drugega odstavka 56. člena in drugega odstavka 70. člena Zakona o elektronskih komunikacijah (Uradni list RS, št. 13/07 – uradno prečiščeno besedilo, 102/07 – ZDRad in 110/09) izdaja minister za visoko šolstvo, znanost in tehnologijo

**PRAVILNIK
o spremembah in dopolnitvah Pravilnika
o načinu izračuna plačil na podlagi obvestila,
za uporabo radijskih frekvenc in za uporabo
elementov oštevilčenja**

1. člen

V Pravilniku o načinu izračuna plačil na podlagi obvestila, za uporabo radijskih frekvenc in za uporabo elementov oštevilčenja (Uradni list RS, št. 118/04, 90/05 in 22/07) se v prvem odstavku 2. člena v 1. točki številka »43/04« nadomesti z besedilom »13/07 – uradno prečiščeno besedilo, 102/07 – ZDRad in 110/09«.

2. člen

Tretji in četrti odstavek 13. člena se spremenita tako, da se glasita:

»(3) Faktor B je odvisen od uporabljenega radiofrekvenčnega območja:

Radiofrekvenčno območje	Vrednost faktorja B
do vključno 470 MHz	10
nad 470 MHz do vključno 960 MHz	3
nad 960 MHz do vključno 2.300 MHz	1
nad 2.300 MHz do vključno 5.000 MHz	0,6
nad 5.000 MHz do vključno 10.000 MHz	0,4
nad 10.000 MHz do vključno 17.700 MHz	0,3
nad 17.700 MHz do vključno 27.500 MHz	0,2
nad 27.500 MHz do vključno 40.000 MHz	0,1
nad 40.000 MHz	0,01

(4) Faktor E je odvisen od področja uporabe, in sicer:

– za uporabo radijskih frekvenc na celotnem območju Republike Slovenije: E = 50;

– za lokalno uporabo radijskih frekvenc – največ 130 občin: E = 25;

– za lokalno uporabo radijskih frekvenc – največ 65 občin: E = 10;

– za lokalno uporabo radijskih frekvenc – največ 5 občin: E = 5;

– za lokalno uporabo radijskih frekvenc v sistemu z eno bazno postajo: E = 10;

– za usmerjeno zvezo (točka – točka): E = 1;

– za uporabo radijskih frekvenc nad 2000 MHz v času prireditev ne glede na področje uporabe: E = 1.«.

3. člen

Na koncu četrtega odstavka 14. člena se doda nov stavek, ki se glasi: »V primeru, da področje pokrivanja ne zajema nobene od mestnih občin, pa se ta zmnožek dodatno pomnoži s faktorjem 0,25.«.

PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

4. člen

Do izteka obdobja hkratne analogne in digitalne radiodifuzije, določenega z zakonom, ki ureja digitalno radiodifuzijo, se

število točk za digitalne televizijske in digitalne zvokovne prenose, določene v 10. členu pravilnika, množi s faktorjem 0,1.

5. člen

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 007-195/2009-22
Ljubljana, dne 19. maja 2010
EVA 2010-3211-0006

Gregor Golobič l.r.
Minister
za visoko šolstvo,
znanost in tehnologijo

USTAVNO SODIŠČE

2334. Odločba o razveljavitvi prvega odstavka 13. člena, 1. in 5. točke 14. člena, tretjega odstavka 24. člena, kolikor se nanaša na zaposlovanje duhovnikov, četrtega odstavka 24. člena, kolikor se nanaša na zaposlenega duhovnika, drugega odstavka 25. člena in zadnjega stavka prvega odstavka 27. člena Zakona o verski svobodi, kolikor se nanaša na 24. in 25. člen Zakona o verski svobodi, z odločnim rokom, in o ugotovitvi, da niso v neskladju z Ustavo 24. in 25. člen v delu, ki ni zajet v 4. točki izreka odločbe, 22., 23., 26., 30. in 32. člen ter peti odstavek 27. člena in tretji odstavek 29. člena Zakona o verski svobodi, tretji odstavek 52. člena Zakona o obrambi in 20. člen Zakona o pravnem položaju verskih skupnosti v Republiki Sloveniji

Številka: U-I-92/07-23
Datum: 15. 4. 2010

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku za oceno ustavnosti, začetem z zahtevo Državnega sveta, na seji 15. aprila 2010

o d l o č i l o:

1. Prvi odstavek 13. člena ter 1. in 5. točka 14. člena Zakona o verski svobodi (Uradni list RS, št. 14/07 – v nadaljevanju ZVS) se razveljavijo.

2. Razveljavitev iz 1. točke izreka začne učinkovati eno leto po objavi te odločbe v Uradnem listu Republike Slovenije.

3. Člen 20 Zakona o pravnem položaju verskih skupnosti v Republiki Sloveniji (Uradni list SRS, št. 15/76 in 42/86, ter Uradni list RS, št. 22/91) in tretji odstavek 29. člena ZVS nista v neskladju z Ustavo.

4. Tretji odstavek 24. člena ZVS, kolikor se nanaša na zaposlovanje duhovnikov, četrty odstavek 24. člena ZVS, kolikor se nanaša na zaposlenega duhovnika, drugi odstavek 25. člena ZVS in zadnji stavek prvega odstavka 27. člena ZVS, kolikor se nanaša na 24. in 25. člen ZVS, se razveljavijo.

5. Razveljavitev iz 4. točke izreka začne učinkovati eno leto po objavi te odločbe v Uradnem listu Republike Slovenije.

6. V delu, ki ni zajet v 4. točki izreka, 24. in 25. člen ZVS nista v neskladju z Ustavo.

7. Člena 22 in 23 ZVS ter tretji odstavek 52. člena Zakona o obrambi (Uradni list RS, št. 103/04 – uradno prečiščeno besedilo) niso v neskladju z Ustavo.

8. Člen 26 ZVS ni v neskladju z Ustavo.

9. Peti odstavek 27. člena ZVS ni v neskladju z Ustavo.

10. Člena 30 in 32 ZVS nista v neskladju z Ustavo.

O b r a z l o ž i t e v

A.

Navedbe Državnega sveta

1. Državni svet vlaga zahtevo za oceno ustavnosti večjega števila določb ZVS, 20. člena Zakona o pravnem položaju verskih skupnosti v Republiki Sloveniji (v nadaljevanju ZPPVS) ter 52. člena Zakona o obrambi (v nadaljevanju ZObr-UPB1). Izpodbijanim določbam očita neskladje z 2., 3., 7., 14., 16., 38., 42., 63., 87., 120., 153. in 158. členom Ustave. Predlaga, naj Ustavno sodišče ZVS v celoti razveljavi, za izpodbijani določbi ZPPVS in ZObr-UPB1 pa naj ugotovi, da sta v neskladju z Ustavo.

2. Člen 20 ZPPVS po navedbah predlagatelja v neskladju z 2. in 120. členom Ustave ureja gmotno podporo države cerkvam in verskim skupnostim. Po njegovem mnenju namreč ne določa okvirjev in kriterijev za dodeljevanje gmotne državne pomoči. S tem naj bi omogočal arbitrarno uporabo zakona.

3. Tretji odstavek 3. člena ZVS, ki določa, pod katerimi pogoji različno obravnavanje pri zaposlovanju verskih in drugih uslužbencev cerkva in verskih skupnosti ne pomeni diskriminacije, je po trditvah iz zahteve v neskladju z načelom svobodnega delovanja verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave). Z urejanjem tega vprašanja naj bi država posegala v način opravljanja verskih obredov. Ista določba ZVS naj bi bila v neskladju tudi z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti (prvi odstavek 7. člena Ustave), ker naj bi se pri razlogih za upravičenost različnega obravnavanja pri zaposlovanju verskih in drugih uslužbencev sklicevala na etiko cerkva in drugih verskih skupnosti, ne pa na slovenski pravni red.

4. V neskladju z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti (prvi odstavek 7. člena Ustave) naj bi bil 4. člen ZVS. Ta po oceni predlagatelja določa le, katera ravnanja so za državo prepovedana – z njimi naj bi slednja posegala v področje delovanja cerkva in verskih skupnosti –, ne določa pa, česa ne smejo početi verske skupnosti, da ne bi posegale v suverenost države. Določba naj bi bila protiustavna tudi zato, ker verskim skupnostim ne prepoveduje političnega delovanja.

5. Prvi odstavek 5. člena ZVS, ki določa pogoje, pod katerimi se štejejo cerkve ali verske skupnosti za splošnokoristne organizacije, naj bi bil v neskladju z načelom jasnosti in določnosti predpisov (2. člen Ustave) ter z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti (prvi odstavek 7. člena Ustave). Z 2. členom Ustave naj bi bil neskladen zato, ker naj ne bi bilo jasno, kaj pomenita pojma zavzemanje verskih skupnosti za »duhovnost v javnem življenju« in za »osmišljanje bivanja«. Ker sta po predlagateljevem mnenju ta kriterija povsem verske narave, ju država ne bi smela presojati pri oceni, ali je neka cerkev ali verska skupnost splošnokoristna organizacija. S takšno presojo po njegovem mnenju država posega na versko področje in s tem krši prvi odstavek 7. člena Ustave.

6. Drugi odstavek 5. člena ZVS, ki naj bi splošno urejal odnos države do cerkva in verskih skupnosti, naj bi bil prav tako v neskladju z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti. Določal naj bi namreč, da država s cerkvami in verskimi skupnostmi vzpostavlja trajen dialog ter razvija oblike trajnega sodelovanja. Če je to mogoče razumeti kot dolžnost rezultata, h kateremu je država zavezana, gre po oceni predlagatelja za neskladje s prvim odstavkom 7. člena Ustave. V neskladju z načelom enakopravnosti verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave) pa naj bi bilo, ker naj zaveza države po spoštovanju identitete, po odprtem in trajnem dialogu ter sodelovanju ne bi bila določena tudi v razmerju do neregistriranih verskih skupnosti.

7. V neskladju z Ustavo je po mnenju predlagatelja tudi drugi odstavek 6. člena ZVS, ki med drugim določa, da mora biti delovanje cerkva in verskih skupnosti »javnosti znano«. Ker naj zahteve po javnosti delovanja ne bi bilo med razlogi za prepoved delovanja po 12. členu ZVS, naj ne bi bilo jasno, čemu je ta določba namenjena. Pomenila naj bi tudi prevelik

poseg v svobodo združevanja iz drugega odstavka 42. člena Ustave; bolj razumljivo naj bi bilo, če bi zakonodajalec predpisal le obveščanje na zahtevo. V neskladju z načelom jasnosti in določnosti predpisov (2. člen Ustave) je po njegovi presoji navedena določba v delu, ko določa, da delovanje cerkve ali verske skupnosti ne sme nasprotovati morali. Prepoved se mu ne zdi jasna glede na to, da imajo verske skupnosti različne moralne nazore. Ker te prepovedi ni v 12. členu ZVS med razlogi za prepoved delovanja verske skupnosti, opozarja, da ureditev omogoča samovoljo državnega organa in s tem krši 2. člen Ustave.

8. Točka 2 člena 7 ZVS je po predlagateljevem mnenju v neskladju z načelom državne suverenosti (3. člen Ustave), ker določa, da morajo verski uslužbenci upoštevati ureditev, predpise in pooblastila vrhovnega organa svoje cerkve oziroma verske skupnosti, ne pa na mešanih področjih tudi pravnega reda Republike Slovenije. Prav tako naj bi bilo ustavno sporno, ker naj navedena določba ne bi delila verskih uslužbencev na tiste, ki opravljajo zgolj verska opravila, in na tiste, ki opravljajo splošnokoristna dela.

9. Točki 1 in 2 prvega odstavka 12. člena ZVS po navedbah predlagatelja omogočata, da se verski skupnosti s sodno odločbo prepove delovanje, če med drugim »huje« krši Ustavo, spodbuja k neenakopravnosti, nasilju ali vojni, če razpihuje sovraštvo, nestrpnost ali preganjanje oziroma če »hudo« krni človekovo dostojanstvo. Taka ureditev naj bi bila v neskladju s 63. členom Ustave, po katerem naj bi bilo protiustavno »vsako« tako ravnanje, in ne samo »hujše«, oziroma z drugim odstavkom 16. člena Ustave, ki naj ne bi dopuščal nobenega razveljavljanja oziroma omejevanja pravice do človekovega dostojanstva. Isti določbi sta po njegovi oceni neskladni tudi z 2. členom Ustave. Pravni položaj naj bi bil namreč nejasen in nepredvidljiv, ker naj iz ZVS ne bi bilo mogoče jasno ugotoviti, kdaj nastopi zahteva po prepovedi delovanja verske skupnosti. Ta nejasnost naj bi bila v neskladju tudi s četrtnim odstavkom 153. člena Ustave, po katerem naj bi morali posamični akti in dejanja organov temeljiti na zakonu ali zakonitem predpisu. Člen 12 ZVS je po mnenju predlagatelja v neskladju z Ustavo tudi zato, ker med razlogi za prepoved delovanja cerkve ali verske skupnosti ne določa delovanja v nasprotju z javno moralo.

10. V 13. členu ZVS opredeljeni pogoji za registracijo verske skupnosti (najmanj 100 članov – državljanov ali tujcev s stalnim prebivališčem – in vsaj 10 let delovanja na ozemlju Republike Slovenije) naj bi bili v neskladju z načelom enakopravnosti verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave). Zaradi enakopravnosti verskih skupnosti naj razlikovanje ne bi bilo dopustno že pri registraciji, ki pomeni pridobitev pravne osebnosti, temveč šele, ko bi si verska skupnost prizadevala posegati na javna področja. Pogoji za registracijo naj bi bili prav tako v neskladju s svobodo vesti (prvi odstavek 41. člena Ustave), ki naj je država ne bi smela priznavati le na videz. Predpisana doba 10 let je po predlagateljevi oceni v neskladju s svobodo združevanja (drugi odstavek 42. člena Ustave). Zatrjuje tudi notranje neskladje ZVS, ker 8. člen ZVS govori o pravici do ustanovitve cerkve ali verske skupnosti, medtem ko je zaradi pogojev iz 13. člena ta pravica okrnjena vsaj 10 let.

11. Točka 7 člena 14 ZVS naj bi določala vsebino temeljnega akta, ki ga mora cerkev oziroma verska skupnost predložiti ob registraciji. Neskladna naj bi bila z načelom svobodnega delovanja verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave), ker naj bi s tem, ko v četrti, šesti in sedmi alineji natančno določa vsebino temeljnega akta, preveč posegla v svobodo delovanja verskih skupnosti.

12. Členi 22, 23, 24, 25 in 27 ZVS ter tretji odstavek 52. člena ZObr-UPB1 naj bi bili v neskladju z Ustavo, ker naj ne bi določali okvira in kriterijev za duhovno oskrbo. Niti iz ZVS niti iz predloga tega zakona naj ne bi bilo razvidno, zakaj je zakonodajalec pri urejanju duhovne oskrbe izbral le nekatere institucije in ustanove zaprtega tipa (vojska, policija, zavodi za prestajanje kazni, bolnišnice in socialnovarstveni zavodi, ki

opravljajo institucionalno varstvo), ne pa tudi drugih podobnih. Tudi v teh, izbranih institucijah naj bi bil zagotovljen le *nudum ius* in naj ne bi bili določeni kriteriji za določitev upravičencev do verske duhovne oskrbe. Ureditev naj bi bila v neskladju s 87. in 120. členom Ustave, 24. člen ZVS pa tudi z 2. členom Ustave. Člen 23 ZVS zato, ker naj bi podrobno organizacijo in način izvrševanja verske duhovne oskrbe v policiji prepuščal ministru, 24. člen pa zato, ker naj niti ne bi predpisoval kriterijev zagotavljanja duhovne oskrbe v zavodih za prestajanje kazni niti naj ne bi predvideval izdaje podzakonskih predpisov za ureditev tega področja. Tretji odstavek 24. člena in drugi odstavek 25. člena ZVS naj bi bila neskladna s 87. in 120. členom Ustave zato, ker naj ne bi dovolj določno opredelila, kaj pomeni »dovolj veliko število pridržanih oseb iste veroizpovedi«, »dovolj veliko število oskrbovancev iste veroizpovedi« in »potrebno število duhovnikov«. Podobno se zdi predlagatelju tretji odstavek 52. člena ZObr-UPB1 v neskladju s 120. členom Ustave, ker po njegovi oceni ministru ne daje kriterijev in meril za določitev načina izvrševanja pravice do verske duhovne oskrbe v vojski.

13. Verska duhovna oskrba, ki jo zagotavlja država, bi morala biti po mnenju predlagatelja vezana na fizično nezmožnost posameznika priti do duhovne oskrbe. Člen 22 ZVS naj bi bil zato v neskladju s svobodo vesti (prvi odstavek 41. člena Ustave). Pripadnikom vojske naj bi bila namreč nenehno zagotovljena verska duhovna oskrba in ne le tedaj, ko bi jim bila verska svoboda dejansko onemogočena. Prav tako je navedena določba po oceni predlagatelja v neskladju z načelom enakosti (drugi odstavek 14. člena Ustave). Pripadnikom vojske naj bi namreč zagotavljala nenehno versko duhovno oskrbo, medtem ko naj bi to oskrbo 23. člen pripadnikom policije zagotavljal samo v okoliščinah, ko jim je uresničevanje verske svobode oteženo.

14. Člena 24 in 25 v povezavi z 22. in 23. členom ZVS naj bi bila v neskladju z načelom enakosti iz 14. člena Ustave. Slednja naj namreč – drugače kot 24. in 25. člen ZVS – ne bi izrecno določala pravice do kolektivne verske duhovne oskrbe. Izpodbijana ureditev, po kateri naj bi imele osebe v zavodih za prestajanje kazni, bolnišnicah in socialnovarstvenih zavodih pravico do kolektivne verske duhovne oskrbe, pripadniki vojske in policije pa ne, naj bi bila v neskladju tudi s svobodo vesti (prvi odstavek 41. člena Ustave).

15. Predlagatelj navaja, da sta 24. in 25. člen ZVS, ki omogočata zaposlitev duhovnikov v zavodih za prestajanje kazni in bolnišnicah, v neskladju z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti (prvi odstavek 7. člena Ustave). Država naj namreč ne bi smela zaposlovati duhovnikov kot javnih uslužbencev. Ker naj bi bili določbi med seboj neskladni, naj bi bili v neskladju tudi z načeli pravne države (2. člen Ustave). Člen 24 naj bi namreč omogočal izbiro med zaposlitvijo duhovnika in »drugačnim plačilom za opravljeno delo«, medtem ko naj bi 25. člen zahteval obvezno zaposlitev duhovnikov. Za tako razlikovanje po predlagateljevem mnenju ni razumnega razloga.

16. Četrti odstavek 24. člena in drugi odstavek 25. člena ZVS, ki določata, da lahko imenovani in zaposleni duhovniki nemoteno opravljajo svojo službo in obiskujejo pridržane osebe oziroma oskrbovance, naj bi bila v neskladju z načelom enakopravnosti verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave) ter s svobodo vesti (prvi odstavek 41. člena Ustave). Po mnenju predlagatelja bi moral imeti vsak verski uslužbenec, ne samo zaposleni duhovnik, pravico do nemotenega dostopa do pridržanih oseb oziroma do oskrbovancev, ki si tako oskrbo želijo, ne glede na to, ali sodijo v okvir »dovolj veliko število oseb iste veroizpovedi«. Pravica do obiskov svojih verskih predstavnikov naj bi bila zagotovljena samo registriranim cerkvam in verskim skupnostim, pripadniki neregistriranih verskih skupnosti pa naj ne bi imeli te pravice. Ker naj bi bili taki obiski omejeni na duhovnike kot le eno kategorijo verskih uslužbencev, naj bi bila ureditev tudi v neskladju z načelom ločenosti države in verskih skupnosti (prvi odstavek 7. člena Ustave). Enako po trditvah predlagatelja velja za 24. in 25. člen ZVS v delu, ko govorita o »duhovniku«. Država bi po njegovem mnenju namreč morala

prepustiti posameznim verskim skupnostim, da same določijo verske uslužbenke, ki bodo opravljali duhovno oskrbo v institucijah in ustanovah zaprtega tipa.

17. Določbe 26. člena ZVS naj bi bile v neskladju z 2. členom, prvim odstavkom 7. člena, drugim odstavkom 14. člena, 87. in 158. členom Ustave. Prvi odstavek 26. člena, ki daje verskim skupnostim pravico gradnje in nemotene uporabe svojih verskih prostorov in stavb, je po navedbah predlagatelja v neskladju z načelom jasnosti in določnosti predpisov. Iz tega odstavka naj namreč ne bi bilo bilo razvidno, ali se upravičenja iz te določbe nanašajo samo na registrirane ali tudi na neregistrirane verske skupnosti. Nedoločitenost in nejasnost drugega odstavka 26. člena pa predlagatelj zatrjuje, ker po njegovem mnenju ne določa kriterijev za uresničevanje pravice gradnje stavb in prostorov, ker ne določa, kaj pomeni »številčnost pripadnikov«, ker ne opredeli, za katere prostorske akte gre, kdo so pristojni organi, in ker ne pove, ali so verske skupnosti stranke v postopkih sprejemanja prostorskih aktov.

18. Člen 26 ZVS naj bi bil v neskladju z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti, ker naj bi državni organ, in ne sama verska skupnost, odločal o potrebi verske skupnosti po verskih objektih. Državni organ bi moral po predlagateljevem mnenju odločati le o primernosti objekta glede na prostorske in gradbene zahteve. Zatrjevano neskladje po njegovi oceni pomeni tudi ureditev drugega odstavka 26. člena, po kateri se morajo državni organi in verske skupnosti sporazumeti o potrebah in interesih verskih skupnosti. To po njegovem mnenju za državo pomeni dolžnost rezultata. Na takšno dolžnost naj bi kazal tudi tretji odstavek 26. člena ZVS, ki naj bi pristojnim organom nalagal, naj ustrezno popravijo že obstoječe in veljavne prostorske akte. Ureditev naj bi pomenila nesorazmeren poseg v pravico države in lokalnih skupnosti do svobodnega prostorskega načrtovanja. Neskladna je po njegovi oceni tudi s 87. členom Ustave, ker bi morale biti pravice urejene le z zakonom. Ker naj bi tretji odstavek 26. člena ZVS predvideval revizijo že veljavnih prostorskih aktov, naj bi posegal v pravnomočnost in s tem kršil 158. člen Ustave. Ker naj bi bile pri gradnji stavb in prostorov verske skupnosti privilegirane v primerjavi z drugimi prostovoljnimi in nepridobitnimi združenji ter društvi, delujočimi na duhovnih področjih, naj bi bil 26. člen ZVS tudi v neskladju s splošnim načelom enakosti pred zakonom (drugi odstavek 14. člena Ustave).

19. Ureditev verske duhovne oskrbe v zavodih po mnenju predlagatelja krši načelo enakopravnosti (drugi odstavek 14. člena Ustave), ker prejemajo v zavodih zaposleni duhovniki za enake storitve višje plačilo kot tisti duhovniki, za katere prejema verska skupnost le prispevke za socialno zavarovanje.

20. Prvi in četrti odstavek 27. člena ZVS naj bi bila v neskladju z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti (prvi odstavek 7. člena Ustave), s svobodo vesti (prvi odstavek 41. člena Ustave) in z načelom enakosti (drugi odstavek 14. člena Ustave). Predlagatelj navaja, da je pravica verskih skupnosti do finančne pomoči za plačilo socialnih prispevkov verskih uslužbencev odvisna od slovenskega državljanstva pripadnikov verske skupnosti in njenih verskih uslužbencev, ter poudarja, da je svoboda veroizpovedi človekova pravica, neodvisna od državljanstva. Neskladno z načelom enakosti naj bi bilo, ker naj pri ugotavljanju upravičenosti do državne finančne pomoči ne bi bili upoštevani pripadniki verske skupnosti, ki so tuji s stalnim prebivališčem. Predlagatelj se sklicuje na sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP) v zadevi *The Moscow Branch of the Salvation Army proti Rusiji* z dne 5. oktobra 2006, ko naj bi to sodišče presodilo, da ni razumnega in objektivnega razloga za razlikovanje med ruskimi državljani in tujci glede na njihovo možnost izvrševanja pravice do verske svobode prek participacije v organiziranih verskih skupnostih.

21. Četrti odstavek 27. člena ZVS, ki naj bi za zagotavljanje pravice do plačila prispevkov za socialno varnost verskih uslužbencev določal pogoj razumnega sorazmerja med številom verskih uslužbencev in številom pripadnikov verske

skupnosti, naj bi bil v neskladju z načelom enakopravnosti verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave). Pomenil naj bi nedovoljeno diskriminacijo manjših verskih skupnosti. Enakopravnost pa naj bi bila kršena zato, ker naj bi bil pogoj za pravico število vernikov in ne dejansko opravljena verska oskrba.

22. Četrti odstavek 27. člena ZVS naj bi bil v neskladju tudi z 38. členom, prvim odstavkom 41. člena in drugim odstavkom 120. člena Ustave. Po predlagateljevih navedbah določa, da verske skupnosti dokazujejo pogoj razumnega sorazmerja med številom verskih uslužbencev in številom pripadnikov verske skupnosti z verodostojnimi podatkovnimi viri; med drugim lahko predlagajo tudi uporabo podatkov zadnjega popisa prebivalstva. Tako naj bi v neskladju z varstvom osebnih podatkov (38. člen Ustave) dopuščal uporabo podatkov, pridobljenih s popisom, v nasprotju z namenom njihovega zbiranja. Načelo zakonitosti (120. člen Ustave) je po predlagateljevem mnenju kršeno, ker v ZVS niso določeni drugi »verodostojni podatkovni viri«, podatki iz popisa pa niso zanesljivi, ker se ob popisu ni bilo treba opredeliti o verski pripadnosti. Predlagatelju se zdi neupravičeno razlikovanje, ker je treba pri registraciji verske skupnosti predložiti sto overjenih podpisov vernikov, medtem ko to ni potrebno za ugotavljanje pogoja razumnega sorazmerja za pridobitev pravice do plačila prispevkov za socialno varnost verskih uslužbencev.

23. Peti odstavek 27. člena ZVS naj bi določal, da je pogoj razumnega sorazmerja med številom verskih uslužbencev in številom pripadnikov cerkve ali verske skupnosti izpolnjen tudi, če je verska skupnost delovala na območju Republike Slovenije vsaj osemdeset let pred uveljavitvijo ZVS. Pomenil naj bi kršitev načela enakopravnosti verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave). Predlagatelj navaja, da je določba namenjena zgolj judovski verski skupnosti, zato gre za neupravičeno pozitivno diskriminacijo na račun drugih, mlajših verskih skupnosti.

24. Členi 5, 27 in 28 ZVS naj bi bili v neskladju z Ustavo, ker naj pri plačevanju socialnih prispevkov verskih uslužbencev ne bi upoštevali premoženja posamezne verske skupnosti.

25. Tretji odstavek 29. člena ZVS, ki določa, da lahko država gmotno podpira registrirane verske skupnosti, po predlagateljevem mnenju nedopustno diskriminira neregistrirane skupnosti. Pogoji, ki so potrebni za registracijo (100 članov in 10 let delovanja), naj ne bi imeli neposredne zveze s splošnokoristnim pomenom cerkva in verskih skupnosti, zaradi česar jih država v skladu s to določbo gmotno podpira. Načelo enakopravnosti verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave) naj bi bilo kršeno, ker naj 5. člen ZVS neregistriranim verskim skupnostim ne bi omogočal pridobitve statusa splošnokoristne organizacije, ne glede na izpolnjevanje vseh pogojev iz 5. člena ZVS. Ureditev financiranja verskih skupnosti naj bi bila v neskladju z načelom enakosti pred zakonom (drugi odstavek 14. člena Ustave), ker naj bi neupravičeno razlikovala med verskimi skupnostmi in drugimi nepridobitnimi (nevladnimi oziroma nekonfesionalnimi) združenji, ki opravljajo družbenokoristno funkcijo. Zlasti naj bi bila pri financiranju neenakopravno obravnavana društva, ki delujejo na duhovnih področjih. Čeprav bi lahko ta opravljala podobno dejavnost kot verske skupnosti, po predlagateljevem mnenju zaradi te zakonske določbe ne bi mogla kandidirati za enaka finančna sredstva države. Opozarja, da načelo o ločenosti države in verskih skupnosti (prvi odstavek 7. člena Ustave) od države zahteva, naj vsem organizacijam, ki si prizadevajo za splošnokoristen namen, dodeli finančna sredstva pod enakimi pogoji. Financirati bi bilo po njegovem mnenju treba splošnokoristne dejavnosti, kolikor se te dejansko izvajajo, ne pa izključno verskih dejavnosti. Smiselno enake in še nekatere druge očitke predlagatelj naslavlja tudi na 13. do 18. člen ZVS, za katere trdi, da so v neskladju z 2., 7., 25., 120. in 158. členom Ustave. Svobodno delujočim (neregistriranim) verskim skupnostim naj ne bi omogočali pridobitve statusa splošnokoristne organizacije, medtem ko naj bi tak status lahko pridobila samo registrirana verska skupnost,

in to brez posebnega postopka ugotavljanja in dokazovanja pogojev iz 5. člena ZVS. Zoper odločitev pristojnega organa bi po njegovem mnenju moralo biti predvideno pravno sredstvo. V tem predlagatelj vidi neskladje s pravico do pravnega sredstva (25. člen Ustave).

26. Tretji odstavek 29. člena ZVS naj bi bil, podobno kot 20. člen ZPPVS, v neskladju tudi z 2., 7. in 120. členom Ustave, ker naj ne bi dovolj jasno in določno urejal kriterijev in postopka za pridobitev statusa splošnokoristne organizacije. Po predlagateljevem mnenju bi bilo napačno sklepati, da je celotno področje delovanja verskih skupnosti v javnem interesu. Splošna družbena koristnost naj bi se nanašala samo na določena področja družbenega življenja, ki pa jih ZVS ni opredelil dovolj jasno in določno. Ocenjuje, da bi bilo treba tak pristop upoštevati tudi pri financiranju verskih skupnosti.

27. ZVS naj bi bil v neskladju z 2. členom Ustave, ker naj bi za verske uslužbence v različnih določbah (v 2. točki 7. člena, v 24., 25., 27. in 28. členu) uporabljal različna poimenovanja (verski uslužbenec, uslužbenec cerkve, duhovnik, redovnik, zavarovanec). Predlagatelj opozarja, da je stanje toliko bolj nejasno, ker Standardna klasifikacija poklicev ne pozna poklica verski uslužbenec, ampak le poklic verski delavec. Tako različen pristop pri poimenovanjih naj bi rušil pravno varnost, ker naj ne bi bilo mogoče vselej z gotovostjo ugotoviti, na koga se določeno stanje ali pravica nanašata.

28. Člen 30 ZVS o nalogah pristojnega organa naj bi bil v neskladju z 2. členom Ustave. Predlagatelj trdi, da ne določa jasno, kateri organ je pristojen za izvajanje teh nalog. Ker lahko pristojni organ izreka sankcije za prekrške (32. člen ZVS), po njegovi oceni verske skupnosti ne vedo, kateri organ je prekrškovni. Iz ZVS naj ne bi jasno izhajalo, da je to Urad Vlade Republike Slovenije za verske skupnosti (v nadaljevanju Urad), ki naj bi trenutno opravljal te naloge in ki naj bi ga omenjale le prehodne določbe ZVS. V zvezi s tem še navaja, da je Urad vladna služba, ki ni ustanovljena za opravljanje upravnih nalog, in trdi, da je ureditev zato, ker mora organizacijo uprave urejati zakon, neskladna s 120. členom Ustave.

29. Člen 33 ZVS naj bi kršil načelo enakopravnosti verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave), ker naj bi verske skupnosti, ki so bile ob uveljavitvi ZVS že prijavljene pri Uradu, ohranile status pravne osebe in naj bi se v register vpisale po uradni dolžnosti. Predlagatelj poudarja, da jim ne bo treba nikoli izpolniti pogojev, ki so sicer predpisani za registracijo. Prav tako naj bi ohranile finančna sredstva za plačilo socialnih prispevkov verskim uslužbencem v obsegu, v kakršnem so jih prejemale pred uveljavitvijo ZVS. Neenakopravnost naj bi se kazala tudi v razmerju do drugih organizacij (društev), ki delujejo na duhovnem področju, saj naj se tem pri prehodu v registrirano versko skupnost ne bi upoštevala pretekla doba delovanja v drugi organizacijski obliki.

Odgovor Državnega zbora Republike Slovenije

30. Državni zbor v odgovoru na zahtevo meni, da izpodbijanim določbam ni mogoče očitati neustavnosti. Podaja svojo razlago vsebine 7. in 41. člena Ustave in se pri tem sklicuje na nekatere odločitve Ustavnega sodišča ter opozarja na obvezujoče mednarodne instrumente o človekovih pravicah.

31. Člen 4 ZVS naj ne bi bil protiušten, saj naj bi v skladu s 7. členom Ustave določal, da država ne sme posegati v organiziranje in delovanje verskih skupnosti, razen v primerih, ki jih določa zakon. Verske skupnosti naj ne bi bile nad pravnim redom ali zunaj njega in so po mnenju Državnega zbora dolžne delovati v skladu s pravnim redom Republike Slovenije, kar izrecno določa tudi drugi odstavek 6. člena ZVS. Poudarja, da načelo državne suverenosti določa meje samostojnemu delovanju verskih skupnosti. Samo država naj bi bila pristojna odločati, izvajanje katerih dejavnosti in pod katerimi pogoji je mogoče prepustiti zasebnopravnim subjektom.

32. Trditev, da je prvi odstavek 5. člena ZVS protiušten, naj bi bila neutemeljena in neobrazložena. Opredelitev pogojev, pod katerimi je neka verska skupnost splošnokoristna organiza-

cija, naj ne bi posegala niti v svobodo vere ali drugega prepričanja niti v delovanje verskih skupnosti na verskem področju. Določba po mnenju Državnega zbora opredeljuje le splošne kriterije, ki ne morejo biti konkretni. Drugi odstavek 5. člena ZVS naj ne bi določal dolžnosti rezultata. Prav tako naj načelo dialoga in sodelovanja ne bi veljalo samo za registrirane, temveč za vse verske skupnosti.

33. Predlagatelj naj ne bi obrazložil, v čem je protustavnost 7. točke 14. člena ZVS. ZVS po oceni Državnega zbora ne posega v svobodo delovanja verskih skupnosti, ker ne zahteva, kako morajo biti urejena vprašanja organizacije verske skupnosti, temveč le, da morajo biti urejena. Predlagatelj naj ne bi obrazložil, zakaj naj bili zahteva po javnosti delovanja in zahteva po javni objavi pravil verske skupnosti v neskladju z Ustavo.

34. Glede drugega odstavka 6. člena in tretjega odstavka 3. člena ZVS naj zahteva za oceno ustavnosti ne bi bila obrazložena; predlagatelj naj bi ti določbi napačno razumel. Tretji odstavek 3. člena ZVS naj bi določal izjemo od prepovedi diskriminacije na podlagi verskega ali drugega prepričanja pri zaposlovanju verskih in drugih uslužbencev verskih skupnosti. Takšna ureditev naj bi bila glede na naravo verskih skupnosti razumna in stvarno utemeljena.

35. Državni zbor zavrača tudi očitke predlagatelja o nejasnosti različnega poimenovanja verskih uslužbencev. Meni, da je dovolj jasno, saj je vselej razvidno, za katere osebe gre in kakšne pravice pripadajo posameznemu verskemu uslužbencu. Različno poimenovanje se mu zdi potrebno prav zaradi različnih pravic, ki pripadajo različnim osebam.

36. Kot neutemeljene ocenjuje tudi očitke o tem, da 22. do 25. in 27. člen ZVS ter 52. člen ZObr-UPB1 ne določajo kriterijev za določitev upravičencev in obsega verske duhovne oskrbe. Enako naj bi veljalo za očitke o nejasnosti teh določb zaradi premalo določne opredelitve nekaterih zakonskih pojmov. Poudarja, da je ZVS določil ustanove, v katerih država zagotavlja versko duhovno oskrbo. Tako naj bi bila pravica zagotovljena v zakonu, podzakonskim predpisom pa naj bi bila prepuščena določitev načina izvrševanja te pravice. To je po njegovem mnenju potrebno glede na različne okoliščine opravljanja določenih služb oziroma glede na različnost ustanov zaprtega tipa. Navaja, da je pojem »dovolj veliko število« pripadnikov iste veroizpovedi pravni standard in da je določljiv. Točna opredelitev naj bi bila prepuščena podzakonskemu predpisu, saj naj bi bilo število v različnih ustanovah različno, ker naj bi bili različni tudi pogoji in razmere v njih. ZVS naj bi omogočal različne oblike zaposlitve duhovnikov; čeprav naj bi bilo to izrecno omenjeno samo v 24. členu, po mnenju Državnega zbora ni razloga, da ne bi veljalo enako tudi v drugih primerih.

37. Državni zbor poudarja, da ZVS izhaja iz izhodišča, po katerem za uresničevanje pravic ni dovolj le njihova deklaracija. Zato je po njegovi oceni država dolžna omogočiti in zagotoviti pogoje za dejansko uresničevanje človekovih pravic. Zato naj bi ZVS zavezoval določene ustanove k zagotavljanju materialnih pogojev za izvrševanje verske svobode. Navaja, da mora država, če je v teh ustanovah zadostno število vernikov določene verske skupnosti, zagotoviti tudi duhovnika, ki opravlja duhovno oskrbo. Ureditev naj ne bi mogla biti v neskladju z Ustavo, saj naj bi zagotavljala pogoje za dejansko izvrševanje pravice do svobode veroizpovedi.

38. Državni zbor šteje za neutemeljeno tudi navedbo predlagatelja, da bi morala država zagotavljati versko duhovno oskrbo samo tistim, ki so fizično nezmožni, da bi si jo zunaj javne ustanove priskrbeli sami. Iz ZVS ter iz ZObr-UPB1 naj bi bilo razvidno, da je verska duhovna oskrba v vojski in policiji vezana na posebne pogoje opravljanja dela, zlasti na težko dostopnost in celo nedostopnost duhovne oskrbe. V takih primerih naj bi bila država dolžna zagotoviti pogoje za zagotavljanje verske duhovne oskrbe, saj naj bi bilo le tako mogoče zagotoviti pravico izpovedovanja vere. Člen 7 Ustave po mnenju Državnega zbora tega ne prepoveduje. Povsem jasno pa naj bi bilo, da mora država pri tem ostati nevtralna do vseh veroizpovedi. V

vseh položajih, v vojski, policiji, zavodih za prestajanje kazni, bolnišnicah in socialnovarstvenih zavodih naj bi bili zagotovljeni individualna in kolektivna duhovna oskrba. Prav tako naj ne bi bilo nobenega razlikovanja med registriranimi in neregistriranimi verskimi skupnostmi. Državni zbor navaja, da verska duhovna oskrba ni odvisna od »dovolj velikega števila« vernikov. Vsak pripadnik katere koli verske skupnosti naj bi imel pravico do verske duhovne oskrbe. Samo način njenega zagotavljanja je po mnenju Državnega zbora lahko različen. Tako je oskrba z zaposlenim duhovnikom odvisna od »dovolj velikega števila« pripadnikov verske skupnosti.

39. Neutemeljena naj bi bila trditev, da je financiranje verske duhovne oskrbe v neskladju z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti. Navedeno ustavno načelo naj namreč ne bi pomenilo, da država ne sme finančno podpirati verskih skupnosti. Po njegovi oceni država to lahko počne ob spoštovanju načela enakopravnosti, sicer pa je način in obseg financiranja stvar presoje zakonodajalca.

40. Četrti odstavek 27. člena ZVS, ki omogoča uporabo podatkov iz zadnjega popisa prebivalstva, naj ne bi bil v neskladju z Ustavo, ker naj se ne bi nanašal na uporabo osebnih podatkov. Državni zbor poudarja, da so bili podatki, pridobljeni s popisom, dani prostovoljno in izkazujejo le statistično ugotovljeno in obdelano število prostovoljno opredeljenih državljanov. Očitek, da zakonodajalec ni predvidel drugih podatkovnih virov, zavrača z utemeljitvijo, da je to stvar njegove proste presoje.

41. Na očitek o različni obravnavi verskih skupnosti in drugih nekonfesionalnih organizacij Državni zbor odgovarja, da Ustava zagotavlja enako svobodo vsem prepričanjem in opredelitvam, verskim ter drugim svetovnonazorskim. Vendar ZVS ureja samo položaj cerkva in verskih skupnosti, zato je po njegovi presoji neutemeljena trditev, da postavlja nekonfesionalna združenja v primerjavi s konfesionalnimi v neenakopraven položaj.

42. Za uresničevanje pravice do svobodnega izpovedovanja vere naj bi bilo bistveno, da je verskim skupnostim dovoljeno graditi lastne zgradbe, ki ustrezajo njihovem načinu verskega čaščenja ter verskim obredom in običajem. O tem naj bi se že izreklo tudi Ustavno sodišče. Državni zbor poudarja, da zato drugi odstavek 26. člena ZVS, ki od pripravljavca prostorskega akta zahteva, naj v predlogu oceni potrebo po verskih objektih, in ki zahteva pridobitev in sporazumno uskladitev potreb, priporočil in interesov verskih skupnosti, ni v neskladju z Ustavo, temveč, nasprotno, sledi stališčem Ustavnega sodišča.

43. V zvezi s 30. členom ZVS Državni zbor navaja, da ta določa pristojnosti pristojnega organa, ki pa ga res ne poimenuje. Vendar po njegovi oceni ni sporno, da gre za urad, ustanovljen na podlagi Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo in 109/08 – v nadaljevanju ZVRS). S tem naj bi bil spoštovan prvi odstavek 120. člena Ustave.

44. Neutemeljena naj bi bila trditev predlagatelja, da ZVS zaradi pogojev za registracijo ne zagotavlja vsem verskim skupnostim svobode izpovedovanja vere. Državni zbor poudarja, da registracija ni obvezna in da bi bila takšna obveznost v nasprotju s svobodo združevanja. Na registracijo po njegovi oceni niso vezane niti pravica do svobodnega izpovedovanja vere niti večina drugih pravic, ki jih določa ZVS. Z registracijo naj bi verska skupnost samo pridobila pravno osebnost, ta status pa naj ne bi bil pogoj za njeno delovanje. Navaja, da lahko država z registriranimi verskimi skupnostmi sklepa sporazume, vendar ti prav tako niso pogoj za delovanje verskih skupnosti. Edina pravica, ki naj bi po ZVS pripadala samo registriranim verskim skupnostim, naj bi bila pravica do namenske pomoči za plačilo prispevkov za socialno varnost verskih in drugih uslužbencev. Tudi iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice naj bi izhajalo, da lahko država »dodatne pravice«, ki niso vezane na temeljno človekovo pravico do svobode veroizpovedi, veže na registracijo verske skupnosti. Nikakor pa naj ne bi mogla biti na registracijo vezana svoboda opravljanja verskih obredov ali pravica do verskih stavb. Glede na to Državni zbor

ne vidi razlogov, iz katerih bi bili pogoji za registracijo neskladni z Ustavo.

Mnenje Vlade Republike Slovenije

45. Mnenje o zahtevi za oceno ustavnosti je podala Vlada, ki nasprotuje stališčem predlagatelja o neskladju izpodbijanih določb z Ustavo.

46. Meni, da neustavnost 20. člena ZPPVS ni podana, saj financiranje verskih skupnosti ni v nasprotju z Ustavo. Načelo o ločenosti države in verskih skupnosti naj ne bi pomenilo, da sta izključeni vsakršna podpora in pomoč, seveda pod pogojem enakopravnosti vseh verskih skupnosti. Takšno stališče naj bi sprejelo tudi že Ustavno sodišče.

47. Na očitke o različnem poimenovanju verskih uslužbencev v ZVS Vlada odgovarja, da ni mogoče govoriti o kršitvi načela pravne države. Iz ZVS naj bi bilo namreč dovolj jasno razvidno, za katere osebe gre in kakšne pravice pripadajo posameznemu verskemu uslužbencu. Različno poimenovanje naj bi bilo potrebno zaradi različnih pravic, ki pripadajo tem uslužbencem. Vlada še dodaja, da Uredba o uvedbi standardne klasifikacije poklicev (Uradni list RS, št. 28/97 in 16/2000) podrobneje ureja poklice verskih delavcev. Tudi Zakon o invalidskem in pokojninskem zavarovanju (Uradni list RS, št. 109/06 – uradno prečiščeno besedilo – ZPIZ-1) naj bi uporabljal izraza duhovnik in redovnik. Izraz zavarovanec naj bi ZVS uporabljal samo v besedni zvezi »prispevki zavarovanca«, kar naj bi bilo opredeljeno v Zakonu o prispevkih za socialno varnost (Uradni list RS, št. 5/96 in nasl. – ZPSV).

48. V zvezi s predlagateljevimi očitki o protiučustavnosti 5., 27., in 28. člena ZVS Vlada odgovarja, da je takšno financiranje izraz spoštovanja načela socialne države iz 2. člena Ustave. Duhovniki in druge posvečene osebe verskih skupnosti naj bi opravljali pomembno funkcijo pri zadovoljevanju človekove potrebe po duhovnosti in izpovedovanju vere. Poleg tega naj bi opravljali vrsto drugih dejavnosti – karitativne, izobraževalne, vzgojne, humanitarne, kulturne in podobne. Financiranje naj bi bilo tudi v skladu z načelom enakopravnosti, saj naj bi se država v Zakonu o uresničevanju javnega interesa za kulturo (Uradni list RS, št. 77/07 – uradno prečiščeno besedilo in nasl. – v nadaljevanju ZUJIK) zavezala, da bo vsem samozaposlenim v kulturi 100% financirala socialne prispevke in prispevke za zdravstveno zavarovanje. Izključitev verskih uslužbencev bi po oceni Vlade pomenila diskriminacijo na podlagi veroizpovedi.

49. Vlada meni, da ZVS vsebuje podrobne kriterije financiranja v 27. in 28. členu ter v prehodnih določbah, 29. člen ZVS pa določa, da se lahko gmotna podpora uredi tudi v drugih zakonih.

50. Po oceni Vlade je neutemeljen tudi očitek, da 5. člen ZVS ne določa kriterijev in postopka za pridobitev statusa splošnokoristne organizacije. Ti kriteriji naj bi bili namreč jasno razvidni. Tudi sicer naj bi bil pojem splošnokoristne organizacije v pravnem redu znan – npr. v Zakonu o ustanovah (Uradni list RS, št. 70/05 – uradno prečiščeno besedilo in 91/05 – popr. – ZU) in Zakonu o društvih (Uradni list RS, št. 61/06 in 58/09 – v nadaljevanju ZDru-1). Že Ustavno sodišče naj bi sprejelo stališče, da verske skupnosti opravljajo pomembno družbeno funkcijo.

51. Zahtevo iz 6. člena ZVS, da delovanje verskih skupnosti ne sme nasprotovati morali in javnemu redu, Vlada ocenjuje kot splošno določbo, skladno z načelom, da mora biti ravnanje pravnih subjektov skladno z javnim redom. Morala pa je po njenem mnenju nedoločen pravni pojem, ki ga poznajo tudi drugi zakoni. Drugi odstavek 6. člena ZVS naj bi sledil tudi določbam Mednarodnega pakta o državljanskih in političnih pravicah (Uradni list SFRJ, št. 7/71, in Uradni list RS, št. 35/92, MP, št. 9/92 – v nadaljevanju MPDPP).

52. Vlada odgovarja, da peti odstavek 27. člena ZVS, ki je bil po predlagateljevem mnenju sprejet le za judovsko versko skupnost, ne navaja nobene verske skupnosti po imenu, ampak določa splošni pogoj, ki ga judovska skupnost izpolnjuje. Določba naj bi zasledovala legitimen cilj olajšanja delovanja

verskim skupnostim, ki že imajo zgodovinsko tradicijo na Slovenskem. Konkretno pa lahko taka določba po njenem mnenju, ob zavedanju holokavsta, pripomore k ohranjanju judovske kulture v Sloveniji.

53. V zvezi s 13. do 18. členom ZVS Vlada navaja, da daje ZVS status splošnokoristne organizacije tistim verskim skupnostim, ki vstopajo v funkcije socialne države in tako bogatijo nacionalno identiteto. Primarna dejavnost verskih skupnosti naj bi bila popolnoma neprimerljiva z dejavnostjo nevladnih organizacij, čeprav naj bi imele tudi te velik pomen na mnogih področjih družbenega življenja. Dodaja, da je Ustavno sodišče večkrat izrazilo stališče, da so verske skupnosti občekoristne ustanove, ki opravljajo pomembno družbeno funkcijo.

54. Očitek o diskriminacijskih pogojih za registracijo iz 13. člena ZVS Vlada zavrača z navedbami, da je delovanje cerkva in verskih skupnosti svobodno, ne glede na to, ali se registrirajo ali delujejo brez registracije. ZVS naj ne bi določal pogojev za nastanek verske skupnosti, temveč le pogoje za njeno registracijo. Poudarja, da registracija ni obvezna in da ima za posledico priznanje določenih pravic, slednjih pa po naravi stvari ni mogoče zagotavljati skupnostim, ki niso registrirane. Zmotno naj bi bilo tudi stališče predlagatelja, da lahko verske skupnosti postanejo enakopravne šele z registracijo. Verska skupnost po navedbah Vlade obstaja že pred registracijo, oblikovana je lahko tudi kot pravna oseba civilnega prava. Registracija po ZVS po njenem mnenju omogoča pridobitev posebne oblike pravne osebe, ki naj bi bila le predpogoj za pridobitev pravic po tem zakonu. V tem okviru naj bi ZVS vse verske skupnosti obravnaval enakopravno. Registracija naj ne bi omejevala njihovega svobodnega delovanja, pogoji zanjo pa naj ne bi bili prezahtevni, temveč primerljivi z ureditvijo v drugih državah Evropske unije.

55. Glede zatrjevanih neustavnosti 2. točke 7. člena ZVS Vlada meni, da delitev verskih uslužbencev na tiste, ki opravljajo zgolj verska opravila, in na tiste, ki opravljajo splošnokoristna dela, ni mogoča, ker isti ljudje opravljajo oboje. Tudi okoliščina, da morajo verski uslužbenci upoštevati interne predpise verske skupnosti, naj ne bi bila v neskladju z Ustavo, saj za vse velja dolžnost upoštevanja pravnega reda Republike Slovenije.

56. Neutemeljen je po oceni Vlade tudi očitek o protiučustavnosti 1. in 2. točke 12. člena ZVS, ker se lahko skladno z njima verski skupnosti prepove delovanje šele, če huje krši Ustavo oziroma če hudo krni človekovo dostojanstvo. Zatrjuje, da bo vsebino in standarde teh nedoločenih pravnih pojmov natančneje oblikovala sodna praksa.

57. Vlada meni, da 7. točka 14. člena ZVS ne določa vsebine temeljnega akta, temveč zgolj njegove nujne sestavine, in je vsebina prepuščena avtonomiji cerkve ali verske skupnosti. ZVS naj tako ne bi določal, kako morajo biti urejena navedena vprašanja, temveč samo, da morajo biti urejena. Opredelitev bistvenih sestavin temeljnega akta naj ne bi posegala v avtonomijo delovanja verskih skupnosti, z njo naj se doseže zgolj transparentnost delovanja. Poudarja, da so na pravni status verske skupnosti vezane določene pravice, zato je država zaradi načel pravne države in enakosti pred zakonom upravičena določiti obvezne sestavine temeljnega akta verske skupnosti.

58. Člen 33 ZVS, ki naj bi po predlagateljevem mnenju kršil načelo enakopravnosti verskih skupnosti in načelo enakosti med verskimi skupnostmi in drugimi nepridobitnimi organizacijami, naj bi izhajal iz načela kontinuitete delovanja verskih skupnosti in ohranjal pridobljene pravice. Če ZVS registriranim verskim skupnostim ne bi omogočal nadaljnega opravljanja svojega poslanstva, bi to po oceni Vlade lahko pomenilo nedovoljen poseg v pričakovane pravice. Morebitna zahteva, naj se že registrirane skupnosti ponovno registrirajo, naj bi pomenila diskriminacijo med že obstoječimi verskimi skupnostmi in tistimi, ki se želijo na novo registrirati.

59. Tretji odstavek 3. člena ZVS, ki naj bi posegal v način opravljanja verskih obredov, po mnenju Vlade ni v neskladju z Ustavo. Določal naj bi zgolj, v katerih primerih različno obravnavanje zaradi verskega prepričanja ne pomeni diskriminacije. Za-

radi načela o ločenosti države in verskih skupnosti naj država ne bi smela posegati v avtonomna pravila in etiko verskih skupnosti. Ureditev naj bi bila tudi v skladu z Direktivo Sveta 2000/78/ES z dne 27. novembra 2000 o splošnih okvirih enakega obravnavanja pri zaposlovanju in delu (UL L 303, 2. 12. 2000, str. 16).

60. Člen 4 ZVS, ki bi po mnenju predlagatelja moral urejati, česa verska skupnost ne sme početi, da ne bi posegala v suverenost države, naj ne bi bil protiustaven. Suverenost države naj bi bila omejena že z Ustavo in zakoni, saj je državnim organom dovoljeno le tisto, ker je v skladu z Ustavo in zakoni. ZVS naj bi urejal področje verske svobode, kar naj bi pomenilo tudi svobodo in avtonomijo delovanja verskih skupnosti. Varoval naj bi verske skupnosti pred posegi države v njihovo avtonomijo. Vlada zavrača tudi očitke o neustavnosti 12. člena ZVS, ker med prepovedmi za delovanje verske skupnosti ne določa nasprotovanja javni morali.

61. Za kriterija »duhovnost v javnem življenju« in »osmišljanje bivanja« iz 5. člena ZVS Vlada meni, da sta nedoločna pravna pojma, katerih vsebino in standarde bo natančneje izoblikovala praksa. Opozarja na načelo jasnosti in določnosti predpisov, izvedeno iz načela pravne države, ki po njenem mnenju pomeni, da morajo biti zakonske rešitve splošne in abstraktne.

62. Zatrjevano neustavnost 22. do 25. in 27. člena ZVS ter 52. člena ZObr-UPB1 Vlada zavrača z navedbo, da so pravice do duhovne oskrbe v vojski, policiji, zaporih in drugih ustanovah urejene v skladu z Ustavo in mednarodnimi akti ter so mednarodno primerljive. Določbe naj bi urejale način uresničevanja verske svobode, kadar je posamezniku svoboda gibanja iz različnih razlogov znatno omejena oziroma kadar se ne more udeleževati verskih obredov zaradi bolezenskih ali starostnih težav. Učinkovito izvrševanje verske svobode naj bi zahtevalo sprejetje določenih ukrepov predvsem organizacijske in finančne narave. ZVS naj bi jasno določal upravičence in položaj, v katerem so posamezniki upravičeni do verske duhovne oskrbe, podrobnejšo organizacijo pa naj bi prepustil urejanju s podzakonskim predpisom.

63. Glede 22. in 23. člena, ki naj v primerjavi s 24. in 25. členom ZVS pripadnikom vojske in policije ne bi priznala pravice do kolektivne duhovne oskrbe, Vlada meni, da izpodbijane določbe omogočajo pripadnikom vojske in policije tako individualno kot tudi kolektivno versko duhovno oskrbo. Pripadnikom Slovenske vojske naj bi bila ta oskrba zagotovljena v skladu z zakonskimi in podzakonskimi predpisi o vojaški dolžnosti in obrambi države, pripadnikom policije pa naj bi bila zagotovljena, kadar ta deluje kot klasična vojaška struktura, na podlagi ZVS in ustreznih podzakonskih predpisov.

64. V zvezi s standardom »dovolj veliko število oseb iste veroizpovedi« Vlada navaja, da 24. in 25. člen ZVS zgolj zavezuje ministrstvo, pristojni za pravosodje in zdravje, k zaposlitvi potrebnega števila verskih uslužbencev. Vendar naj bi taka zaveza države nastala šele takrat, ko bi se pojavilo določeno število pripadnikov iste veroizpovedi. Če ni zadostnega števila oseb iste veroizpovedi, naj bi posameznik še vedno imel pravico do individualne in kolektivne duhovne oskrbe, država le ne bi bila dolžna zaposliti verskega uslužbenca.

65. Očitek o protiustavnosti 24. in 25. člena ZVS, ker naj bi omogočala zaposlitev zgolj duhovnikov, ne pa tudi drugih verskih uslužbencev, Vlada zavrača z utemeljitvijo, da je mogoča tudi zaposlitev drugih verskih uslužbencev, če verska skupnost nima službe duhovnika. Prav tako neutemeljen se ji zdi očitke predlagatelja, da je zaposlitev duhovnikov nujna pri oskrbovancih v bolnišnicah in socialnovarstvenih zavodih, ne pa tudi v zavodih za prestajanje kazni, saj po njenem mnenju obe določbi zahtevata zaposlitev določenega števila verskih uslužbencev. Poudarja, da načelo socialne države zavezuje državo k aktivnemu delovanju, s katerim posameznikom zagotovi zadovoljevanje individualne in kolektivne verske svobode v okoliščinah, ko jim je to onemogočeno.

66. V zvezi s četrtem odstavkom 27. člena ZVS o sklicevanju na popis prebivalstva Vlada navaja, da se podatki, zbrani na

popisu prebivalstva, lahko uporabljajo za statistične namene. ZVS naj bi zgolj dajal možnost verskim skupnostim predlagati uporabo statističnih podatkov iz zadnjega popisa.

67. Na očitek, da 5., 21., 27. in 29. člen ZVS nedopustno razlikujejo med verskimi skupnostmi in drugimi organizacijami, ki opravljajo splošnokoristno dejavnost, Vlada odgovarja, da ZVS ureja versko svobodo in da zakonodajalec ni pozabil na enako obravnavanje nekonfesionalnih organizacij, posebej ne pri pridobivanju sredstev. Položaj društev naj bi tako urejal ZDru-1, položaj zavodov naj bi urejal Zakon o zavodih (Uradni list RS, št. 12/91 in 8/96 – ZZ), položaj humanitarnih organizacij pa Zakon o humanitarnih organizacijah (Uradni list RS, št. 98/03 – ZHO).

68. Svoboda gradnje ter uporabe prostorov in stavb za verske namene iz 26. člena ZVS po mnenju Vlade izhaja iz 41. člena Ustave. Navaja, da je ta pravica že na podlagi Ustave zagotovljena vsem verskim skupnostim, ne glede na registracijo, čeprav se 26. člen ZVS nanaša samo na registrirane verske skupnosti. Pojasnjuje, da Urad vodi evidenco samo o registriranih verskih skupnostih, zato lahko ZVS nalaga dolžnost pripravljavcem prostorskih aktov, da se dogovarjajo in usklajujejo le o potrebah po bogoslužnih objektih, ki jih imajo te verske skupnosti. Člen 26 ZVS naj ne bi posegal v 7. člen Ustave, ker naj bi načelo o ločenosti države in verskih skupnosti pomenilo nevtralnost države, verske skupnosti pa naj bi morale delovati skladno s pravnim redom.

69. Vlada soglaša, da 30. člen ZVS res ne določa izrecno, da je pristojni organ Urad. Vendar dodaja, da to določa podzakonski predpis, in sicer Sklep o spremembi Sklepa o ustanovitvi Urada Vlade Republike Slovenije za verske skupnosti (Uradni list RS, št. 22/07). Meni, da je tudi vladne službe mogoče šteti za organe državne uprave, ki lahko opravljajo upravne naloge. V drugem odstavku 121. člena Ustave naj bi bilo določeno, da se lahko opravljanje funkcij državne uprave prenese tudi na druge organe oziroma organizacije, iz česar naj bi izhajalo, da je upravne naloge mogoče prenesti tudi na vladne službe.

B. – I.

Obseg presoje Ustavnega sodišča

70. Poleg 20. člena ZPPVS in 52. člena ZObr predlagatelj izpodbija večje število določb ZVS, večino zaradi domnevnega neskladja z več ustavnimi določbami. Predlaga razveljavitev celotnega ZVS.

71. Vsebinska zahteva je ekstenzivna. Predlagatelj namreč podaja številne trditve, a mnogih izmed njih ne obrazloži. Pomanjkljivosti njegove obrazložitve so bodisi v tem, da zatrjevanih protiustavnosti posameznih zakonskih določb sploh ne utemelji (npr. očitek, da ZVS ne razlikuje med verskimi uslužbenci, ki opravljajo samo verska opravila, in tistimi, ki opravljajo splošnokoristna dela, ter očitek, da 27. in 28. člen ZVS pri plačevanju socialnih prispevkov verskih uslužbencev ne upošteva premoženja posamezne verske skupnosti), bodisi v tem, da ne vzpostavi povezave med izpodbijano zakonsko določbo in določbo Ustave, s katero naj bi bila v neskladju (npr. očitki o neskladju četrtega odstavka 27. člena ZVS z 41. členom Ustave, o neustavnosti 12. člena ZVS, ker med prepovedmi delovanja ne določa tudi nasprotovanja javni morali). Poleg neobrazloženih trditve zahteva vsebuje tudi precej očitno neutemeljenih navedb (npr. o neskladju ZVS z načelom pravne varnosti zaradi različnega poimenovanja verskih uslužbencev; o neskladju z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti, ker naj država ne bi prepustila verskim skupnostim, da same določijo verske uslužbence za duhovno oskrbo v institucijah in ustanovah; o kršitvi načela enakopravnosti, ker prejemajo duhovniki, zaposleni v zavodih, za enake storitve višje plačilo kot tisti duhovniki, za katere prejema verska skupnost le prispevke za socialno zavarovanje).

72. Predlagatelj je z Ustavo predviden državni organ, ki mu Zakon o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo – v nadaljevanju ZUstS) podeljuje privilegiran dostop do Ustavnega sodišča. Zato je utemeljeno pričakovanje, da bodo njegove zahteve strokovno in kvalitetno

obrazložene. Glede na navedeno je Ustavno sodišče obravnavalo le tiste predlagateljeve očitke, ki so razumljivi, dovolj opredeljeni in niso očitno neutemeljeni. Pri tem ni štel za odločilno, da nekateri izmed njih niso umeščeni v ustrezne vsebinske sklope zahteve. To pomeni, da je obravnavalo tudi tiste jasne in strokovno kakovostne navedbe o ustavnih neskladjih zakonskih določb, ki jih je predlagatelj umestil v del zahteve, v katerem utemeljuje predlog za začasno zadržanje izvrševanja ZVS.

73. Na podlagi tega izhodišča je Ustavno sodišče presojalo ustavno skladnost naslednjih določb:

– prvega odstavka 13. člena ZVS o pogojih za registracijo (čeprav predlagatelj navaja, da izpodbija celoten 13. člen, iz vsebine očitka smiselno izhaja, da izpodbija le njegov prvi odstavek) ter 1. in 5. točke 14. člena ZVS, ki sta z njim neposredno povezani;

– 20. člena ZPPVS in tretjega odstavka 29. člena ZVS o gmotni podpori države verskim skupnostim (čeprav predlagatelj razpršene očitke v zvezi s tem naslavlja tudi na prvi odstavek 5. člena ZVS ter na 13. do 18. člen ZVS, je Ustavno sodišče glede na vsebino navedb ocenilo, da predlagatelj izpodbija le navedeni določbi);

– 22., 23., 24. in 25. člena ZVS ter tretjega odstavka 52. člena ZObr-UPB1 (čeprav predlagatelj v uvodu in predlogu zahteve zapiše, da izpodbija celoten 52. člen ZObr-UPB1, iz utemeljitve očitka izhaja, da izpodbija le njegov tretji odstavek) o verski duhovni oskrbi v vojski, policiji, v zavodih za prestanje kazni ter v bolnišnicah in socialnovarstvenih zavodih, ki opravljajo institucionalno varstvo, ter z njimi neposredno povezane določbe zadnjega stavka prvega odstavka 27. člena ZVS, kolikor se nanaša na 24. in 25. člen ZVS;

– 26. člena ZVS o pravici verskih skupnosti do svobode gradnje;

– petega odstavka 27. člena ZVS o pogojih za financiranje enega verskega uslužbenca;

– 30. in 32. člena ZVS o določitvi pristojnega organa.

B. – II.

Izhodišča ustavnosodne presoje Svoboda vesti (41. člen Ustave)

a) Splošno o svobodi vesti

74. Člen 41 Ustave varuje in zagotavlja svobodo verskih in drugih opredelitev. Gre za človekovo pravico, ki je povezana še z nekaterimi drugimi človekovimi pravicami, kot so pravica do osebnega dostojanstva in varnosti (34. člen Ustave), varstvo pravic zasebnosti in osebnostnih pravic (35. člen Ustave), varstvo osebnih podatkov (38. člen Ustave), svoboda izražanja (prvi odstavek 39. člena Ustave), pravica do zbiranja in združevanja (42. člen Ustave) in pravice ter dolžnosti staršev (54. člen Ustave). Prvi odstavek 41. člena Ustave zagotavlja svobodno izpovedovanje vere v zasebnem in javnem življenju. Drugi odstavek določa, da se nihče ni dolžan opredeliti glede svojega verskega ali drugega prepričanja, tretji odstavek 41. člena Ustave pa daje staršem pravico, da v skladu s svojim prepričanjem zagotavljajo svojim otrokom versko in moralno vzgojo, pri čemer mora biti usmerjanje otrok glede verske in moralne vzgoje v skladu z njihovo starostjo in zrelostjo ter z njihovo svobodo vesti, verske in druge opredelitve ali prepričanja.

75. Ustava v 41. členu uporablja pojma »opredelitev« (prvi odstavek 41. člena) in »prepričanje« (drugi odstavek 41. člena). Zato se zastavlja vprašanje, kaj je predmet varstva te ustavne določbe in ali je med uporabljenima pojmom kakšna za ustavnosodno presojo upoštevana razlika. Pri razlagi je treba upoštevati tudi naslov določbe, torej, da gre za svobodo vesti. Slovar slovenskega knjižnega jezika (v nadaljevanju SSKJ)¹ izraz »opredeliti se« opredeljuje kot »izraziti, pokazati svoje stališče, svojo pripadnost« ali »izraziti, pokazati svoje stališče do česa«. Opredelitev je torej izražanje stališča ali pripadnosti. Pojem prepričanja SSKJ opredeljuje ožje: kot skupek med seboj povezanih misli, sodb o temeljnih, splošnih vprašanih sve-

ta, družbe, človeka oziroma v zvezi s kakim delom stvarnosti.² Opredelitev je splošnejši pojem in vključuje tudi prepričanja: vsako prepričanje je tudi opredelitev, ni pa vsaka opredelitev že tudi prepričanje.³ V skladu s tem se na prvi pogled zdi, da prvi odstavek 41. člena Ustave zagotavlja svobodo (vseh) opredelitev, kar vključuje tudi (vsa) prepričanja, drugi odstavek pa samo pravico do neopredelitve glede prepričanj, kar bi lahko pomenilo, da niso vključene vsakršne opredelitve, temveč le tiste, ki so »skupek med seboj povezanih misli, sodb o temeljnih, splošnih vprašanih sveta, družbe ali človeka«. Vendar to fino jezikovno razlikovanje postane manj pomembno, celo nepomembno, če pojma razlagamo v povezavi z naslovom 41. člena Ustave, tj. svoboda vesti. Vest je občutek, zavest o moralni vrednosti lastnega ravnanja, mišljenje, ki vzbuja občutek moralne odgovornosti.⁴ Pojem vesti torej sodi na področje etike. Vest človeku pove, kaj je »prav«. Predmet varstva v okviru 41. člena Ustave so zato samo opredelitve in prepričanja s področja etike oziroma morale, zlasti vsa teistična, ateistična in neteistična prepričanja. V tem smislu lahko taka prepričanja opredelimo tudi kot svetovnonazorske opredelitve, torej kot filozofske ali ideološke teorije oziroma kot miselne sisteme, ki razlagajo človeka, njegovo bistvo in svet, v katerem prebiva, lahko tudi, čeprav ne nujno, z neke višje, metafizične ravni.⁵ To pomeni, da razne politične, znanstvene, estetske, zgodovinske in druge opredelitve ali prepričanja ne sodijo v okvir varstva 41. člena Ustave, temveč jih varujejo druge ustavne določbe (npr. svoboda izražanja iz prvega odstavka 39. člena Ustave ali svoboda znanosti in umetnosti iz 59. člena Ustave).⁶ Vendar tudi glede prepričanj, ki lahko uživajo varstvo po 41. členu Ustave, ni mogoče reči, da je že vsako izmed njih avtomatično deležno varstva iz te določbe. Šele če notranje in zunanje lastnosti prepričanja kažejo na njegovo konsistentnost, tehtnost, resnost, kohezivnost in pomembnost, je utemeljen sklep, da gre za vero oziroma drugo prepričanje v smislu 41. člena Ustave.⁷ Pri tem država seveda ne sme ocenjevati, ali je taka vera oziroma prepričanje v teološkem oziroma v filozofskem smislu (ne)resnično oziroma (ne)legitimno.

76. Prvi in drugi odstavek 41. člena Ustave kot predmet varstva še posebej izpostavljata versko svobodo (svobodo vere, veroizpovedi). Vendar ne določata natančneje, kaj pomeni, kaj so njene sestavine in kakšen je njen domet. Ob upoštevanju 8. člena Ustave⁸ ter drugega odstavka 153. člena⁹ in

² Prav tam, str. 1013.

³ Tako M. Orehar Ivanc v: L. Šturm (ur.), Komentar Ustave Republike Slovenije, Fakulteta za podiplomske državne in evropske študije, Ljubljana 2002, str. 445–446.

⁴ A. Bajec in drugi (ur.), nav. delo, str. 1507.

⁵ ZVS na več mestih omenja duhovnost. Pojem duhovnost je izrazito pluralen, večpomenski. SSKJ ga opredeljuje kot usmerjenost k nematerialnim vrednotam. Je sestavni del vsake – verske ali neverse – posameznikove osebne vrednostne opredelitve do vprašanj bivanja, sveta in univerzalnih povezav v njem. Ni istoveten z verskim prepričanjem, niti ni monopol religioznega. Verska duhovnost, ki je integralni del verskega izkustva oziroma prepričanja, je le ena od dimenzij v raznošterem spektru duhovnosti.

⁶ Prim. M. Orehar Ivanc, nav. delo, str. 446.

⁷ Takšno je tudi stališče ESČP, ki je npr. v sodbi v zadevi *Campbell in Cosans proti Združenemu kraljestvu* z dne 25. februarja 1982 in v sodbi v zadevi *Leela Förderkreis E. V. in drugi proti Nemčiji* z dne 6. novembra 2008 zapisalo, da 9. člen Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94 – v nadaljevanju EKČP) vključuje nazore, ki »dosegajo določeno stopnjo tehtnosti, resnosti, kohezivnosti in pomembnosti«.

⁸ »Zakoni in drugi predpisi morajo biti v skladu s splošno veljavnimi načeli mednarodnega prava in z mednarodnimi pogodbami, ki obvezujejo Slovenijo. Ratificirane in objavljene mednarodne pogodbe se uporabljajo neposredno.«

⁹ »Zakoni morajo biti v skladu s splošno veljavnimi načeli mednarodnega prava in z veljavnimi mednarodnimi pogodbami, ki jih je ratificiral državni zbor, podzakonski predpisi in drugi splošni akti pa tudi z drugimi ratificiranimi mednarodnimi pogodbami.«

¹ A. Bajec in drugi (ur.), Slovar slovenskega knjižnega jezika, DZS, Ljubljana 1998, str. 781.

petega odstavka 15. člena¹⁰ Ustave je treba zato pri razlagi pravice do verske svobode upoštevati tudi številne mednarodne instrumente, ki v primerjavi s prvim odstavkom 41. člena Ustave podrobneje opredeljujejo vsebino in obseg te človekove pravice. Že Splošna deklaracija človekovih pravic iz leta 1948 (Človekove pravice, Zbirka mednarodnih dokumentov, I. del, Univerzalni dokumenti, Društvo za ZN za Republiko Slovenijo, Ljubljana 1995, str. 1 – v nadaljevanju Splošna deklaracija ZN) vsakomur zagotavlja pravico do svobode misli, vesti in veroizpovedi. Ta pravica vključuje svobodo spreminjati prepričanje ali vero kakor tudi njuno svobodno, javno ali zasebno izražanje, bodisi posamezno ali v skupnosti z drugimi, s poučevanjem, izpolnjevanjem verskih dolžnosti, bogoslužjem in opravljanjem obredov (18. člen). Podobno opredeljuje vsebino svobode veroizpovedi tudi 18. člen MPDPP, ki določa, da ima vsakdo pravico do svobode misli, vesti in veroizpovedi. Ta pravica vsebuje svobodo imeti ali sprejeti vero ali prepričanje po svoji izbiri in svobodno izražati svojo vero ali prepričanje posamično ali v skupnosti z drugimi, javno ali zasebno, z bogoslužjem, izpolnjevanjem verskih in ritualnih obredov in poučevanjem. MPDPP tudi določa, da nihče ne sme biti prisiljen k čemu, s čimer bi bila kršena njegova pravica imeti ali sprejeti vero ali prepričanje po lastni izbiri. Podobno opredelitev vsebuje tudi prvi odstavek 9. člena EKČP, ki določa, da »ima vsakdo pravico do svobode misli, vesti in veroizpovedi. Ta pravica vključuje svobodo spremembe vere ali prepričanja ter svobodo, da človek bodisi sam ali skupaj z drugimi ter zasebno ali javno izraža svojo vero ali prepričanje v bogoslužju, pouku, praksi ali verskih obredih.«

77. Podobno tudi Listina Evropske unije o temeljnih pravicah (UL C 83, 30. 3. 2010, str. 389),¹¹ ki je postala pravno zavezujoča z uveljavitvijo Lizbonske pogodbe,¹² v prvem odstavku 10. člena (svoboda misli, vesti in vere) določa, da ima vsakdo »... pravico do svobode misli, vesti in vere. Ta pravica vključuje svobodo spreminjanja vere ali prepričanja ter svobodo izražanja svoje vere ali svojega prepričanja posamezno ali skupaj z drugimi, javno ali zasebno, pri bogoslužju, pouku, običajih in obredih.«

78. Iz besedila prvega in drugega odstavka 41. člena Ustave, ob upoštevanju navedenih določb MPDPP, EKČP in Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, izhaja, da je svoboda vere kompleksna oziroma sestavljena človekova pravica. Njen vsebinski okvir učinkuje na treh ravneh človekovega bivanja in zajema vrsto izpeljanih pravic ustavne ravni. Vse te pravice seveda vzpostavljajo ustrezne dolžnosti države, tako pri zakonskem urejanju kot pri uresničevanju v praksi. Ustavno sodišče je o tem sprejelo že vrsto stališč, ki jih je v tej odločbi utrdilo in deloma nadgradilo z novimi. Pomembne so predvsem naslednje odločitve Ustavnega sodišča: odločba št. U-I-68/98 z dne 22. 11. 2001 (Uradni list RS, št. 101/01, in OdlUS X, 192), odločba št. U-I-92/01 z dne 28. 2. 2002 (Uradni list RS, št. 22/02, in OdlUS XI, 25), mnenje št. Rm-1/02 z dne 19. 11. 2003 (Uradni list RS, št. 118/03, in OdlUS XII, 89), odločba št. U-I-111/04 z dne 8. 7. 2004 (Uradni list RS, št. 77/04, in OdlUS XIII, 54) in odločba št. U-I-354/06 z dne 9. 10. 2008 (Uradni list RS, št. 104/08, in OdlUS XVII, 52).

79. V nadaljevanju te odločbe je govor predvsem o verski svobodi, vendar ugotovitve o vsebini 41. člena Ustave praviloma veljajo tudi za druge, neverske oziroma nekonfesionalne svetovnonazorske opredelitve in prepričanja.

¹⁰ »Nobene človekove pravice ali temeljne svoboščine, urejene v pravnih aktih, ki veljajo v Sloveniji, ni dopustno omejevati z izgovorom, da je ta ustava ne priznava ali da jo priznava v manjši meri.«

¹¹ Listina Evropske unije o temeljnih pravicah je bila prvič slovesno razglašena 7. decembra 2000 v Nici (UL C 364, 18. 12. 2000, str. 1).

¹² Glej 6. člen Pogodbe o Evropski uniji (Prečiščena različica Pogodbe o Evropski uniji, UL C 83, 30. 3. 2010, str. 13).

b) Tri ravni verske svobode

80. Na najgloblji duhovni ravni svoboda vere pomeni pravico imeti vero oziroma pravico svobodno izbrati vero, pravico ne imeti vere oziroma ne pripadati nobeni veri ter pravico svobodno spremeniti vero. Gre za svobodo verovanja (»*freedom to believe*«), za t. i. *forum internum*, za vidik verske svobode, ki ga Ustava sicer ne omenja izrecno, vendar ni nobenega dvoma, da ustavno varstvo 41. člena Ustave velja tudi zanj. To so namreč notranji premisleki in notranje odločitve posameznika, ki jih že po naravi stvari ni mogoče urejati niti omejevati. V smislu notranje osebne odločitve posameznika o verskih vprašanjih je 41. člen Ustave specialna določba glede na prvi odstavek 39. člena Ustave, ki sicer zagotavlja svobodo misli. Svoboda vere kot posebne oblike svobode misli lahko uresničujejo samo fizične osebe, pravne osebe po naravi stvari tega vidika svobode vesti ne morejo uživati.

81. Drugi dve ravni verske svobode že pomenita manifestacijo notranjih osebnih odločitev navzven (t. i. *forum externum*). Prva od njiju pomeni pravico do svobodnega izpovedovanja vere. V tem smislu je svoboda vere posebna oblika splošne pravice do svobode izražanja (prvi odstavek 39. člena Ustave). Izpovedovanje pomeni ustno ali pisno izražanje vere navzven, vključno z namenom širjenja vere. Prvi odstavek 41. člena Ustave izrecno govori le o svobodi izpovedovanja vere, vendar ni mogoča drugačna razlaga tega pojma, kot da je varovano tudi izvrševanje vere. Na tretji ravni je svoboda vere varovana kot posebna oblika splošne svobode ravnanja (35. člen Ustave). Pojem izpovedovanja vere torej vključuje tudi ravnanja, ki so sestavni del vere. Poleg verskega nauka so namreč za vero bistveni bogoslužje oziroma obredje, druga pravila ravnanja, ki izhajajo iz njenega nauka, pa tudi povezovanje v skupnosti. Če ta ravnanja ne bi bila ustavno varovana, bi ostala svoboda vere domala izvojljena. Ta ravnanja izrecno varujejo Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, EKČP in MPDPP. Svoboda izpovedovanja in izvrševanja vere je zagotovljena posameznikom in tudi verskim skupnostim ali združenjem, ne glede na to, ali so pravne osebe ali ne.

82. Svoboda vere se lahko uresničuje individualno ali kolektivno, pri obeh oblikah pa je mogoče razlikovati pozitivni in negativni vidik. Na ravni osebne, individualne odločitve o verski pripadnosti (*forum internum*) svoboda vere pomeni pravico posameznika, da ima neko versko prepričanje (pozitivni vidik) brez vmešavanja javne oblasti, ter hkrati pravico posameznika, da verskega prepričanja nima, če tega ne želi, in da ga v to ni dopustno siliti (negativni vidik). Svoboda vere kot *forum internum* uživa absolutno varstvo pred posegi države – država v nobenem primeru ne sme kakor koli predpisovati ljudem ali jih siliti, naj imajo oziroma naj sprejmejo (določeno) vero ali drugo prepričanje ali naj ju nimajo oziroma naj ju ne sprejmejo.

c) Pozitivni vidik svobode vere

83. Na ravni izpovedovanja in izvrševanja vere pozitivni vidik verske svobode pomeni, da lahko posameznik svoja verska prepričanja in druge religiozne opredelitve svobodno manifestira v zunanjem svetu. Zunanje manifestacije verskih prepričanj pa niso omejene samo na zasebnost, temveč prvi odstavek 41. člena Ustave izrecno varuje svobodno izpovedovanje vere tudi v javnem življenju. Vera in druge opredelitve so sestavni del javnega življenja oziroma družbe. Nihče ne more biti prizadet v svoji svobodi verovanja ali nazorskega prepričanja samo zato, ker dejavnosti svobodne demokratične družbe vključujejo tudi verski vidik prek državljanov, ki so kot verniki zavezani svoji religiji.

84. Pozitivni vidik verske svobode je natančneje kakor v Ustavi opredeljen v omenjenih določbah Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, EKČP in MPDPP. Ustavno sodišče pa je že v odločbi št. U-I-68/98 sprejelo stališče, da pozitivni vidik svobode vere iz prvega odstavka 41. člena Ustave posamezniku zagotavlja, da svojo vero prosto izpoveduje sam ali skupaj z drugimi, javno ali zasebno, s poukom, izpolnjevanjem verskih dolžnosti, bogoslužjem in opravljanjem verskih obre-

dov. Pozitivna verska svoboda torej zagotavlja vsakršno (ustno ali pisno, zasebno ali javno) izražanje vere oziroma pripadnosti veri, vključno z molitvami in širjenjem verskih resnic, varovana pa so tudi ravnanja, ki pomenijo izpolnjevanje verskih pravil (bogoslужja, obredi, rituali, procesije, uporaba verskih oblačil, simbolov ipd.). Na splošno je mogoče reči, da ustavno zagotovljena verska svoboda vključuje navzven zaznavna ravnanja, ki so pomembno povezana s posameznikovim verskim prepričanjem. Vendar to ne pomeni, da so varovana prav vsa ravnanja, ki bi jih versko prepričanje zgolj spodbudilo ali bi nanje vplivalo s kakršno koli intenzivnostjo. Ustavno varstvo zajema zgolj tista ravnanja, ki so razumno povezana z bistvom verskega prepričanja in brez katerih verska svoboda za posameznika postane pomembno okrnjena. Zato splošnozavezujoče ter versko nevtralne zakonske zapovedi in prepovedi, namenjene varstvu drugih občečloveških vrednot, pomenijo omejitve te človekove pravice le tedaj, ko se nanašajo na tiste manifestacije religioznega, ki dosegajo navedeno kakovost. Zapovedi in prepovedi ravnani, ki tega standarda ne dosegajo, ne morejo pomeniti posega v svobodo vere.¹³

č) *Negativni vidik svobode vere*

85. Negativna svoboda vere pomeni, da posameznik ni dolžan imeti vere in da se o tem ni dolžan izreči, zaradi tega ga ni dovoljeno kakor koli kaznovati ali diskriminirati oziroma zapostavljati. Tudi če se posameznik šteje za pripadnika določene vere, ga ni dopustno siliti k njenemu izpovedovanju, prav tako ima pravico odkloniti sodelovanje pri ravnanih, ki pomenijo izvrševanje vere. Čeprav bi negativna svoboda vere izhajala že iz prvega odstavka 41. člena Ustave, je v drugem odstavku tega člena še posebej določeno, da se nihče ni dolžan opredeliti glede svojega verskega ali drugega prepričanja. V odločbi št. U-I-92/01 je Ustavno sodišče zapisalo, da bi uporaba prisile z namenom, da bi nekdo spremenil svoje versko prepričanje ali da bi ga razkril, pomenila poseg v svobodo vesti. Zakon, ki bi določal, da se je posameznik dolžan opredeliti glede verskega prepričanja, bi pomenil kršitev svobode vesti in bi bil protiustaven (v nasprotju z drugim odstavkom 41. člena Ustave). Pravica do neopredelitve pa logično vključuje tudi pravico ne izpovedati oziroma ne izvrševati vere, saj bi zahteva po izpovedovanju ali izvrševanju vere nujno pomenila tudi, da se mora posameznik do te vere opredeliti.

86. V odločbi št. U-I-68/98 je Ustavno sodišče med drugim sprejelo stališče, da negativna verska svoboda terja od države, naj prepreči vsakršno prisilno (neželjeno) konfrontacijo posameznika s kakršnim koli verskim prepričanjem. Vendar pa v konfliktu med pozitivno in negativno svobodo vere, torej kadar pozitivna svoboda vere posega v negativno svobodo vere, negativna svoboda nima apriorne prednosti pred pozitivno svobodo.¹⁴ V vsakem konkretnem primeru je treba opraviti tehtanje in presoditi, kateremu vidiku svobode je treba v skladu z načelom sorazmernosti dati prednost. V navedeni odločbi je tako Ustavno sodišče na primer ugotovilo, da prepoved konfesionalne dejavnosti v javnih vrtcih in šolah pomeni sorazmeren in zato dopusten poseg v pozitivni vidik svobode vere (prvi odstavek 41. člena Ustave) in v pravico staršev iz tretjega odstavka 41. člena Ustave zaradi varstva negativnega vidika svobode vere drugih otrok in njihovi-

vih staršev (drugi odstavek 41. člena Ustave).¹⁵ Torej, kadar gre za vzgojo in izobraževanje otrok, je ob svobodi vere otrok treba upoštevati tudi tretji odstavek 41. člena Ustave, ki staršem zagotavlja poseben vidik njihove svobode vere, in sicer pravico staršev, da zagotavljajo svojim otrokom versko in moralno vzgojo v skladu s svojim prepričanjem.

d) *Kolektivni vidik svobode vere*

87. Svoboda vere ni le individualna pravica posameznikov, temveč vsebuje tudi kolektivno dimenzijo, ki zajema interakcijo med verniki. Običajno je, da posamezniki svoje verovanje udejanjajo skupaj z drugimi, ki delijo enako versko prepričanje (zlasti v obliki obredov), in da se z njimi povezujejo v verska združenja (cerkve ali druge verske skupnosti). Da Ustava ne varuje le individualnega, temveč tudi skupinski vidik izpovedovanja vere, je Ustavno sodišče poudarilo že v odločbi št. U-I-111/04. Besedilo 9. člena EKČP, da je sestavina svobode vere tudi pravica izražati vero ali prepričanje »skupaj z drugimi«, to izrecno izpostavlja.

88. Kolektivno uresničevanje verske svobode ima dva vidika. Prvi pomeni pravico posameznikov, da se v okviru svoje verske svobode povezujejo in ustanovljajo verske skupnosti. V tem smislu sta pozitivna in negativna svoboda vere iz prvega in drugega odstavka 41. člena Ustave specialni v razmerju do splošne svobode združevanja iz drugega odstavka 42. člena Ustave. Neposredni ustavni temelj za ustanavljanje verskih skupnosti je torej prvi odstavek 41. člena Ustave, čeprav je treba vsebino te pravice razumeti tudi v luči drugega odstavka 42. člena, zlasti ob ustreznem upoštevanju stališč Ustavnega sodišča iz odločbe št. U-I-155/07 z dne 9. 4. 2009 (Uradni list RS, št. 32/09). Drugi kolektivni vidik verske svobode je nasledek in nadgradnja prvega: tudi samim verskim skupnostim namreč zagotavlja njihovo lastno svobodo vesti.

89. Svoboda verskega združevanja vsakomur zagotavlja, da se lahko z drugimi pripadniki svobodno povezuje v verske skupnosti. Bistveni element te pravice je voljni: vsakdo se ima pravico svobodno odločiti, ali se bo povezal v neko versko skupnost ali ne.¹⁶ Poleg pravice, da se poveže z drugimi (t. i. pozitivna svoboda združevanja), ima vsakdo tudi pravico, da se ne poveže (t. i. negativna svoboda združevanja). Kolektivno uresničevanje verske svobode v povezavi z individualno versko svobodo implicira tako pozitivno upravičenje posameznika, da se zaradi izpovedovanja vere združuje z drugimi ter skupaj z njimi ustanovlja verske skupnosti, postane njihov član in sodeluje v verskih obredih, kakor tudi negativno upravičenje, da ne vstopa v verska združenja, da odkloni svojo udeležbo pri združevanju ali da se ne udeležuje verskih obredov ali drugih izražanj verskega prepričanja. Čeprav negativni vidik svobode verskega združevanja v Ustavi ni izrecno določen, izhaja iz samega bistva te pravice in je njen sestavni del.

90. Za versko združevanje je značilna notranja organizacija verske skupnosti. Notranja organiziranost pomeni, da je verska skupnost več kot zgolj skupek posameznikov. Pravica do svobodnega združevanja predpostavlja organizirano združenje posameznikov, ki navznoter deluje po lastnih pravilih. Svobodno ustanavljanje verskih skupnosti zato pomeni tudi pravico verske skupnosti, da samostojno in neodvisno (avtonomno) ureja svoje notranje zadeve, ki zadevajo njeno delovanje in notranji položaj njenih pripadnikov. Ta svoboda delovanja mora biti širša, kadar imajo organizacijska pravila, po katerih deluje verska skupnost, status verskih pravil (npr. versko obredje ima smisel za vernike le, če ga vodijo duhovniki, izbrani v skladu s pravili vere). V okviru svobode vere po prvem odstavku 41. člena Ustave je zato varovano tudi svobodno

¹³ Omejitve izražanja vere, ki uživa varstvo 9. člena EKČP, na zgolj tiste zunanje manifestacije, ki pomenijo izvrševanje vere oziroma prepričanja v splošno sprejeti obliki, je uveljavljeno tudi v praksi Evropske komisije za človekove pravice in ESČP. Tako npr. lekarnarjeve odklonitve prodaje kontracepcijskih tablet ESČP ni štel za izvrševanje vere oziroma prepričanja (sklep v zadevi *Pichon in Sajous proti Franciji* z dne 2. oktobra 2001). Glej B. Vermeulen v: P. van Dijk, F. van Hoof, A. van Rijn in L. Zwaak (ur.), *Theory and Practice of the European Convention on Human Rights*, 4. izdaja, Intersentia, Antwerpen – Oxford 2006, str. 762.

¹⁴ M. Orehar Ivanc, nav. delo, str. 448.

¹⁵ Na drugi strani pa na primer v odločbi št. U-I-111/04 Ustavno sodišče ni sprejelo stališča, da gradnja verskega objekta lahko pomeni poseg v negativno svobodo vere drugih, ki bi morali biti s tem objektom trajno in neprostoovoljno soočeni. Ocenilo je, da zgolj to, da je na zemljišču, ki je v skladu s prostorsko zakonodajo namenjeno gradnji verskega objekta, tak objekt, ki ima tudi zunanja verska obeležja, samo po sebi še ne more pomeniti posega v t. i. negativni vidik svobode vere.

¹⁶ Izjema je ustavna pravica staršev, da vzgajajo svoje otroke v skladu s svojim verskim prepričanjem.

delovanje verskih skupnosti, izrecno zagotovljeno z drugim odstavkom 7. člena Ustave. Z vidika pravice do svobodnega ustanavljanja verskih skupnosti ni nujno, da je verska skupnost uradno priznana ali registrirana. Ustavno varstvo uživajo tudi povsem neformalne verske skupnosti.

91. Drugi kolektivni vidik verske svobode zagotavlja tudi verskim skupnostim njihovo lastno svobodo vesti. Ne sicer kot *forum internum*, ki ga more po naravi stvari imeti le fizična oseba, temveč kot pravico, da svobodno in v skladu s svojimi lastnimi pravili izpovedujejo verska prepričanja in opravljajo verska ravnanja.¹⁷

e) *Dolžnosti države pri zagotavljanju verske svobode*

92. Svoboda vere je v prvi vrsti obrambna pravica¹⁸ (t. i. pravica negativnega statusa). Država – enako velja tudi za lokalne skupnosti in nosilce javnih pooblastil – ne sme nedopustno posegati v razmerja, varovana v prvem in drugem odstavku 41. člena Ustave. Ta vidik državi zlasti prepoveduje odločati o vprašanjih, ki zadevajo nauk vere ali notranjo avtonomijo verskih skupnosti, prepoveduje ji, da bi zahtevala (določen način) opredeljevanja do verskih vprašanj oziroma vprašanj vesti in da bi nagrajevala ali kaznovala ravnanja, ki pomenijo izpovedovanje (določene) vere ali drugega prepričanja. V povezavi s 14. členom Ustave (prvi odstavek 14. člena prepoveduje diskriminacijo glede človekovih pravic in temeljnih svoboščin, drugi odstavek pa vzpostavlja splošno ustavno načelo enakosti) 41. člen Ustave prepoveduje tudi neupravičeno razlikovanje (privilegiranje ali zapostavljanje) posameznikov zaradi njihove veroizpovedi ali drugega prepričanja.

93. Dolžnost zagotavljati in varovati svobodo vere ne pomeni, da vsak državni ukrep, ki se dotakne verskih vprašanj, že pomeni nedopusten poseg v svobodo vere. V skladu s tretjim odstavkom 15. člena Ustave so človekove pravice in temeljne svoboščine omejene s pravicami drugih in v primerih, ki jih določa Ustava. Pri kolektivni verski svobodi je treba upoštevati tudi tretji odstavek 42. člena, ki določa, da so zakonske omejitve pravice do svobodnega združevanja dopustne, če to zahteva varnost države ali javna varnost ter varstvo pred širjenjem nalezljivih bolezni. Vsaka omejitev človekove pravice ali temeljne svoboščine pa mora biti skladna z načelom sorazmernosti, ki je eno od načel pravne države (2. člen Ustave).

94. Dolžnost države omogočiti nemoteno uresničevanje verske svobode terja tudi določene pozitivne ukrepe. Zlasti mora zagotavljati in graditi strpnost med pripadniki različnih ver oziroma prepričanj,¹⁹ preprečiti mora neupravičeno razlikovanje na podlagi vere tudi med posamezniki (npr. pri zaposlovanju, kjer to ni nujno po naravi stvari). Osebam, ki jim je otežen dostop do verske oskrbe, mora v določenih okoliščinah (npr. vojaki, zaporniki ipd.) omogočiti dostop do verske oskrbe. Verskim skupnostim, ki to želijo, mora omogočiti tudi okvir za pridobitev pravne subjektivitete. Polna učinkovitost svobodnega delovanja verskih skupnosti v sodobni demokratični državi bi bila okrnjena, če te ne bi imele možnosti uveljavljanja svojih pravic in (s tem) pravic svojih vernikov, ki so bistvene sestavine izvrševanja njenih ustavno varovanih upravičenj, z lastnim nastopanjem v pravnem prometu.²⁰ Šele položaj pravne osebe verski skupnosti v polni meri omogoča na primer najem ali

lastništvo verskih objektov in nazadnje tudi sodno varstvo pravic.²¹ Eno ključnih vprašanj, s katerim se je Ustavno sodišče ukvarjalo v obravnavanem primeru, je, kako široko se razteza dolžnost države ustvarjati pogoje za svobodno udejanjanje verskih potreb.

Načelo o ločenosti države in verskih skupnosti (prvi odstavek 7. člena Ustave)

95. Člen 7 Ustave določa tri načela, ki opredeljujejo pravni položaj verskih skupnosti v Republiki Sloveniji: načelo o ločenosti države in verskih skupnosti (prvi odstavek 7. člena Ustave), načelo svobodnega delovanja verskih skupnosti in načelo enakopravnosti verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave). Ustava je razmerje med državo in verskimi skupnostmi določila zgolj na načelni ravni, medtem ko se pomen in vsebina navedenih načel ter tudi njihovo razmerje do 41. člena Ustave šele oblikujejo.²²

96. Pogled ustavadajalca na uveljavitev načela o ločenosti države in verskih skupnosti je razviden iz pripravljanih gradiv za Ustavo. Iz obrazložitve Osnutka Ustave z dne 29. 10. 1990 izhaja utemeljitev prvega zapisa o načelu ločenosti.²³ Z njim naj se poudari, »... da cerkev ne more opravljati funkcij, ki so pridržane državi oziroma državnim organom (kot so npr. sklepanje zakonskih zvez, vodenje matičnih knjig, izdajanje javnih listin itd.). S tem pa se ne omejuje dejavnosti cerkve na nekaterih področjih, npr. na področju karitativne dejavnosti, izobraževanja itd., kjer lahko cerkev ob enakih pogojih kot državljani opravlja te dejavnosti. To tudi ne preprečuje vključevanja nekaterih institucij cerkve v razne javne institucije, npr. vključevanje teoloških fakultet v univerze, seveda ob upoštevanju zakonodaje na ustreznih področjih.«²⁴ V obrazložitvi Predloga Ustave z dne 12. 12. 1991, v katerem je bilo predlagano besedilo 7. člena enako veljavnemu besedilu, pa je bilo zapisano, da ta določba »... vzpostavlja načelo laičnosti države. Zaradi gledišča, ki naj omogoči enakopravno obravnavanje cerkve(a) in raznih drugih verskih skupnosti, je prvi odstavek oblikovan v bolj splošnem besedilu, drugi odstavek pa poleg enakopravnosti posebej zagotavlja tudi svobodno delovanje verskih skupnosti.«²⁵

97. Ustavno sodišče je vsebino načela o ločenosti obravnavalo že v odločbi št. U-I-68/98. Tedaj je sprejelo stališče, da je na podlagi splošnega načela o ločenosti države in verskih skupnosti država zavezana k nevtralnosti, tolerantnosti in nemisionarskemu delovanju. Podobno, a nekoliko širše je vsebino tega načela razložilo tudi v odločbi št. U-I-92/01, ko je zapisalo, da to načelo pomeni predvsem avtonomijo verskih skupnosti (na lastnem področju), sekularizacijo javnega življenja in nevtralnost države do verskih skupnosti.

98. Še izčrpnje se je Ustavno sodišče do načela o ločenosti opredelilo v mnenju št. Rm-1/02. Kot njegovo posebej bistveno sestavino je poudarilo nevtralnost države do vseh verskih in drugih prepričanj. To državi prepoveduje poistovetenje s katerim koli izmed njih in vzpostavitev državne vere, pa tudi spodbujanje ali prepovedovanje ideoloških nazorov. Ocenilo je, da načelo o ločenosti, vključeno v demokratično ureditev (1. člen Ustave), ki varuje človekove pravice in temeljne svoboščine (prvi odstavek 5. člena Ustave), zagotavlja verskim skupnostim popolnoma svobodno delovanje na njihovem

¹⁷ Da so naslovniki pravice iz 9. člena EKČP tudi verske skupine, je prav tako ustaljeno stališče ESČP. To je v več odločitvah med drugim poudarilo, da verske skupnosti po tradiciji obstajajo v obliki organiziranih struktur in da je njihov avtonomni obstoj nepogrešljiv sestavni del pluralizma v demokratični družbi, zato so osrednji predmet varstva 9. člena EKČP. Glej npr. sodbo v zadevi *Cha'are Shalom Ve Tsedek proti Franciji* z dne 27. junija 2000 in sodbo v zadevi *Hasan in Chaush proti Bolgariji* z dne 26. oktobra 2000.

¹⁸ Tako tudi M. Orehar Ivanc, nav. delo, str. 448.

¹⁹ Prim. M. Orehar Ivanc, nav. delo, str. 448–449.

²⁰ V teoriji na to, da je pravna osebnost vitalnega pomena za življenje in za vse dejavnosti verskih skupnosti, opozarja npr. W. C. Durham Jr., *Facilitating Freedom of Religion or Belief through Religion Association Laws*, v: T. Lindholm, W. C. Durham in B. G. Tahzib-Lie (ur.), *Facilitating Freedom of Religion or Belief: A Deskbook*, Martinus Nijhoff Publishers, Leiden 2004, str. 322 in nasl.

²¹ Tudi ESČP je večkrat poudarilo, da je opustitev priznanja pravne osebnosti verske skupnosti poseg v svobodo veroizpovedi iz 9. člena EKČP (npr. sodba v zadevi *Religionsgemeinschaft der Zeugen Jehovas in drugi proti Avstriji* z dne 31. julija 2008 in sodba v zadevi *Metropolitan Church of Bessarabia in drugi proti Moldaviji* z dne 13. decembra 2001).

²² Tako Ustavno sodišče že v mnenju št. Rm-1/02.

²³ Prvi odstavek 5. člena se je glasil: »Cerkev je ločena od države.«

²⁴ M. Cerar in A. Perenič (ur.), *Nastajanje slovenske ustave: izbor gradiv Komisije za ustavna vprašanja 1990–1991*, III. zvezek, Državni zbor Republike Slovenije, Ljubljana 2001, str. 1242.

²⁵ Prav tam, str. 1260.

verskem (duhovnem) področju. Preprečuje vsakršno širitev državnih pristojnosti na zadeve, ki so izključno verske narave ali ki sodijo v notranje zadeve verskih skupnosti (podobno tudi v odločbi št. U-I-354/06). Na področjih, na katerih delovanje verskih skupnosti posega v pristojnosti države, pa je svoboda delovanja verskih skupnosti kot sestavni del načela o ločenosti države in verskih skupnosti omejena s suverenostjo države. Verskim skupnostim ne preprečuje opravljanja dejavnosti na različnih področjih družbenega življenja (npr. vzgojne, karitativne, socialne, zdravstvene, gospodarske dejavnosti). Zaradi načela suverenosti (notranja državna suverenost) le država določa meje, do katerih je opravljanje nalog iz državne pristojnosti mogoče prepustiti zasebni sferi in pod kakšnimi pogoji. Ustavno sodišče je sprejelo tudi stališče, da država ni zavezana podpirati in pospeševati delovanja verskih skupnosti, in dodalo, da načelo o ločenosti države in verskih skupnosti ne pomeni izključitve vsakršne podpore in pomoči, seveda pod pogojem zagotovitve enakopravnosti vseh verskih skupnosti.

99. Iz navedenih stališč je mogoče povzeti, da ima načelo o ločenosti države in verskih skupnosti iz prvega odstavka 7. člena Ustave v širšem smislu tri prvine: (1) versko oziroma nazorsko nevtralnost države, (2) avtonomnost verskih skupnosti na lastnem področju in (3) enakopraven odnos države do verskih skupnosti. Avtonomnost in enakopravnost verskih skupnosti sta zrcalna stran zahteve po državni nevtralnosti: država ni nevtralna, če verskih skupnosti ne obravnava enakopravno in če posega na avtonomna verska področja. Kot posebni ustavni načeli sta določeni v drugem odstavku 7. člena Ustave. Čeprav sta torej sestavni del širšega načela o ločenosti države in verskih skupnosti, ju je mogoče obravnavati ločeno.

100. Čeprav Ustava v 7. členu izrecno določa le ločenost države in verskih skupnosti, pa nevtralnost države do verskih prepričanj zahteva tudi njeno nevtralnost do drugih svetovnih nazorov. Zahteva po enaki obravnavi verskih in drugih prepričanj izhaja iz prvega odstavka 41. člena Ustave v povezavi s 14. členom Ustave. Ker torej prvi odstavek 7. člena Ustave zahteva nevtralnost države do vere in verskih skupnosti, se ista zahteva razteza tudi na druga svetovnonazorska prepričanja.

101. Verska oziroma nazorska nevtralnost državo zavezuje, da v svoje delovanje ne vnaša verskih oziroma svetovnonazorskih elementov, da je nepristranska, da religije in drugih svetovnih nazorov niti ne prevzema niti jih ne zavrača in da nobenega od njih ne sme – v nazorskem smislu – niti podpirati niti ovirati. Zahteva po nevtralnosti (sekularnosti) države seveda ne terjata izključitve vere iz javnega življenja: že prvi odstavek 41. člena Ustave izrecno zagotavlja svobodo izpovedovanja vere v zasebnem in javnem življenju.²⁶

102. Preambula Ustave poudarja, da so človekove pravice in temeljne svoboščine temeljno izhodišče, na katero se je opiral ustavodajalec pri sprejemanju Ustave. To je treba imeti pred očmi pri razlagi njenega normativnega dela. Slovenija je demokratična država (1. člen Ustave). Njena prva in najpomembnejša naloga je zato varovati in zagotavljati človekove pravice in temeljne svoboščine (prvi odstavek 5. člena Ustave). Skladno s tem je Ustavno sodišče v več odločbah izpostavilo instrumentalno naravo ustavnih načel kot orodij, namenjenih varovanju pravic posameznikov. Tako je npr. večkrat poudarilo, da je bistvo načela delitve oblasti v njegovi temeljni funkciji varovanja posameznika v razmerju do države (glej npr. odločbo št. U-I-158/94 z dne 9. 3. 1995, Uradni list RS, št. 18/95, in OdlUS IV, 20; odločbo št. U-I-224/96 z dne 22. 5. 1997, Uradni

list RS, št. 36/97, in OdlUS VI, 65, in odločbo št. U-I-60/06, U-I-214/06, U-I-228/06 z dne 7. 12. 2006, Uradni list RS, št. 27/06 in 1/07, ter OdlUS XV, 84) in da je načelo delitve oblasti tisto načelo, ki naj prepreči zlorabo oblasti, ki gre vselej na račun ljudstva oziroma na račun pravic posameznika (odločba št. U-I-60/06, U-I-214/06, U-I-228/06). Tudi razsežnosti načela o ločenosti države in verskih skupnosti ni mogoče vsebinsko napolniti brez razumevanja namena njegovega obstoja. Cilj tega načela je zagotoviti resnično svobodo vesti (in v širšem smislu pluralnost kot bistveno sestavino demokratične družbe) ter enakost posameznikov in verskih skupnosti. Povedano drugače: ni namen načela o ločenosti varovati državo samo po sebi pred verskimi in drugimi opredelitvami ter njihovimi združenji (države same po sebi, če je seveda demokratična, ni pred čim varovati), ampak z njeno nevtralno držo zagotavljati polno svobodo vesti in enakopravnost vseh ljudi, verujočih in neverujočih.²⁷ Brez tega načela, vgrajenega v svobodo vesti, bi bila ta človekova pravica nepopolna. Nepopolna zato, ker ne bi imela učinkovitega orodja za vzpostavljanje svobode in enakopravnosti vseh. In kar je še pomembnejše, brez tega načela bi bila vrata odprta tudi v drugo smer – za vpliv države na verske skupnosti. Načelo o ločenosti zato ni etatistično, temveč humanistično. Nevtralna država spoštuje pravico posameznikov do svobodnega, osebnega ali skupinskega izpovedovanja vere ali drugih prepričanj. Pri tem upošteva, da imajo državljani različna verska in neverska prepričanja ali pa jih sploh nimajo in da je odgovorna za zagotavljanje svobode vseh.

103. Tako razumljena verska in svetovnonazorska nevtralnost države ni ovira za sodelovanje države z verskimi skupnostmi. Sodobna demokratična in socialna država dejavno sodeluje na številnih družbenih področjih, ki jih na različne načine posredno ali neposredno pospešuje. Ker tudi verske skupnosti na temelju svojega prepričanja opravljajo naloge na tovrstnih področjih, jih država pri spodbujanju in pospeševanju različnih dejavnosti v družbi ne sme prezreti ali jih celo izločiti.²⁸ Verska nevtralnost države ne pomeni potiskanja vere na stranski tir družbe, saj bi to lahko povzročilo prav nasprotno: diskriminacijo na podlagi vere in zanikanje nevtralnosti. Načelo o ločenosti ne preprečuje državi, da vzpostavi s tistimi verskimi skupnostmi, ki opravljajo tudi splošnokoristne dejavnosti, pozitivna razmerja, oblike sodelovanja in skupna prizadevanja, kakršna ima v tem pogledu z drugimi civilnodružbenimi organizacijami.²⁹ Pri tem prav tako ne more biti sporno, če zakonodajalec na splošno ocenjuje, da verske skupnosti s svojim temeljnim poslanstvom – s skrbjo za versko svobodo kot človekovo pravico – opravljajo pomembno in koristno vlogo z vidika utrjevanja človekovega dostojanstva v sodobni demokratični družbi, ki presega zgolj zasledovanje individualnih ciljev. Tudi pri tem pa odnos države do različnih verskih skupnosti ne sme biti v neskladju z načelom enakopravnosti, še posebej ne sme izhajati iz morebitne ocene države o legitimnosti vsebine verovanja.

104. Nevtralnost prav tako državi ne zapoveduje brezbriznosti do verskih potreb ljudi. Vera sicer ni državna stvar. Vendar že iz 41. člena Ustave izhaja dolžnost države, da v določeni meri upošteva tudi verske probleme posameznikov in verskih skupnosti, česar se mora lotevati na nevtralen in enakopraven način. Čeprav se torej država ne ukvarja z verskimi vprašanji, mora kljub temu priznati pomen vere za posameznike in aktivno ustvarjati pogoje za uresničevanje te človekove pravice. Razlaga prvega odstavka 41. člena Ustave je ključna za določitev dolžnosti države v zvezi z njeno skrbjo za versko

²⁶ Tuja, predvsem nemška teorija razlikuje med pojmom laičnosti in sekularnosti, razliko med njima pa vidi v obsegu nevtralnosti države. Prvi pojem razlaga kot izvorno francoskega (fr. *laïcité*), ki se je razvil konec 19. stoletja kot svetovni nazor in ki ima izvor v razsvetljenstvu, sčasoma pa se je preoblikoval v načelo državne laičnosti. Pojem laičnosti po tej klasifikaciji obsega ne le sekularizacijo državne oblasti v ožjem smislu, temveč tudi umik vere iz javnega življenja v zasebnost posameznika. Glej npr. V. Wick, *Die Trennung von Staat und Kirche*, Mohr Siebeck, Tübingen 2007, str. 11 in 39.

²⁷ Teorija govori o dveh pojmovanjih modela ločitve države od verskih skupnosti, ki jo kaže zgodovinski razvoj: francoski model, v teoriji poimenovan kot antiklerikalen oziroma etatističen, je želel državo osvoboditi cerkve, medtem ko je ameriški liberalni model ločitve posledica ideje o osvoboditvi cerkve od države z namenom zagotoviti prostor verski svobodi. Glej C. Walter, *Religionsverfassungsrecht*, Mohr Siebeck, Tübingen 2006, str. 69.

²⁸ L. Šturm v: L. Šturm (ur.), nav. delo, str. 130.

²⁹ Prav tam.

življenje ljudi. Nihče nima pravice zahtevati državne podpore pri izražanju vere, razen seveda, če bi takšna dolžnost države izhajala iz prvega odstavka 41. člena Ustave. To pomeni, da vse tisto, kar sodi v okvir izvrševanja pravice do svobode vere iz 41. člena Ustave, ne more biti v neskladju z načelom o ločenosti iz prvega odstavka 7. člena Ustave. Sodelovanje države z verskimi skupnostmi pa z ustavnopravnega vidika ni samo po sebi nedovoljeno niti tedaj, kadar presega mero, ki jo zahteva 41. člen Ustave, in sicer vse dotlej, dokler je država pri tem versko nevtralna in se z vero ali z verskimi skupnostmi ne istoveti.

Načelo svobodnega delovanja verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave)

105. Načelo svobodnega delovanja verskih skupnosti je ena od treh sestavin širše pojmovanega načela o ločenosti države in verskih skupnosti. Pomeni zaščito delovanja verskih skupnosti pred posegi države, torej jamstvo samostojnosti verskih skupnosti v njihovih notranjih zadevah. Načelo je v Ustavi še dodatno poudarjeno v drugem odstavku 7. člena, ki izrecno govori o svobodnem delovanju verskih skupnosti. Hkrati pa, kot je bilo že povedano, je avtonomija verskih skupnosti tudi sestavina določb o človekovih pravicah in temeljnih svoboščinah: v splošnem je izraz splošne svobode iz 35. člena Ustave, njen neposredni ustavni temelj pa je prvi odstavek 41. člena Ustave (podobno Ustavno sodišče tudi v mnenju št. Rm-1/02). Ta ugotovitev pomeni, da je treba posege v avtonomijo verskih skupnosti obravnavati kot poseg v človekovo pravico, ki je dopusten le, če prestane presojo po t. i. strogem testu sorazmernosti.

106. Po vsebini ta pravica verskim skupnostim zagotavlja zlasti svobodo njihovega ustanavljanja, organiziranja, izvajanja verskih obredov ter udejanjanja drugih verskih zadev. To pomeni, da se svobodno organizirajo in samostojno odločajo o svojem notranjem ustroju, sestavi, internih pristojnostih, delovanju organov, o imenovanju in nalogah svojih duhovnikov ter drugih predstavnikov, o pravicah in dolžnostih svojih pripadnikov, povezanih z uresničevanjem vere, ter o povezovanju z drugimi organizacijami ali verskimi skupnostmi. Svoboda delovanja jim je zagotovljena ne samo v zasebnem delovanju in v zasebnih prostorih, ampak tudi v javnem življenju. Pravica, da se verske skupnosti notranje organizirajo po svojih pravilih in da neodvisno in avtonomno opravljajo svoje poslanstvo, jih ne odvezuje dolžnosti, da delujejo v skladu s pravnim redom države.

107. Kot temeljna človekova pravica je pravica do svobodnega delovanja verskih skupnosti predvsem obrambna pravica pred posegi države. Država ne sme sprejemati ukrepov, ki bi nedopustno posegali v področje avtonomije verskih skupnosti. Posegi v pravico so dopustni samo ob splošnih pogojih iz tretjega odstavka 15. člena Ustave in ob upoštevanju načela sorazmernosti. Da ustavno varovano svobodno delovanje verskih skupnosti državo zavezuje k vzpostavitvi mehanizma, ki verskim skupnostim omogoča pridobiti tudi status pravne osebe, je Ustavno sodišče povedalo že v 94. točki obrazložitve.

Načelo enakopravnosti verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave)

108. Tako kot načelo svobodnega delovanja je tudi načelo enakopravnosti verskih skupnosti po eni strani sestavni del načela o ločenosti države in verskih skupnosti, saj verska nevtralnost države zahteva enako obravnavo verskih skupnosti. Po drugi strani pa ima svoj izvor tudi v človekovi pravici do svobode vesti. Tako kot glede načela svobodnega delovanja je Ustavno sodišče v mnenju št. Rm-1/02 tudi glede načela enakopravnosti sprejelo stališče, da izhaja iz človekove pravice do svobode vesti iz prvega in drugega odstavka 41. člena Ustave, »... ker se le z enakopravnim in svobodnim delovanjem vseh verskih skupnosti lahko zagotavlja uresničevanje te človekove pravice«.

109. Vendar drugače kot načelo avtonomnosti načelo enakopravnosti verskih skupnosti ni samostojna sestavina

pravice do svobode vesti iz 41. člena Ustave, kljub temu da je njegov smisel zagotavljanje te pravice, ampak je poseben izraz splošnega načela enakosti iz 14. člena Ustave na področju odnosa države z verskimi skupnostmi. Načelo enakopravnosti verskih skupnosti je instrument za zagotavljanje verske svobode in ga je treba razlagati v povezavi s prvim odstavkom 14. člena Ustave, ki prepoveduje diskriminacijo na podlagi osebnih okoliščin pri uživanju katere od človekovih pravic in temeljnih svoboščin, in v povezavi z drugim odstavkom istega člena, ki zapoveduje enakost vseh pred zakonom. Različno obravnavanje verskih skupnosti pri izvrševanju kakšne človekove pravice ali temeljne svoboščine, ki bi temeljilo na veri, bi bilo zato treba presojati po strogem testu sorazmernosti, kot to zahteva prvi odstavek 14. člena Ustave (primerjaj odločbo št. U-I-425/06 z dne 2. 7. 2009, Uradni list RS, št. 55/09). Druge vrste razlikovanj med verskimi skupnostmi, torej tiste, katerih različni temeljni bodisi ni vera (ali kakšna druga osebna okoliščina) bodisi se ne nanašajo na uživanje človekovih pravic, pa so ustavno dopustne, če ne kršijo splošnega načela enakosti pred zakonom iz drugega odstavka 14. člena Ustave. Skladno z ustaljeno ustavnosodno presojo slednje načelo zakonodajcu med drugim prepoveduje, da bi arbitrarno različno pravno uredil v bistvenem enake položaje. V takem primeru je torej zakonodajalčevo razlikovanje med verskimi skupnostmi glede določenega vprašanja dopustno, če zanj obstaja razumen, stvaren, v naravi stvari utemeljen razlog.

110. Ker prvi in drugi odstavek 41. člena Ustave enako ustavno varstvo zagotavljata verskim in drugim svetovnonazorskim prepričanjem, prvi in drugi odstavek 14. člena Ustave zahtevata tudi ustrezno enakopravno obravnavo verskih skupnosti in drugih svetovnonazorskih združenj.

Metodološki pristop

111. Tesna prepletenost in vsebinska soodvisnost 41. in 7. člena Ustave ter njuna povezanost s 14. členom Ustave terja odgovor na vprašanje, kako v metodološkem smislu upoštevati navedena razmerja pri presoji ustavnosti izpodbijanih določb. Stališče Ustavnega sodišča je, da je treba v primeru, ko je zakonska določba izpodbijana z vidikov, ki so hkrati vsebina katerega od ustavnih načel iz 7. člena Ustave in človekove pravice iz 41. člena (zlasti okoliščine iz okvira pravice do svobodnega delovanja verskih skupnosti), najprej opraviti presojo skladnosti z 41. členom Ustave. Najprej je torej treba ugotoviti, katere pravice izhajajo iz svobode vesti, katere so ustrezne dolžnosti države in ali zakonski ukrep vanje nedovoljeno posega. Človekova pravica do svobode vesti je namreč temelj celotnega urejanja položaja verskih skupnosti in ima v tem smislu prednost pred ustavnimi načeli, ki opredeljujejo položaj verskih skupnosti v razmerju do države. Če zakonski ukrep prestane presojo ustavnosti z vidika 41. člena Ustave, je treba v okviru predlagateljevih navedb opraviti še presojo skladnosti s prvim in drugim odstavkom 7. člena Ustave, tj. s tistih njegovih vidikov, ki – čeprav je njihov izvor in namen varstvo človekove pravice iz 41. člena Ustave – niso neposredna vsebina te človekove pravice. Gre zlasti za zahteve po nevtralnosti države in po enakopravnosti verskih skupnosti.

B. – III.

Presoja pogojev za registracijo verske skupnosti (prvi odstavek 13. člena ZVS)

112. Izpodbijani prvi odstavek 13. člena ZVS določa, da se cerkev ali druga verska skupnost lahko registrira, če ima najmanj sto polnoletnih članov, ki so državljani Republike Slovenije ali tujci, ki imajo na njenem ozemlju prijavljeno stalno prebivališče, in deluje v Sloveniji najmanj zadnjih deset let. Člen 14 ZVS določa priloge, ki jih mora verska skupnost priložiti k zahtevi za registracijo. Tako v 1. točki predpisuje obveznost predložiti seznam s podatki oseb iz prvega odstavka 13. člena ZVS (med njimi so ime, državljanstvo in stalno prebivališče) in z njihovimi overjenimi podpisi. V 5. točki pa verski skupnosti nalaga, naj predloži dokazila o svoji navzočnosti v Sloveniji v

obdobju preteklih desetih let, česar pa ji ni treba storiti, če je v svetu znana že več kot 100 let. Pogoji desetih let delovanja v Sloveniji torej glede na 5. točko 14. člena ZVS ne velja, kadar gre za registracijo tiste verske skupnosti, ki je v svetu znana že več kot 100 let. V tretjem odstavku 6. člena ZVS je določeno, da so registrirane cerkve in druge verske skupnosti pravne osebe zasebnega prava. Smisel registracije je torej vzpostavitev posebnega pravnega statusa, ki verske skupnosti razlikuje od drugih pravnih oseb.

113. Predlagatelj meni, da so navedeni zakonski pogoji za registracijo v neskladju z načelom enakopravnosti verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave), svobodo vesti (prvi odstavek 41. člena Ustave), svobodo delovanja verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave) in pravico do svobodnega združevanja (drugi odstavek 42. člena Ustave). Navaja, da verska skupnost potrebuje pravno statusno obliko, če hoče resnično delovati in se pojavljati v javnem življenju. Po njegovi oceni bi moral ZVS omogočiti registracijo vsem verskim skupnostim, pogoje pa bi smela država postaviti šele tedaj, ko bi verska skupnost začela posegati na javno področje.

114. Registracija oziroma drugačna pridobitev pravne osebnosti ni pogoj za ustanovitev in delovanje verske skupnosti. Verske skupnosti lahko delujejo popolnoma neformalno in že takšno združevanje uživa ustavno varstvo. Vendar je Ustavno sodišče že pojasnilo (94. točka obrazložitve), da ustavno varovano svobodno delovanje verskih skupnosti državo zavezuje k vzpostavitvi mehanizma, ki verskim skupnostim, ki si to želijo, omogoča pridobiti status pravne osebe. To terjaja kolektivni vidik človekove pravice do svobode vesti iz prvega odstavka 41. člena Ustave, razumljen v luči drugega odstavka 42. člena Ustave, ki zagotavlja pravico do svobodnega združevanja. Drugi odstavek 42. člena Ustave v tem pogledu vsebinsko sodoloča prvi odstavek 41. člena Ustave.

115. V odločbi št. U-I-155/07 je Ustavno sodišče podrobno opredelilo vsebino svobode združevanja iz drugega odstavka 42. člena Ustave. Sprejelo je stališče, da ta med drugim posameznikom zagotavlja možnost, da ustanovijo pravno osebo za kolektivno delovanje na področju skupnih interesov, saj brez pravne osebnosti svoboda združevanja pogosto ne bi imela nobenega smisla. Poudarilo je, da praviloma iz drugega odstavka 42. člena Ustave sama po sebi ne izhaja obveznost države zagotoviti točno določene oblike združenj. Njena obveznost je tako praviloma le zagotovitev ene ali več oblik, ki bodo omogočale posameznikom prek združenja učinkovito uresničevati svoje interese. V prosti presoji zakonodajalca je tedaj, katere statusne oblike oziroma pravne režime bo predvidel, pri tem pa mora upoštevati posebnosti posameznih področij, na katerih delujejo združenja. Obveznost predvideti določeno oziroma posebno pravno obliko (pravni režim) združevanja izhaja iz Ustave le izjemoma: zlasti takrat, kadar takšno posebno obravnavo terjajo drugi ustavnopravni razlogi oziroma če je to nujno potrebno za izvrševanje drugih človekovih pravic ali temeljnih svoboščin.

116. Ustavno sodišče ocenjuje, da versko združevanje ne pomeni samo uresničevanja splošne ustavno zagotovljene pravice do svobode združevanja (drugi odstavek 42. člena Ustave), temveč tudi uresničevanje pravice do svobode vere iz prvega odstavka 41. člena Ustave. Svoboda delovanja verskih skupnosti izhaja že iz človekove pravice do svobode vesti, še posebej pa je njihova avtonomija kot temeljno ustavno načelo določena tudi v drugem odstavku 7. člena Ustave. To pomeni, da iz prvega odstavka 41. člena v zvezi z drugim odstavkom 42. člena Ustave ter iz drugega odstavka 7. člena Ustave izhaja zahteva po zagotovitvi takšne pravnoorganizacijske oblike za verske skupnosti, ki bo verski skupnosti omogočila največjo mogočo avtonomijo pri uresničevanju verske svobode. To predvsem pomeni zahtevo, da mora pravni red načeloma vzeti na znanje njeno avtonomno notranjo strukturo in ji kot taki priznati pravno osebnost.

117. Glede na to se zastavlja vprašanje, ali z vidika tako opredeljene svobode ustanavljanja in delovanja verskih sku-

pnosti zadošča, če država predvidi le splošno, temeljno pravno obliko združevanja v društva. Če bi namreč splošen pravni režim društev zadostil človekovi pravici verskih skupnosti do pridobitve takšne pravne osebnosti, ki v največji mogoči meri spoštuje njihovo avtonomijo, potem pogoji iz prvega odstavka 13. člena ZVS, ki sicer predvideva posebno pravnoorganizacijsko obliko prav za verske skupnosti, ne bi pomenili posega v to človekovo pravico. Registracija verskih skupnosti po ZVS bi tedaj pomenila le enega od načinov uresničevanja te človekove pravice, ki ga je v okviru svoje proste presoje dal na voljo zakonodajalec. Verske skupnosti, ki ne izpolnjujejo pogojev iz prvega odstavka 13. člena ZVS, torej tiste, katerih članstvo je manjše od 100, ki so mlajše od deset let (oziroma ki niso v svetu znane že več kot 100 let) in katerih ustanovitelji niso državljani ali stalni prebivalci Slovenije, bi pravno osebnost, kakršno terjaja navedena človekova pravica, lahko pridobile v splošni pravni obliki društva. Če pa se izkaže, da pravna ureditev društev z vidika človekove pravice do pridobitve ustrezne pravne osebnosti (ki izhaja iz prvega odstavka 41. člena v zvezi z drugim odstavkom 42. člena Ustave) ne zadošča, potem je treba presoditi, ali so izpodbijani pogoji iz prvega odstavka 13. člena ZVS tako omejujoči, da pomenijo poseg v to pravico.³⁰ Da bi torej Ustavno sodišče lahko presodilo, ali prvi odstavek 13. člena ZVS s posebnimi pogoji pomeni poseg v človekovo pravico verskih skupnosti do pridobitve ustrezne pravne osebnosti, je moralo kot predhodno vprašanje presoditi, ali so rešitve v zakonu, ki ureja društva kot najbolj splošno obliko združevanja (ZDru-1), takšne, da verskim skupnostim zagotavljajo največjo možno avtonomijo pri njihovem ustanavljanju in delovanju.

118. Med določbami II. poglavja ZDru-1, ki urejajo ustanovitev in upravljanje društva, je po presoji Ustavnega sodišča več določb, ki bi – če bi se uporabljale za verske skupnosti – posegale v pravico vernikov do svobodnega verskega združevanja in v avtonomijo verskih skupnosti pri njihovem delovanju. Tako npr. drugi odstavek 10. člena ZDru-1 med drugim določa, da mora ime društva vsebovati besedo društvo, združenje ali klub, v pravnem prometu pa mora uporabljati le svoje registrirano ime (šesti odstavek 10. člena ZDru-1). V skladu s prvim odstavkom 12. člena ZDru-1 člani društva sodelujejo pri upravljanju društva neposredno ali posredno po predstavnikih, izvoljenih organih oziroma zastopniku društva na način, določen s temeljnim aktom. Prvi odstavek 13. člena ZDru-1 določa, da temeljni akt društva in njegove spremembe ter druge najpomembnejše odločitve v društvu sprejema zbor članov, ki ga sestavljajo vsi člani društva. Po prvem odstavku 14. člena ZDru-1 pa ima vsak član društva pravico v roku enega leta od sprejetja dokončne odločitve pred sodiščem izpodbijati odločitve organov društva, ki so bile sprejete v nasprotju z zakonom ali temeljnim oziroma drugim splošnim aktom društva.

119. Opisana ureditev v ZDru-1 bi pomenila, če bi se uporabljala za verske skupnosti, poseg v pravico do svobodnega ustanavljanja in delovanja verskih skupnosti, ki jo zagotavlja prvi odstavek 41. člena Ustave v zvezi z drugim odstavkom 42. člena Ustave. To še zlasti velja za določbe, ki društva silijo v določeno stopnjo »notranje demokratičnosti« (zahtevane volitve organov in odločanje zbora članov, čeprav sta notranji ustroj in organizacija verskih skupnosti pogosto, če ne običajno, povezana z religioznimi elementi, ki jih pripadniki skupnosti štejejo za »svete« – zlasti pravila o tem, kdo je vodja, kdo so duhovniki

³⁰ Tak pristop je Ustavno sodišče sprejelo že v zadevi št. U-I-155/07. Pri zakonskem urejanju statusnih oblik tistih združenj, ki jih zahteva Ustava in jih mora zakonodajalec urediti, je treba od primera do primera presojati, ali neka zakonska določba pomeni določitev načina uresničevanja svobode združevanja (ali katere druge človekove pravice) ali gre že za omejitev in s tem za poseg v to človekovo pravico. Na drugi strani pa zakoni, ki urejajo oblike združenj, ki jih Ustava ne zahteva, praviloma pomenijo način uresničevanja drugega odstavka 42. člena Ustave. Zakonsko ureditev, ki pomeni le določitev načina uresničevanja človekovih pravic, Ustavno sodišče presoja zadržano, in sicer le z vidika razumnosti.

ipd.). Enako velja za tista pravila, ki zahtevajo podvrženost vseh njihovih notranjih odločitev sodnooblastnemu nadzoru (da možnost sodnega izpodbijanja odločitev organov verske skupnosti praviloma posega v avtonomijo verskih skupnosti, izhaja že iz sklepa Ustavnega sodišča št. Up-2229/08 z dne 28. 5. 2009, Uradni list RS, št. 43/09).³¹ Ustavno zagotovljena avtonomija verskih skupnosti namreč prepoveduje, da bi država oblast nastopala kot razsodnik v sporih verske narave.

120. V skladu s tretjim odstavkom 15. člena Ustave so človekove pravice omejene s pravicami drugih in v primerih, ki jih določa ta Ustava. Glede na to je predpogoj za dopustnost posega v človekove pravice ali temeljne svoboščine ta, da poseg zasleduje ustavno dopusten cilj. Ob ugotovitvi, da je cilj posega ustavno dopusten, pa je treba na podlagi t. i. strogega testa sorazmernosti vselej oceniti še, ali je poseg v skladu z načeli pravne države iz 2. člena Ustave (glej odločbo št. U-I-18/02 z dne 24. 10. 2003, Uradni list RS, št. 108/03, in OdlUS XII, 86; 25. točka obrazložitve). Ustavno sodišče ni našlo ustavno dopustnega razloga, iz katerega bi bilo treba na prikazani način poseči v človekovo pravico do svobodnega ustanavljanja in delovanja verskih skupnosti, ki jo zagotavlja prvi odstavek 41. člena Ustave v zvezi z drugim odstavkom 42. člena Ustave. To pomeni, da bi bila uporaba ZDrU-1 za verske skupnosti v neskladju z Ustavo.

121. Splošna pravnoorganizacijska oblika društva torej ne ustreza ustavnim zahtevam, ki jih terjata namen in vsebina svobodnega verskega združevanja. Oblika društva bi sicer po eni strani verskim skupnostim zagotovila pravico biti subjekt prava, kar med drugim zahteva prvi odstavek 41. člena v zvezi z drugim odstavkom 42. člena Ustave. A bi hkrati ustavno nedopustno krnila njihovo notranjo avtonomijo, ki jo varuje ista določba 41. člena Ustave in ki jo kot načelo svobodnega delovanja opredeljuje tudi drugi odstavek 7. člena Ustave. Verskih skupnosti zaradi njihove ustavno zagotovljene avtonomije torej ni dopustno obravnavati enako, kot se obravnavajo druga združenja. Zanje mora zakonodajalec predvideti posebno statusno obliko, ki se prilega ustavno varovani vsebini verskega združevanja.³²

122. Zakonodajalec je posebno statusno obliko, ki naj bi se posebej prilegala naravi in namenu verskega združevanja, uredil z ZVS. Za uresničevanje človekove pravice verskih skupnosti do pridobitve pravne osebnosti (ki je integralni del svobodnega delovanja verskih skupnosti, razumljenega v luči svobode združevanja) je po naravi stvari nujna zakonska ureditev. Brez slednje ta človekova pravica ne bi mogla živeti. Zato mora zakonodajalec določiti postopek in merila za registracijo, ki omogoča pridobitev pravne osebnosti. Od učinkovanja posameznega predpisanega pogoja za registracijo in njihove celotnosti na uresničevanje te človekove pravice pa je odvisno, ali ti še pomenijo urejanje načina njenega izvrševanja ali so že prerastli v poseg vanjo. ZVS v izpodbijanem prvem odstavku 13. člena možnost registracije verske skupnosti pogojuje z najmanj 100 člani, njihovim državljanstvom oziroma stalnim prebivališčem v Sloveniji in desetletnim delovanjem v Sloveniji (oziroma z več kot stoletno svetovno prepoznavnostjo). To pomeni, da verske skupnosti, ki ne izpolnjujejo teh pogojev, nimajo možnosti pridobiti pravne osebnosti, v okviru katere

³¹ V tej zadevi je Ustavno sodišče sprejelo stališče, da je imenovanje in razreševanje vodstva verske skupnosti tipično notranja zadeva verske skupnosti, ki ne presega polja njene z Ustavo zagotovljene avtonomije, država pa (glede na načelo o ločenosti države in verskih skupnosti iz prvega odstavka 7. člena Ustave) na to področje ne sme posegati, zato o njem tudi ne more oblikovati upravičenj, ki bi terjala sodno varstvo.

³² Podobno v teoriji npr. W. C. Durham Jr., nav. delo, str. 368–369, navaja, da imajo verske skupnosti vse pravice, ki izhajajo iz svobode združevanja, v nekaterih pogledih pa so deležne višjega varstva. Poudarja, da narava religioznega delovanja upravičuje verske skupnosti, enako kot to velja za politične stranke, do višje oblike varstva, kot ga uživajo dejavnosti, ki jih zasledujejo drugačna združenja (npr. korporacije).

bi bila v največji mogoči meri spoštovana njihova avtonomija. Glede na to navedeni pogoji s svojim součinkovanjem tako zožujejo človekovo pravico do svobodnega delovanja verskih skupnosti (razumljeno v povezavi s svobodo združevanja), da pomenijo poseg vanjo. Zakonska ureditev, ki posega v človekovo pravico, je ustavno dopustna samo, če temelji na ustavno dopustnem in stvarno upravičenem cilju. Poleg tega pa je treba po ustaljeni ustavnosodni presoji vselej oceniti še, ali je poseg, tudi če se z njim zasleduje legitimen cilj, v skladu z načeli pravne države (2. člen Ustave), in sicer s tistim izmed teh načel, ki prepoveduje prekomerne posege države (splošno načelo sorazmernosti). Oceno, ali ne gre morda za prekomeren poseg, opravi Ustavno sodišče na podlagi t. i. strogega testa sorazmernosti. Ta test obsega presojo treh vidikov posega: (1) ali je poseg sploh nujen (potreben); (2) ali je ocenjevanje poseg primeren za doseg zasledovanega cilja; (3) ali je teža posledic ocenjevanega posega v prizadeto človekovo pravico sorazmerna vrednosti zasledovanega cilja oziroma koristim, ki bodo nastale zaradi posega (načelo sorazmernosti v ožjem pomenu oziroma načelo proporcionalnosti). Šele če poseg prestane vse tri vidike testa, je ustavno dopusten (odločba Ustavnega sodišča št. U-I-18/02).

123. Iz zakonodajnega gradiva³³ izhaja, da je bila razlog za določitev tako zahtevnih pogojev za registracijo zakonodajalčeva ocena, da je mogoče samo registriranim verskim skupnostim priznati nekatere posebne pravice, ki jih zagotavljajo Ustava, mednarodne pogodbe in zakoni. Iz sistematike ZVS izhaja, da gre za pravice, zajete v določbah poglavja IV ZVS, ki se nanašajo na možnost sklepanja sporazumov z državo, na zagotavljanje verske duhovne oskrbe v določenih posebnih okoliščinah, na svobodo gradnje in na državno financiranje. Ne da bi se bilo treba Ustavnemu sodišču na tem mestu spuščati v presojo, kakšna je narava teh pravic, pa je očitno, da je takšen razlog (cilj) samo delno ustavno dopusten. Cilj zakonodajalca: omogočiti t. i. posebne pravice zgolj registriranim verskim skupnostim, ki izpolnjujejo zahtevne pogoje, je namreč nedopusten, kolikor gre za pravice, ki pomenijo uresničevanje človekovih pravic in temeljnih svoboščin. V takem primeru je cilj posega v človekovo pravico verskih skupnosti do pridobitve ustrezne pravne subjektivitete pravzaprav nadaljnja omejitev drugih človekovih pravic. Če je razlog (cilj) omejitve neke človekove pravice nadaljnje omejevanje uživanja drugih človekovih pravic, ni ustavno dopusten. Zakonodajalčev cilj podeliti določene posebne pravice le registriranim verskim skupnostim, ki izpolnjujejo zahtevne pogoje, pa je dopusten, kolikor se nanaša na priznanje takšnih pravic, ki jih svoboda veroizpovedi ne zahteva in ki jih načelo o ločenosti države in verskih skupnosti ne prepoveduje. Takšnih dodatnih pravic (ugodnosti oziroma privilegijev), ki jih Ustava sama po sebi ne zahteva niti jih ne prepoveduje, zakonodajalec namreč ni dolžan zagotoviti vsem, ampak sme (zaradi omejenosti sredstev, varnosti v pravem prometu ipd.) naslovnikom takšnih dodatnih ugodnosti predpisati posebne pogoje. Pri tem urejanju je vezan s tem, da kriteriji razlikovanja med tistimi verskimi skupnostmi, ki lahko pridobijo dodatne ugodnosti, in tistimi, ki se za to ne morejo potegovati, niso nerazumni oziroma arbitrarni (v skladu z načelom enakopravnosti verskih skupnosti iz drugega odstavka 7. člena Ustave kot posebnim izrazom splošnega načela enakosti pred zakonom iz drugega odstavka 14. člena Ustave).

124. Kadar Ustavno sodišče ugotovi, da za poseg obstaja ustavno dopusten razlog, mora nato v okviru strogega testa sorazmernosti najprej presoditi, ali je poseg nujen za doseg cilja. To pomeni preizkus, ali ni mogoče istega cilja doseči bodisi brez posega nasploh bodisi z milejšimi ukrepi, ki bi manj intenzivno posegli v prizadeto človekovo pravico. Izpodbijana ureditev registracije te zahteve ne izpolnjuje. Povsem mogoče si je zamisliti takšno zakonodajno rešitev, ki bi na eni strani omogočila, da bi bile samo nekatere verske skupnosti (torej

³³ Predlog Zakona o verski svobodi (Poročevalec DZ, št. 26/06, str. 36–37).

registrirane, starejše in večje, ki imajo vsaj 100 vernikov s slovenskim državljanstvom ali stalnim prebivališčem v Sloveniji) deležne posebnih pravic, ki jih prvi odstavek 41. člena Ustave ne zahteva in ki niso v neskladju s prvim odstavkom 7. člena Ustave, na drugi strani pa bi hkrati omogočila pridobitev ustrezne pravne subjektivitete vsem verskim skupnostim, ne glede na veliko število, državljanstvo in stalno prebivališče njihovega članstva ter ne glede na čas njihovega delovanja oziroma dobo njihove prepoznavnosti v svetu. Tako bi lahko zakonodajalec npr. določil dodatne pogoje (npr. številčnost članstva ipd.) za pridobitev vsake od posebnih pravic. Druga možnost bi bila npr. dvostopenjska registracija: osnovna stopnja bi omogočila pridobitev pravne osebnosti, višja stopnja, ki bi torej terjala izpolnjevanje določenih dodatnih kriterijev, pa tudi pridobitev dodatnih pravic. V zvezi s tem je na mestu opozorilo, da mora zakonodajalec posebej upoštevati načelo nevtralnosti in načelo enakopravnosti verskih skupnosti tudi pri presoji, kateri so razumni in stvarno upravičeni kriteriji pri razlikovanju med verskimi skupnostmi, ki so lahko upravičene do pridobitve posebnih pravic oziroma do višje stopnje pri registraciji, in tistimi, ki niso. Če pa zakonodajalec predpiše registracijo kot predpostavko za uživanje pravic, ki izhajajo iz prvega odstavka 41. člena Ustave, je takšna registracija poseg v to človekovo pravico, ki je ustavno dopusten le pod pogoji iz tretjega odstavka 15. člena Ustave (t. i. strogi test sorazmernosti).

125. Ker izpodbijana ureditev registracije ni nujen poseg v človekovo pravico verskih skupnosti do pridobitve pravne osebnosti kot sestavnega dela pravice do svobodnega ustanavljanja in delovanja verskih skupnosti iz prvega odstavka 41. člena v zvezi z drugim odstavkom 42. člena Ustave, ni bilo treba presojati, ali je primerna in sorazmerna v ožjem pomenu. Že zaradi pomanjkanja nujnosti posega je prvi odstavek 13. člena ZVS v neskladju s prvim odstavkom 41. člena v zvezi z drugim odstavkom 42. člena Ustave.

126. Iz tega razloga je Ustavno sodišče izpodbijani prvi odstavek 13. člena ZVS razveljavilo, zato mu ni bilo treba presojati zatrjevanega neskladja z drugimi določbami Ustave. Ker je torej razveljavilo določbo, ki predpisuje pogoje za registracijo, je moralo razveljaviti tudi 1. in 5. točko 14. člena istega zakona, ki verskim skupnostim nalagata dokazovanje teh pogojev (1. točka izreka). Razveljavitev pomeni, da za registracijo verske skupnosti ni več predpisano minimalno število ustanoviteljev, prav tako ne njihovo državljanstvo oziroma stalno prebivališče ter predhodno delovanje v Sloveniji oziroma več kot 100-letna prepoznavnost verske skupnosti v svetu. Učinkovanje razveljavitve je Ustavno sodišče odložilo za eno leto (2. točka izreka). S tem daje zakonodajalcu na voljo možnost, da sprejme ustavnoskladno ureditev meril za registracijo. Presoja o neskladju z Ustavno namreč ne pomeni, da zakonodajalec sploh ne bi smel določiti predpostavk za registracijo, in tudi ne, da že vsak pogoj sam zase pomeni nedopusten poseg v človekovo pravico do svobodnega verskega združevanja. Poudariti je treba, da je za uresničevanje človekove pravice verskih skupnosti do pridobitve pravne osebnosti (ki je integralni del svobodnega delovanja verskih skupnosti, razumljenega v luči svobode združevanja) po naravi stvari nujno zakonsko urediti postopek in merila registracije. Ker vzpostavitev pravne osebnosti versko skupnost umesti med subjekte pravnega prometa, sme zakonodajalec v ureditev tega instituta vgraditi tudi mehanizme, usmerjene v varovanje njenih članov pa tudi tretjih oseb, s katerimi se srečuje v pravnem prometu. Od učinkovanja posameznega predpisanega pogoja za registracijo in njihove celotnosti na uresničevanje te človekove pravice pa je odvisno, ali ti še pomenijo urejanje načina njenega uresničevanja ali so že preostali v poseg vanjo. Kolikor bolj zožujoče učinkuje zakonska ureditev na uresničevanje človekove pravice in kolikor bolj je posamezen predpisani pogoj vsebinsko oddaljen od njene narave, toliko bližje je prehodu iz načina njenega uresničevanja v poseg, in nasprotno. Ker je bistvo fenomena združevanja medsebojno povezovanje subjektov in torej že pojmovno predpostavlja več kot eno osebo (združevanje s samim seboj

že pojmovno ni mogoče), sme zakonodajalec – tudi v funkciji pravne varnosti – predpisati minimalno članstvo. Določitev najmanjšega števila je tako praviloma urejanje načina uresničevanja navedene človekove pravice (ki je ustavno dopustno, če ni nerazumno), vendar mora imeti zakonodajalec pri tem pred očmi, da zelo visok prag že pomeni poseg vanjo (ki je ustavno dopusten le, če prestane t. i. strogi test sorazmernosti). Na drugi strani mora presoditi tudi, ali obstajajo razumni razlogi, iz katerih bi bilo svobodno versko združevanje podvrženo pogojem o številu članstva, ki bi bilo pomembno višje od pogojev pri drugih, splošnejših združevalnih oblikah. Niti drugi pogoji, ki niso naravna sestavina verskega združevanja (državljanstvo ali stalno bivališče in čas predhodnega delovanja oziroma svetovne prepoznavnosti verske skupnosti), ne bi bili nujno v neskladju z Ustavno. Ob ustavno dopustnem cilju bi bili pogoji, ki pomenijo poseg v človekovo pravico, dopustni, če bi prestali strogi test sorazmernosti.

B. – IV.

Presoja financiranja verskih skupnosti (20. člen ZPPVS in tretji odstavek 29. člena ZVS)

127. Izpodbijani 20. člen ZPPVS³⁴ se glasi: »Družbena skupnost³⁵ lahko daje verskim skupnostim gmotno podporo. Z aktom, s katerim se da podpora, se lahko določi, za kakšen namen se sme uporabiti. Verske skupnosti lahko same razpolagajo z dodeljenimi gmotnimi sredstvi. Če je bila dana podpora namensko, lahko organ, ki jo je dodelil, zahteva poročilo o njeni uporabi.« Izpodbijani tretji odstavek 29. člena ZVS pa določa: »Država lahko gmotno podpira registrirane cerkve in druge verske skupnosti zaradi njihovega splošno koristnega namena, kakor je opredeljen v 5. členu tega zakona.«

128. S tretjim odstavkom 29. člena je povezan 5. člen ZVS, ki opredeljuje splošno koristnost verskih skupnosti: »Cerkve in druge verske skupnosti, ki se zavzemajo za duhovnost in človekovo dostojanstvo v zasebnem in javnem življenju, si prizadevajo za osmišljanje bivanja na področju verskega življenja in imajo hkrati tudi s svojim delovanjem pomembno vlogo v javnem življenju z razvijanjem svojih kulturnih, vzgojnih, izobraževalnih, solidarnostnih, karitativnih in drugih dejavnosti s področja socialne države, s katerimi bogatijo nacionalno identiteto in s tem opravljajo pomembno družbeno nalogo, so splošno koristne organizacije.«

129. Iz navedenih zakonskih določb je mogoče z uveljavljenimi metodami razlage izluščiti nekaj upoštevnihih pravnih pravil. Čeprav besedilo 20. člena ZPPVS omogoča javnofinančno podporo vsem verskim skupnostim, razloga in namenov financiranja pa ne določa, je ZVS kot kasnejši predpis (*lex posterior derogat legi priori*) možnost financiranja omejil le na registrirane verske skupnosti in posebej opredelil, zaradi katerih lastnosti je dopustna gmotna pomoč verskim skupnostim: »... zaradi njihovega splošno koristnega namena, kakor je opredeljen v 5. členu tega zakona.« Takšna razlaga je tudi v skladu s težnjo po transparentnosti pri porabi javnih sredstev. ZVS torej zarisuje namen, zaradi katerega se smejo verskim skupnostim nameniti proračunska sredstva. Člen 20 ZPPVS in tretji odstavek 29. člena ZVS je zato treba razumeti kot enovito celoto in ju razlagati tako, da je dopustna gmotna podpora vsake registrirane verske skupnosti, ki ustreza opisu splošno-koristne organizacije. Splošno koristnost verske skupnosti je zakonodajalec opredelil v 5. členu ZVS kot preplet dveh prvih verskih skupnosti. Prva prvina je zavzemanje za duhovnost

³⁴ To določbo je zakonodajalec s prvim odstavkom 35. člena ZVS izrecno ohranil v veljavi tudi po uveljavitvi ZVS.

³⁵ Ustavnemu sodišču se glede na vsebino zahteve ni bilo treba ukvarjati z vprašanjem razlage pojma družbena skupnost. Ne glede na to pa poudarja, da zarisuje načelo o ločenosti države in verskih skupnosti iz prvega odstavka 7. člena Ustave omejitve v razmerju med vsemi nosilci oblasti (torej tudi lokalnimi skupnostmi) na eni strani in verskimi skupnostmi na drugi. Vse tisto, kar velja za razmerje med državo in verskimi skupnostmi, velja torej tudi za razmerje med drugimi nosilci oblasti in verskimi skupnostmi.

in človekovo dostojanstvo v zasebnem in javnem življenju ter prizadevanje za osmišljanje bivanja na področju verskega življenja. V tem delu gre za temeljno oziroma izhodiščno poslanstvo verskih skupnosti. Druga prvina, ki mora biti podana kumulativno s prvo, pa je neposreden širši družbeni prispevek teh skupnosti, kadar s svojimi dejavnostmi presegajo zgolj notranje versko življenje, tako da opravljajo še kulturne, vzgojne, izobraževalne, solidarnostne, karitativne in druge dejavnosti s področja socialne države.

130. Pri presoji, ali je takšna ureditev skladna z Ustavo, je treba izhajati iz več ustavnopravnih premis, ki so v splošnem opredeljene že v poglavju B. – II. te odločbe. Najpomembnejše je, da financiranje verskih skupnosti ni dolžnost države, ki bi izhajala iz 41. člena Ustave. Ta ustavna določba praviloma niti posameznikom ne daje pravice zahtevati, naj jim država financira uresničevanje verske svobode. Izjema bi lahko bili posebni položaji, ko bi bilo financiranje katerega od vidikov verskih dejavnosti v izjemnih okoliščinah nujno zato, da se posamezniku omogoči izvrševanje svobode vere (npr. vojaška misija v tujini). Vendar dejstvo, da dolžnost financiranja ne izhaja iz človekove pravice do verske svobode, ne pomeni, da je takšno financiranje, če ga država kljub temu omogoča, samo po sebi ustavno nedopustno. Ob spoštovanju enakopravnosti verskih skupnosti država namreč sme zagotavljati podporo verskim skupnostim – tudi gmotno –, če to ne nasprotuje načelu o ločenosti države in verskih skupnosti, in sicer zlasti iz tega načela izvirajoči zahtevi po verski oziroma nazorski nevtralnosti države.

131. Prav zaradi zahteve po nevtralnosti države (njena zrcalna stran je načelo enakopravnosti verskih skupnosti) je treba kriterije iz prvega odstavka 5. člena ZVS, ki določajo, kdaj so registrirane verske skupnosti splošnokoristne, razlagati z veliko mero občutljivosti. Ustavno nedopustna bi bila takšna razlaga, ki bi pomenila, da sme država pri presoji prvega, »notranjega« elementa splošne koristnosti, tj. zavzemanja za duhovnost in človekovo dostojanstvo v zasebnem in javnem življenju ter prizadevanja za osmišljanje bivanja na področju verskega življenja, preizkušati legitimnost oziroma vrednostno sprejemljivost vsebine verovanja. Zato je navedene kriterije treba razumeti kot domnevane lastnosti, ki jih zakonodajalec v prvem odstavku 5. člena ZVS splošno pripisuje vsem verskim skupnostim, torej kot zakonodajalčevo oceno, da je značilnost verskih skupnosti prizadevanje za osmišljanje bivanja na področju verskega življenja ter zavzemanje za duhovnost in človekovo dostojanstvo. Drugačna razlaga bi namreč dopuščala možnost, da država med splošnokoristne – in s tem deležne finančne pomoči – umešča le tiste verske skupnosti, katerih vsebinska prepričanja so ji blizu, ne pa tudi tistih, za katere bi presodila, da si npr. ne prizadevajo (dovolj ali na pravi način) za osmišljanje bivanja na področju verskega življenja. Tedaj bi bile namreč prekoračene meje državne nevtralnosti, zajamčene z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti v prvem odstavku 7. člena Ustave.³⁶

132. Ob domnevi »notranje« splošne koristnosti, ki velja za vse verske skupnosti, izpodbijani zakonski določbi torej dejansko pomenita, da lahko država gmotno podpira samo tiste registrirane verske skupnosti, ki so splošnokoristne tudi za širšo družbeno skupnost, ker so dejavne na področjih, ki sicer sodijo v okvir socialne države.

133. Predlagatelj očita ureditvi gmotne podpore verskih skupnosti nedopustno diskriminacijo neregistriranih skupnosti, ker naj te ne bi mogle pridobiti statusa splošnokoristne organizacije, pogoji za registracijo (sto članov – slovenskih

državljanov oziroma stalnih prebivalcev Slovenije – in deset let delovanja ali več kot stoletna prepoznavnost v svetu) pa naj ne bi imeli nobene zveze s splošnokoristnim pomenom. Očitek predlagatelja je neutemeljen. Splošna koristnost verskih skupnosti ni zakonsko opredeljena kot poseben status. Pomeni zgolj opredelitev okoliščin, zaradi katerih je neka verska skupnost splošnokoristna, pri tem pa so ključne zlasti dejavnosti s področja socialne države. Ne gre torej za vprašanje »statusa splošne koristnosti«, temveč za vprašanje, ali je pri financiranju dopustno razlikovati med registriranimi in neregistriranimi verskimi skupnostmi.

134. Ustavno sodišče je sicer razveljavilo obstoječe pogoje za registracijo zaradi neskladja z Ustavo (1. točka izreka). Presoja o neskladju temelji na ugotovitvi, da poseg v pravico verskih skupnosti do pravne osebnosti ni nujen, saj bi bila mogoča zakonodajna rešitev, ki »splošne« registracije ne bi omejila, hkrati pa bi izvrševanje dodatnih pravic lahko vezala na neke posebne pogoje ali na višjo stopnjo registracije. Kakšen pristop bo ubral zakonodajalec, sodi v polje njegove proste presoje. Ne glede na to, kako bo to področje urejeno v prihodnosti, ni mogoče spregledati dejstva, da iz naslova poglavja IV ZVS izhaja, izrecno pa je to določeno tudi v tretjem odstavku 29. člena ZVS, da so javnofinančne podpore lahko deležne samo registrirane verske skupnosti.

135. Ker javnofinančna podpora verskim skupnostim ni človekova pravica (in torej ne gre za diskriminacijo, ki bi se presojala po prvem odstavku 14. člena Ustave), je treba razlikovanje med registriranimi in neregistriranimi verskimi skupnostmi pri nudenju gmotne podpore presojati s tistega vidika načela enakopravnosti verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave), ki je poseben izraz splošnega načela enakosti pred zakonom v odnosu države do verskih skupnosti (drugi odstavek 14. člena Ustave). To ustavno načelo med drugim zahteva, naj zakonodajalec bistveno enake položaje ureja enako. Če jih ureja različno, mora za razlikovanje obstajati razumen razlog, ki izhaja iz narave stvari. Načelo enakopravnosti torej zakonodajalcu ne preprečuje, da v mejah svoje pristojnosti določa kriterije, po katerih bo določena podobna dejanska stanja med seboj razlikoval in na njih vezal različne pravne posledice. Tovrstno razločevanje, s katerim zakonodajalec zasleduje dopustne cilje, je bistvena sestavina zakonodajne pristojnosti (glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-36/06 z dne 5. 2. 2009, Uradni list RS, št. 14/09). Vprašanje je torej, ali je z vidika načela enakopravnosti verskih skupnosti dopustno, da država gmotno podpira samo »splošno koristne dejavnosti« registriranih verskih skupnosti, medtem ko neregistrirane verske skupnosti za svoje »splošno koristne dejavnosti« ne morejo kandidirati za javna sredstva.

136. Po presoji Ustavnega sodišča ni arbitrarna zahteva, da mora biti verska skupnost, če želi pridobiti gmotno podporo države v skladu z ZVS, registrirana, temveč je razumna in stvarno upravičena. Takšna zahteva je naravni pogoj za sodelovanje verske skupnosti z državo pri financiranju splošnokoristnih dejavnosti s področja socialne države. Registracija namreč vzpostavi pravno osebnost verske skupnosti, kar slednji omogoča biti nosilka pravic in obveznosti – torej tudi tistih, ki se vzpostavijo v obravnavnem razmerju z državo. S (so)financiranjem država pospešuje dejavnosti socialne države na širšem družbenem področju, s čimer posredno zadeva tudi tretje osebe. Zato je zahteva po registraciji verske skupnosti, ki zagotavlja transparentnost njenega delovanja in njene notranje strukture, tudi v funkciji zagotavljanja pravne varnosti tretjih oseb, ki jih zadevajo ta področja.

137. Neutemeljen je tudi očitek predlagatelja, da v 20. členu ZPPVS, v tretjem odstavku 29. člena ZVS in v prvem odstavku 5. člena ZVS niso jasno določeni merila in postopki za gmotno podpiranje verskih skupnosti, zaradi česar naj bi bila 20. člen ZPPVS in tretji odstavek 29. člena ZVS v neskladju z 2. členom Ustave. Pri razlagi njune vsebine je namreč treba upoštevati tudi predpise, ki urejajo razpolaganje z javnimi sredstvi. Temeljna določba za dodelitve državnih subvencij, pomoči ali drugih oblik financiranja je drugi odstavek 53. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 79/99 in nasl. –

³⁶ Podobno tudi ESČP v sodbi v zadevi *Religionsgemeinschaft der Zeugen Jehovas in drugi proti Avstriji* z dne 31. julija 2008 (točka 92), v kateri je poudarilo, da 9. člen EKČP državo zavezuje k nevtralnosti in da mora v primeru, če vzpostavi posebno (privilegirano) pravno obliko za verske skupnosti, na katero veže poseben status, ostati nevtralna in nepristranska: vsem verskim skupinam mora dati pošteno možnost potegovanja za ta posebni status, zanj določeni kriteriji pa morajo biti uporabljeni na nediskriminacijski način.

v nadaljevanju ZJF). Ta določa, da se sredstva subvencij, posojil in drugih oblik državnih pomoči dodelijo na podlagi predhodno izvedenega javnega razpisa, objavljenega v Uradnem listu Republike Slovenije, pod pogoji in po postopku, ki ga predpiše minister, pristojen za finance, če s posebnim zakonom³⁷ ni določeno drugače. Poleg ZJF je treba upoštevati tudi Pravilnik o postopkih za izvrševanje proračuna Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 50/07 in 61/08 – v nadaljevanju Pravilnik), ki se uporablja subsidiarno. Iz izpodbijanih določb ZPPVS in ZVS torej izhaja, da lahko država gmotno podpira dejavnosti registriranih verskih skupnosti, ki sodijo na področje socialne države. Konkretni postopki za dodelitev sredstev pa se izvedejo v skladu z drugimi predpisi, ki urejajo ustrezna področja. Iz teh predpisov izhaja, da se javna sredstva dodeljujejo izključno prek javnih razpisov s posamičnim aktom. Ker je zoper takšen akt (če zoper njega ni pritožbe v upravnem postopku) zagotovljeno sodno varstvo v upravnem sporu, je neutemeljen tudi predlagateljev očitek o neskladju s pravico do pravnega sredstva iz 25. člena Ustave (primerjaj odločbo št. U-I-219/03 z dne 1. 12. 2005, Uradni list RS, št. 118/05, in OdlUS XIV, 88).

138. Končno je neutemeljen tudi očitek, da izpodbijana ureditev financiranja postavlja v neenakopraven položaj druge svetovnonazorske organizacije (ki sodijo v okvir varstva po 41. členu Ustave) v primerjavi z verskimi skupnostmi ter da neupravičeno razlikuje tudi med verskimi skupnostmi in drugimi nepridobitnimi združenji, ki opravljajo družbenokoristno delo. Predlagatelj v utemeljitev svojih očitkov navaja, da je v drugi odstavki 5. člena ZVS vključen odprt in trajen dialog države s cerkvami in verskimi skupnostmi, medtem ko je Zakon pozabil na enako spoštovanje nekonfesionalnih organizacij, zlasti pri pridobivanju sredstev. Zatrjuje, da so te organizacije pri pridobivanju sredstev na podlagi ZDru-1 podvržene strožjim pogojem kot verske skupnosti na podlagi ZVS. Status verske skupnosti, ki prinaša gmotna upravičenja, naj bi v neenakopraven položaj postavljali tudi društva, ki delujejo na duhovnih področjih. Meni, da bi morale vse splošnokoristne organizacije (npr. društva v javnem interesu ali humanitarne organizacije) ob enakih pogojih sodelovati na razpisih za javna sredstva.

139. ZVS ureja versko svobodo in v okviru tega tudi financiranje verskih skupnosti. Položaj in financiranje drugih združenj pa urejajo zakoni, ki urejajo društva, zavode, humanitarne organizacije, uresničevanje javnega interesa za kulturo ipd. Predlagatelj ni izkazal, zakaj bi ureditve v različnih zakonih pomenile neupravičeno razlikovanje med temi subjekti. Hkrati pa njegov očitek temelji na napačni predpostavki, da lahko država gmotno podpira verske skupnosti brez javnih razpisov, drugače kot društva v javnem interesu ali humanitarne organizacije. Iz predpisov, ki urejajo javne finance, izhaja, da se sme verske skupnosti z javnim denarjem gmotno podpirati samo prek javnih razpisov. Strinjati pa se je treba s predlagateljem, da mora država pri financiranju splošnokoristnih dejavnosti enakopravno obravnavati vse vrste združenj – verska, svetovnonazorska in druga. Vendar so lahko nepravilnosti v okviru financiranja posameznih projektov le predmet konkretnih sodnih postopkov in ne morejo vplivati na presojo ustavnosti ZVS.

140. Glede na navedeno 20. člen ZPPVS in tretji odstavek 29. člena ZVS nista v neskladju z Ustavo (3. točka izreka).

B. – V.

Presoja zaposlovanja duhovnikov v zavodih za prestajanje kazni in bolnišnicah (tretji in četrti odstavek 24. člena in drugi odstavek 25. člena ZVS) z vidika načela o ločenosti države in verskih skupnosti

141. Predlagatelj navaja, da sta 24. in 25. člen ZVS v neskladju z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti (prvi odstavek 7. člena Ustave), ker omogočata zaposlovanje duhovnikov kot javnih uslužbencev. Po vsebini se očitek nanaša na del tretjega odstavka 24. člena ZVS in na drugi odstavek 25. člena istega zakona, zato ga je Ustavno sodišče preizkusilo

v tem obsegu. Člen 24 ZVS, ki ureja versko duhovno oskrbo v zavodih za prestajanje kazni, v tretjem odstavku določa, da ministrstvo, pristojno za pravosodje, zaposli potrebno število duhovnikov določene veroizpovedi za polni ali krajši delovni čas oziroma drugače zagotovi plačilo za opravljeno delo, če je v vsej državi dovolj veliko število pridržanih oseb te veroizpovedi. V četrtem odstavku določa, da lahko duhovnik, ki je imenovan in zaposlen v skladu s tretjim odstavkom, nemoteno opravlja svojo službo in brez nadzora obiskuje pridržane osebe ustrezne veroizpovedi ob primernem času. Člen 25, ki ureja versko duhovno oskrbo v bolnišnicah in socialnovarstvenih zavodih, ki opravljajo institucionalno varstvo, pa v drugem odstavku določa, da ministrstvo, pristojno za zdravje, zagotovi zaposlitev potrebnega števila duhovnikov, če je v bolnišnicah v vsej državi dovolj veliko število oskrbovancev iste veroizpovedi. Duhovnik, ki je imenovan in tako zaposlen, lahko nemoteno opravlja svojo službo in obiskuje oskrbovance ustrezne veroizpovedi ob primernem času. Država lahko torej za zagotavljanje verske oskrbe v zavodih za prestajanje kazni ali v bolnišnicah zaposli duhovnike. Pomembna razlika med zakonskima določbama je v tem, da se lahko za versko duhovno oskrbo, ki jo opravijo duhovniki v zavodih za prestajanje kazni, plačilo zagotovi tudi drugače in ne nujno z zaposlitvijo na Ministrstvu za pravosodje. Za versko duhovno oskrbo v bolnišnicah ZVS predvideva samo zaposlitev duhovnikov. Zadnji stavek prvega odstavka 27. člena ZVS določa, da verski uslužbenci, zaposleni na podlagi določb 22. do 25. člena ZVS, ne morejo pridobiti pravice do namenske državne finančne pomoči za plačilo prispevkov zavarovanca za socialno varnost uslužbencev cerkva in drugih verskih skupnosti.

142. Za presojo, ali je zaposlovanje duhovnikov za opravljanje verske duhovne oskrbe v javnem sektorju v skladu z Ustavo, je treba najprej ugotoviti, kakšne obveznosti v zvezi z uresničevanjem verske svobode v zavodih za prestajanje kazni oziroma v bolnišnicah nalaga državi prvi odstavek 41. člena Ustave. Ustavno sodišče je namreč že utemeljilo, da glede na vsebinsko prepletenost ustavnopravne ureditve svobode vere in položaja verskih skupnosti vse tisto, kar zahteva 41. člen Ustave, ne more biti neskladno z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti iz prvega odstavka 7. člena Ustave (104. točka obrazložitve).

143. Posamezniki se lahko znajdejo v okoliščinah, v katerih jim je udejanjanje pomembnega segmenta verske svobode bistveno oteženo ali jim je celo onemogočeno, narava teh okoliščin pa je takšna, da lahko glede na splošna izkustvena pravila izzovejo še posebej intenzivno doživljanje vprašanj in dilem, ki jih zajema pojem verskega prepričanja. Poleg v zaprtih okoljih, kot so npr. vojska in zavodi za prestajanje kazni, gre za takšne okoliščine tudi v sicer odprtih okoljih, kot so npr. bolnišnice in nekateri institucionalni socialnovarstveni zavodi (npr. domovi za starejše), v katerih pa posameznikom njihove (zlasti) telesne lastnosti znatno ovirajo ali onemogočajo uresničevanje verske svobode zunaj ustanove. Država mora, kadar je s temi okoliščinami neposredno (npr. vojska in zapori) ali bolj posredno (javne bolnišnice) povezana, upoštevati tudi ustavno zagotovljeno svobodo veroizpovedi. Ta od nje v prvi vrsti terja vzdržnost. Svobodnega izpovedovanja in izvrševanja vere ne sme onemogočati, ga preprečevati, ovirati oziroma oteževati. Če je to nujno za izvrševanje te človekove pravice, mora država okrnjeno svobodo posameznikov »nevtalizirati«³⁸ tudi z aktivnim delovanjem, ki naj ublaži nastalo prikrajšanje. Posameznikom mora v navedenih okoliščinah omogočati individualna ravnanja verske narave (npr. individualno rabo verskih simbolov – tudi obleke, zagotavljanje ustreznih hrane ipd.), omogočiti jim mora dostop do knjig z versko vsebino, dostop duhovnika, pa tudi dopustiti izvedbo verskih obredov v zavodu. Ker je verski obred kot medij med vernikom in transcendo bistvena sestavina izvrševanja vere, ki se običajno skupinsko udejanja v posebnih posvečenih prostorih, je pozitivna dolžnost države v zaporih in javnih bolnišnicah omogočiti uporabo primernih prostorov za kolektivno izvrševanje vere. Te pravice seveda niso absolutne; država lahko vanje poseže, če ima za to ustavno dopusten cilj (npr. razlogi varnosti, zdravja ipd.) in je poseg v skladu z načelom sorazmernosti.

³⁷ Na področju kulturnih dejavnosti je to na primer določeno v ZUJK in v Pravilniku o izvedbi javnega poziva in javnega razpisa (Uradni list RS, št. 93/05), sprejetem na njegovi podlagi.

144. Prvi odstavek 41. člena Ustave pa niti posameznim vernikom niti verskim skupnostim ne daje pravice do zagotovitve javnih finančnih sredstev za uresničevanje svobode veroizpovedi v zavodih za prestajanje kazni ter v javnih bolnišnicah. S sklepanjem z manjšega na večje to pomeni, da država za zagotavljanje pravice do kolektivnega izpovedovanja vere v navedenih zavodih tudi ni dolžna zaposlovati duhovnikov. Dejstvo, da zaposlovanje duhovnikov ni dolžnost države, ki bi izhajala iz prvega odstavka 41. člena Ustave, še ne pomeni nujno, da je to z vidika Ustave nedopustno. Vprašanje je namreč, ali državno zaposlovanje duhovnikov za opravljanje verskih dejavnosti nasprotuje načelu o ločenosti države in verskih skupnosti iz prvega odstavka 7. člena Ustave.

145. Verska oziroma nazorska nevtralnost kot osrednji element načela o ločenosti države in verskih skupnosti državo zavezuje, da v svoje delovanje ne vnaša verskih oziroma svetovnonazorskih elementov, da je nepristranska, da religije in drugih svetovnih nazorov ne prevzema niti jih ne zavrača; nobenega od njih ne sme – v nazorskem smislu – niti podpirati niti ovirati. Ustavna zahteva po ločenosti države in verskih skupnosti ni ovira za vsakršno sodelovanje države z verskimi skupnostmi, in sicer vse dotle, dokler je država pri tem versko nevtralna in se z vero ali verskimi skupnostmi ne istoveti. Čeprav državno financiranje verske duhovne oskrbe v zaporih in bolnišnicah torej ne sodi v okvir človekove pravice, lahko država v ta namen zagotavlja potrebna finančna sredstva v obsegu in na način, ki nista v neskladju s prvim odstavkom 7. člena Ustave, zlasti ne z zahtevo po verski nevtralnosti države. Bolj ali manj tesno sodelovanje države z verskimi skupnostmi pri zagotavljanju verske duhovne oskrbe v zaporih (manj intenzivno in nekoliko manj pogosto pa tudi glede bolnišnic) je tudi uveljavljena praksa v večini tujih pravnih ureditev, med drugim v ZDA,³⁸ Nemčiji,³⁹ Franciji,⁴⁰ Romuniji,⁴¹ na Irskem,⁴² v Litvi,⁴³ Belgiji,⁴⁴ na Češkem,⁴⁵ Švedskem,⁴⁶ v Estoniji,⁴⁷ na Nizozemskem.⁴⁸

146. Naklonjenost zakonodajalca pri (finančnem) podpiranju uresničevanja verskega življenja posameznikov sme

³⁸ L. Boothby, *Protecting Freedom of Religion or Belief in Restricted or Institutional Settings*, v: T. Lindholm, W. C. Durham in B. G. Tahzib-Lie (ur.), nav. delo, str. 407 in nasl.

³⁹ Člen 141 t. i. Weimarske ustave, ki je na podlagi 140. člena Temeljnega zakona sestavni del slednjega.

⁴⁰ J. Gueydan, X. Delsol, P. Desjonqueres, *Cultes et religions, impôts et charges sociales*, L.G.D.J., Pariz 1991, str. 270, citirano po B. Basdevant-Gaudemet, *État et Églises en France*, str. 188, dostopno na spletni strani <http://www.uni-trier.de/file-admin/fb5/inst/IEVR/Arbeitsmaterialien/Staatskirchenrecht/Staat_und_Kirche_in_der_EU/08-France.pdf> (7. 10. 2009).

⁴¹ V. Bärbäthenau in D. Suliman, *Constitutional Jurisprudence in the Area of Freedom of Religion or Beliefs*, v: D. Čepar in B. Ivanc (ur.), *Legal Aspects of Religious Freedom: International Conference*, 15. in 18. september 2008, Urad Vlade Republike Slovenije za verske skupnosti, Ljubljana 2008, str. 234.

⁴² F. Brennan, *Constitutional jurisprudence in the area of freedom of religion or beliefs, Response of Ireland*, v: D. Čepar in B. Ivanc (ur.), nav. delo, str. 133 in nasl.

⁴³ Povzeto po R. Ruškýté, *Legal aspects of religious freedom*, v: D. Čepar in B. Ivanc (ur.), nav. delo, str. 168 in nasl.

⁴⁴ M. Tysebaert, *Administrative and financial matters – The situation in Belgium*, v: D. Čepar in B. Ivanc (ur.), nav. delo, str. 289 in nasl.

⁴⁵ V. Mezřický, *Constitutional guarantees of freedom of faith and positions of churches in the Czech Republic*, v: D. Čepar in B. Ivanc (ur.), nav. delo, str. 55.

⁴⁶ L. Friedner, *Constitutional jurisprudence in the area of freedom of religion or beliefs*, v: D. Čepar in B. Ivanc (ur.), nav. delo, str. 262.

⁴⁷ R. Ringvee, *Administrative and financial matters in the area of religious freedom and religious communities – Estonia*, v: D. Čepar in B. Ivanc (ur.), nav. delo, str. 323.

⁴⁸ Poročevalec DZ, št. 26/06, str. 42.

torej seči le do meje, ki jo zarisuje načelo o ločenosti države in verskih skupnosti, zlasti jamstvo državne nevtralnosti. Ne sme doseči točke, ko bi nudenje podpore že pomenilo (simbolno) istovetenje države z vero oziroma z verskimi skupnostmi.⁴⁹ Prav način (modaliteta oziroma oblika) zagotavljanja te podpore lahko povzroči kvalitativni preskok: z vidika načela o ločenosti države in verskih skupnosti sprejemljiva finančna podpora lahko zaradi načina, na katerega jo država zagotavlja, preraste v ustavno nesprejemljivo povezanost navedenih kategorij. Po presoji Ustavnega sodišča je ena od mogočih oblik podpornega sodelovanja pri verski duhovni oskrbi v zaporih in javnih bolnišnicah, ki je, čeprav presega zahteve iz prvega odstavka 41. člena Ustave, še ustavno dopustna, zagotavljanje denarne odme verskim skupnostim za delo, ki ga njihovi duhovniki opravijo z nudenjem verske duhovne oskrbe vernikom v zaporih in javnih bolnišnicah.⁵⁰ V takem primeru je namreč država dejansko in simbolno – v očeh tretjih – dovolj odmaknjena od religiozne dejavnosti duhovnikov, slednjim pa ostajata vera in verska skupnost poglaviti avtoriteti pri nudenju verske duhovne oskrbe.

147. Mera dopustnega sodelovanja pa je prekoračena v primeru, ko država (ministrstvo) – ne da bi bilo to nujno za izvrševanje človekove pravice iz prvega odstavka 41. člena Ustave – za zagotavljanje verske duhovne oskrbe v zaporih in javnih bolnišnicah sklene delovno razmerje z duhovnikom. Zid med državo in verskimi skupnostmi varuje v obeh smereh – varuje tako verske skupnosti pred vplivom države kot tudi državo pred poistovetenjem s katero od verskih skupnosti –, vse zaradi spoštovanja posameznikove verske svobode. Državno zaposlovanje duhovnikov za opravljanje verske duhovne oskrbe v zaporih in bolnišnicah je ustavno nedopustna vrzel v tem zidu, ki učinkuje v obe od navedenih smeri. Duhovnik, ki ga za opravljanje verske duhovne oskrbe zaposli država (njeni organi), že samo s tem, ker je njen uslužbenec (in s tem že na simbolni ravni povezan z državo), vsaj navzven, v očeh tretjih, izgubi nekaj tipično verskega, gotovo nekaj versko avtonomnega. Pri opravljanju verske duhovne oskrbe ni lojalen samo svoji verski skupnosti, ampak tudi svojemu delodajalcu – državi (pojmovani v širšem smislu). Državno zaposlovanje duhovnikov za opravljanje verske službe v zavodih za prestajanje kazni in javnih bolnišnicah torej nedopustno izpodjeda avtonomijo verskih skupnosti in njenih duhovnikov, ki je sestavina načela o ločenosti države in verskih skupnosti v širšem smislu. Na drugi strani zaposlitev duhovnikov v državnem organu za opravljanje verske službe vzpostavlja pomembno institucionalno vez med državo in verskimi skupnostmi. Duhovnik, ki kot uslužbenec države opravlja versko duhovno oskrbo, čeprav ni uradnik, do neke mere simbolizira državo. Pomembno je, da je ta simbolna vez prepoznavna tudi navzven, v odnosu do tretjih (neverujočih in drugače verujočih). V tem smislu institucionalna vključitev duhovnikov v korpus države simbolizira, da je država tista, ki s svojim aparatom neposredno izvršuje versko duhovno oskrbo v teh zavodih in bolnišnicah. Pomeni njeno simbolno istovetenje

⁴⁹ Primerjaj t. i. *Endorsement test* v judikaturi Vrhovnega sodišča Združenih držav Amerike (prvič ga je vzpostavila sodnica O'Connor v pritrdilnem ločenem mnenju v zadevi *Lynch proti Donnelly*, 465 U. S. 668), po katerem državni ukrep krši t. i. klavzulo *no establishment* iz Prvega amandmaja zvezne ustave, kadar v očeh razumnega opazovalca postavlja drugače verujočega ali neverujočega v položaj manj zaželenega člana skupnosti.

⁵⁰ Tako npr. pogodba iz leta 1996, sklenjena med Zvezno republiko Nemčijo in Protestantsko cerkvijo Nemčije, v petih deželah Zvezne republike Nemčije (ki so bile nekdanji del Nemške demokratične republike) vojaške duhovnike zaposluje in plačuje cerkev, država pa ji nato povrne to plačilo. V tem pogledu gre torej za odklone od starejše ureditve iz leta 1957, ki velja v drugih deželah in po kateri so duhovniki državni uslužbenci. Glej B. Kúster, *Administrative and Financial Matters in the Area of Religious Freedom and Religious Communities*, v: D. Čepar in B. Ivanc (ur.), nav. delo, str. 349.

z vero oziroma verskimi skupnostmi in s tem negacijo nevtralnosti. Tako intenziven način podpornega delovanja države pri omogočanju verske duhovne oskrbe v zaporih in bolnišnicah glede na navedeno presega meje, določene z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti iz prvega odstavka 7. člena Ustave, zato je z njim v neskladju. Glede na to je Ustavno sodišče razveljavilo tretji odstavek 24. člena ZVS, kolikor omogoča zaposlovanje duhovnikov. Zaradi tega je izgubil svoj pomen tudi četrti odstavek tega člena v delu, ki ureja položaj zaposlenega duhovnika (tj. nemoteno opravljanje službe in obiskovanje pridržanih oseb brez nadzora), zato ga je Ustavno sodišče v tem obsegu razveljavilo (4. točka izreka). Prvi stavek drugega odstavka 25. člena ZVS omogoča samo zaposlovanje duhovnikov za izvrševanje verske duhovne oskrbe, ne pa tudi drugačnega financiranja njihovega dela. Drugi stavek istega odstavka 25. člena ZVS pa se nanaša le na položaj zaposlenega duhovnika (tj. na njegovo opravljanje službe in obiskovanje oskrbovancev ob primernem času), zato je smisel njegovega obstoja z razveljavitvijo prvega stavka v celoti izčrpan. Glede na to je drugi odstavek 25. člena ZVS Ustavno sodišče razveljavilo v celoti (4. točka izreka). Zaradi razveljavitve določb o zaposlovanju duhovnikov je brez pomena ostal tudi zadnji stavek prvega odstavka 27. člena ZVS, kolikor iz kroga upravičencev do namenske državne finančne pomoči za plačilo prispevkov zavarovanca za socialno varnost izvzema verske uslužbenke, zaposlene na podlagi 24. in 25. člena ZVS. Zato je bilo treba razveljaviti tudi zadnji stavek prvega odstavka 27. člena ZVS, kolikor se nanaša na 24. in 25. člen ZVS (4. točka izreka).

148. Ustavno sodišče je učinek razveljavitve odložilo za eno leto (5. točka izreka). S tem je skladno z načelom zadržanja v pravo (2. člen Ustave) preprečilo možnost nenadne spremembe položaja duhovnikov, ki so morebiti že zaposleni. Hkrati pa ima zakonodajalec na voljo dovolj časa za morebitno ureditev njihovega položaja po začetku učinkovanja razveljavitve in za morebitno drugačno ureditev verske duhovne oskrbe v zavodih za prestajanje kazni zapora in javnih bolnišnicah.

Presoja verske duhovne oskrbe v zavodih za prestajanje kazni in bolnišnicah ter v socialnovarstvenih zavodih, ki opravljajo institucionalno varstvo (24. in 25. člen ZVS), z vidika načela jasnosti in določnosti predpisov ter z vidika načela legalitete

149. Predlagatelj zatrjuje neskladje 24. in 25. člena ZVS z 2. členom oziroma z drugim odstavkom 120. člena Ustave. Po njegovi oceni izpodbijani določbi ne vsebujeta kriterijev, po katerih bi se določali upravičenci do verske duhovne oskrbe v teh zavodih. Določena naj bi bila le gola pravica (*nudum ius*) do verske duhovne oskrbe, organizacijo in pogoje za njeno uresničevanje pa naj bi določil podzakonski akt. Člen 24 naj ne bi predpisoval nobenih kriterijev, po katerih bi se zagotavljala verska duhovna oskrba v zavodih za prestajanje kazni, hkrati pa naj ne bi predvideval izdaje podzakonskih predpisov. Poseben očitek je namenjen tretjemu odstavku 24. člena, ki naj ne bi dovolj določno opredelil pojmov »dovolj veliko število pridržanih oseb iste veroizpovedi« in »potrebno število duhovnikov«, s čimer naj bi urejanje pravice prepustil podzakonskemu predpisu. Enakega očitka, naslovljenega na drugi odstavek 25. člena ZVS, Ustavno sodišče ni presojalo, ker je to določbo razveljavilo že zaradi neskladja s prvim odstavkom 7. člena Ustave.

150. Iz 2. člena Ustave med drugim izhaja zahteva po jasni in določni opredeljenosti zakonskih določb, tako da jih je mogoče izvajati, da ne omogočajo arbitrarnega ravnanja in da nedvoumno ter dovolj določno opredeljujejo pravni položaj subjektov, na katere se nanašajo. Pri tem je zahteva po določnosti zakona toliko bolj poudarjena, kolikor bolj je sporni predmet v posameznem pravem sporu višje zastavljen (tako Ustavno sodišče že v odločbi št. U-I-18/93 z dne 11. 4. 1996, Uradni list RS, št. 25/96, in OdlUS V, 40). Zahteva drugega odstavka 120. člena Ustave (t. i. legalitetno načelo) pa je, da upravni organi opravljajo svoje delo samostojno v okviru in na podlagi ustave in zakonov. To pomeni, da mora biti zakon vsebinska

podlaga za izdajanje podzakonskih predpisov izvršilne oblasti. Pri svojem pravnem urejanju so upravni organi v vsebinskem pogledu vezani na namen zakonodajalca. Upoštevati morajo vrednostna merila za izvrševanje zakona, predvsem pa ne smejo spreminjati zakonske materije ali samostojno odrediti pravic oziroma obveznosti. Namen in merila morajo biti v zakonu jasno izraženi oziroma morajo biti od tod nedvoumno razvidni. Podobno kot velja za zahtevo po jasnosti zakonskih določb, je tudi zahteva po vezanosti uprave na zakon odvisna od pomena vsebine, ki jo tak zakon ureja.⁵¹ Čim večji je poseg ali učinek zakona na posameznike temeljne pravice, bolj restriktivno in precizno mora biti zakonsko pooblastilo.

151. Očitek, da niso opredeljeni kriteriji, ki bi določali upravičence do verske duhovne oskrbe v zavodih za prestajanje kazni in bolnišnicah ter v socialnovarstvenih zavodih, ki opravljajo institucionalno varstvo, ni utemeljen. Najprej je treba upoštevati, da se določbe iz poglavja IV ZVS, ki nosi naslov »Pravice registriranih cerkva in drugih verskih skupnosti ter njihovih pripadnikov«, kamor sta umeščena tudi izpodbijana 24. in 25. člen ZVS, nanašajo na registrirane verske skupnosti in njihove pripadnike. To izhaja iz zgodovinske, namenske in sistematične razlage. Izrecen namen zakonodajalca, določiti za naslovnike pravic iz 24. in 25. člena ZVS le registrirane verske skupnosti, izhaja iz zakonodajnega gradiva. Tako je v Predlogu ZVS zapisano, da postopek registracije ni obvezen, je pa »... predpogoj za priznanje določenih pravic«.⁵² V poglavju Predloga ZVS o pravicah registriranih verskih skupnosti in njihovih pripadnikov piše, da gre do posebne pravice, ki jih zagotavljajo Ustava, mednarodni akti in zakon, zaradi pravne varnosti in varstva tretjih oseb le registriranim verskim skupnostim. V nadaljevanju našteva te pravice, in sicer vse tiste, umeščene v poglavje IV ZVS, med njimi tudi versko duhovno oskrbo v zavodih za prestajanje kazni in bolnišnicah ter v socialnovarstvenih zavodih, ki opravljajo institucionalno varstvo. Enako pojmovanje kroga upravičencev sprejema tudi Vlada kot predlagateljica zakona, kar izhaja iz njenega mnenja o zahtevi. Končno takšno razlago potrjuje tudi sistematika ZVS. Tako so v prvih dveh poglavjih tega zakona urejena temeljna načela in splošne določbe ter uresničevanje verske svobode, ki se praviloma – če iz posamezne norme ne izhaja kaj drugega⁵³ – nanašajo na vse verske skupnosti oziroma njihove pripadnike. Poglavje III določa registracijo cerkva in verskih skupnosti, poglavje IV pa, kot izrecno piše v njegovem naslovu, ureja pravice registriranih cerkva in verskih skupnosti ter njihovih pripadnikov. Ob upoštevanju teh izhodišč je krog upravičencev do redne individualne in kolektivne verske duhovne oskrbe jasno določen v prvem in šestem odstavku 24. člena ter v prvem odstavku 25. člena ZVS. Tako so do verske duhovne oskrbe upravičeni vsi pripadniki registriranih verskih skupnosti, ki jim je na podlagi sodne odločbe odvzeta prostost oziroma jim je omejeno gibanje in so v zavodih za prestajanje kazni zapora, vzgojnih zavodih, prevzgojnih domovih, zavodih za usposabljanje oziroma so pridržani v zavodih za mladoletne (prvi in šesti odstavek 24. člena ZVS). Smiselno enako velja za 25. člen ZVS: do pravice do individualne in kolektivne verske duhovne oskrbe so upravičeni tisti pripadniki registriranih verskih skupnosti, ki so v bolnišnicah ali v socialnovarstvenih zavodih, ki opravljajo institucionalno varstvo (prvi odstavek 25. člena ZVS). Socialnovarstveni zavodi, ki opravljajo institucionalno varstvo, so javni socialnovarstveni zavodi, opredeljeni v 50. do 54. členu

⁵¹ Primerjaj L. Šturm v: L. Šturm (ur.), nav. delo, str. 872, ki navaja, da je nemško Zvezno ustavno sodišče razvilo t. i. teorijo o pomembnosti oziroma bistvenosti zadeve, po kateri mora obstajati soodvisnost med pomenom zakonske ureditve in obliko pravne norme.

⁵² Poročevalec DZ, št. 26/06, str. 36.

⁵³ Tak primer je npr. tretji odstavek 6. člena ZVS, ki določa, da so registrirane verske skupnosti pravne osebe zasebnega prava in da imajo pravico do pridobitve pravne osebnosti tudi njihovi sestavni deli.

Zakona o socialnem varstvu (Uradni list RS, št. 54/92 in nasl. – v nadaljevanju ZSV), pa tudi drugi socialnovarstveni zavodi (59. člen ZVS), ki opravljajo institucionalno varstvo. Pojem institucionalnega varstva v zavodih izhaja iz prvega odstavka 16. člena ZSV, in sicer pomeni vse oblike pomoči v zavodu, s katerimi se upravičencem nadomeščajo ali dopolnjujejo funkcije doma in lastne družine, zlasti pa bivanje, organizirana prehrana in varstvo ter zdravstveno varstvo.

152. Prav tako je z razlago mogoče opredeliti vsebino ter s tem v zadostni meri tudi obseg pravice do redne individualne in kolektivne verske duhovne oskrbe (iz prvega odstavka 24. in iz prvega odstavka 25. člena ZVS). Po svoji naravi je to nedoločen pravni pojem, ki ga je mogoče pri uporabi vsebinsko napolniti. Nedoločen je namreč le na abstraktno-regulativni ravni, vsebinsko določljiv pa je ob stiku s konkretnim življenjskim razmerjem.⁵⁴ Bistvo nedoločenih pravnih pojmov je, da jih zakonodajalec v opisu abstraktnega dejanskega stanu uporabi tedaj, kadar želi s takšnim pojmom zajeti različne dejanske dogodke in stanja, ki imajo skupno pomensko vsebino (tako Ustavno sodišče v odločbi št. U-I-136/07 z dne 10. 9. 2009, Uradni list RS, št. 74/09). Vsebina pravice do verske duhovne oskrbe je torej določljiva glede na cilj zakonskega urejanja (zagotoviti uresničevanje verske svobode pridržanim osebam oziroma oskrbovancem v navedenih institucijah, ker bi jim bilo sicer to onemogočeno oziroma bistveno oteženo) in ob upoštevanju raznolikosti konkretnih življenjskih primerov (zlasti različnosti konkretnih verskih ravnanj posameznih veroizpovedi in različnosti oblik zagotavljanja te pravice v konkretnih situacijah, npr. zaradi različnega števila vernikov v zavodih oziroma bolnišnicah in njihove (ne)možnosti samostojnega udejanjanja verske svobode). Pri tem je treba izhajati iz splošnega pomena verske duhovne oskrbe. Ta vsebuje elemente pozitivne verske svobode, in sicer pravice do izpovedovanja vere in do njenega izvrševanja tako na individualni kot na kolektivni ravni, kar vključuje tudi stik z duhovniki in sodelovanje pri izvrševanju verskih obredov. Nekatere vidike verske duhovne oskrbe pa je zakonodajalec že sam posebej opredelil (v petem odstavku 24. člena ZVS in četrtem odstavku 25. člena ZVS), ker je ocenil, da jih ni treba določiti šele glede na okoliščine konkretnih primerov. To so sodelovanje pri verskih obredih, organiziranih v zavodu, in prejetje knjig z versko vsebino ter napotkov. Stopnja nedoločenosti pojma verske duhovne oskrbe torej ni previsoka.

153. Materialne pogoje za uresničevanje pravice do redne individualne in kolektivne verske duhovne oskrbe pridržanim osebam zagotavlja ministrstvo, pristojno za pravosodje (drugi odstavek 24. člena ZVS), bolnišnice oziroma zavodi, ki opravljajo institucionalno varstvo, pa zagotavljajo prostorske in tehnične pogoje za versko duhovno oskrbo oskrbovancev v teh zavodih (šesti odstavek 25. člena ZVS).

154. V prvem, drugem, petem in šestem odstavku 24. člena ZVS ter v prvem, četrtem in petem odstavku 25. člena ZVS so torej dovolj jasno in določno opredeljeni upravičenci do verske duhovne oskrbe pa tudi vsebinski pomen te pravice. Glede na to imata ministrstvi v njih zadostno vsebinsko podlago pa tudi zadostno odprtost (širino) pri podzakonski ureditvi organizacijskih vprašanj pri uresničevanju svobode vere (ki jo tretji odstavek 25. člena ZVS izrecno zapoveduje za oskrbovance socialnovarstvenih zavodov, ki se zaradi zdravstvenih in starostnih težav ne morejo udeleževati obredov zunaj zavoda, medtem ko 24. člen ZVS o tem molči). Zato tudi zatrjevano neskladje z načelom zakonitosti iz drugega odstavka 120. člena Ustave v tem delu ni podano. Dejstvo, da v 24. členu ZVS ni izrecne »izvršilne klavzule«, ni pomembno. Ustavno sodišče je že večkrat poudarilo, da izrecno pooblastilo izvršilni oblasti v zakonu ni potrebno in da t. i. izvršilna klavzula (zakonska določba, da je treba izdati izvršilne predpise v določenem roku) pomeni le, da zakonodajalec izdaje izvršilnih predpisov ni v celoti prepustil presoji izvršilne oblasti, ampak ji je z zakonom

naložil, da mora urediti določena vprašanja (tako npr. v odločbi št. U-I-58/98 z dne 14. 1. 1999, Uradni list RS, št. 7/99, in OdlUS VIII, 2).

155. Navedene določbe prvega, drugega, petega in šestega odstavka 24. člena ter prvega, četrtega in petega odstavka 25. člena ZVS torej pridržanim osebam in oskrbovancem, ki so pripadniki registriranih verskih skupnosti, zagotavljajo pravico do verske duhovne oskrbe. Člen 24 ZVS pa v delu tretjega odstavka, ki ga Ustavno sodišče ni razveljavilo, izrecno predvideva dodatno možnost za zagotavljanje te pravice, kadar to upravičuje dovolj veliko število pridržanih vernikov na ravni države. Gre za možnost zagotavljanja storitev duhovnikov, ki bi jih za kontinuirano opravljanje verske službe v teh zavodih plačala država. Predlagatelj očita tej določbi pomanjkanje vsebinskih kriterijev za določitev podzakonske ureditve.

156. V zvezi s tem je treba poudariti dvoje. Prvič, državno financiranje za opravljeno delo zaporniških duhovnikov ni element človekove pravice iz prvega odstavka 41. člena Ustave, hkrati pa ni v neskladju s prvim odstavkom 7. člena Ustave, če ne temelji na državni zaposlitvi duhovnika. Drugič, ta določba ne pomeni klasičnega oblastnega delovanja države, ampak gre za pospeševalno oziroma spodbujevalno delovanje. Glede na to je zahteva po preciznosti in restriktivnosti zakonskega pooblastila manj stroga. Ob takih izhodiščih daje po oceni Ustavnega sodišča izpodbijana določba Ministrstvu za pravosodje zadostne kriterije in zadostno usmeritev, hkrati pa tudi dovolj potrebnega manevrskega prostora za odzivanje ob spremenjenih okoliščinah. Kriterij, ki ga mora upoštevati, je dovolj veliko število pridržanih iste veroizpovedi na ravni države. Iz izpodbijane določbe, posebej v povezavi z nerazveljavljenim delom četrtega odstavka 24. člena ZVS, ki določa, da lahko duhovnik nemoteno opravlja svojo službo in brez nadzora obiskuje pridržane osebe ustrezne veroizpovedi ob primernem času, je očitno prepoznaven tudi namen zakonskega pooblastila pristojnemu ministrstvu. To je zagotoviti pridržanim osebam kontinuirano versko duhovno oskrbo s stalnim angažiranjem duhovnikov, če se glede na število vernikov iste veroizpovedi to izkaže za potrebno. Ker je takšno število izrazito odvisno od konkretnih, spreminjajočih se situacij, je zakonodajalec pristojnemu ministrstvu upravičeno pustil širši manevrski prostor, ko je število opredelil kot pravni standard. Pri tem pa ga je omejil s tem, da mora v primeru, ko je standard »dovolj velikega števila« izpolnjen, zagotoviti takšen način sodelovanja duhovnikov. Pri presoji, ali sta standarda »dovolj veliko število« vernikov in »potrebno število« duhovnikov izpolnjena, mora upoštevati zakonodajalec cilj: do pridržanih oseb bolj prijazno zagotavljanje verske duhovne oskrbe s stalno vključenostjo duhovnikov. Čeprav zakon ne določa ozko meja ministrskega odločanja, ne omogoča arbitrarnega določanja pogojev za stalni angažma duhovnikov. Pristojno ministrstvo mora upoštevati različne situacije, zlasti konkretne in spreminjajoče se podatke o številu pridržanih oseb in o njihovi verski pripadnosti.

157. Zato 24. in 25. člen ZVS nista v neskladju niti z načelom jasnosti in določnosti iz 2. člena Ustave niti z načelom legalitete iz drugega odstavka 120. člena Ustave (6. točka izreka). Ali je sicer jasno določen krog naslovnikov, ki je omejen zgolj na pripadnike registriranih verskih skupnosti (in torej izključuje pripadnike neregistriranih verskih skupnosti), skladen z drugimi določbami Ustave (zlasti s pozitivnim vidikom verske svobode iz prvega odstavka 41. člena Ustave), Ustavno sodišče ni presojalo, ker predlagatelj ni podal takšnih očitkov.

B. – VI.

Presoja verske duhovne oskrbe v vojski in policiji (22. in 23. člen ZVS ter tretji odstavek 52. člena ZObr-UPB1)

158. Členoma 22 in 23 ZVS ter tretjemu odstavku 52. člena ZObr-UPB1, ki urejajo versko duhovno oskrbo v vojski in policiji, predlagatelj očita v prvi vrsti, da ne vsebujejo kriterijev, po katerih bi se določali upravičenci do verske duhovne oskrbe, in da prepuščajo urejanje ustavne pravice podzakonskim aktom. Ureditvi verske duhovne oskrbe v vojski poleg tega očita ne-

⁵⁴ M. Pavčnik, Teorija prava, Cankarjeva založba, Ljubljana 1997, str. 53.

skladje s svobodo vesti, ker naj bi pripadnikom vojske nenehno zagotavljala versko duhovno oskrbo, in ne le tedaj, ko bi jim bila verska svoboda dejansko onemogočena. Ker slednjo 23. člen ZVS zagotavlja pripadnikom policije samo v okoliščinah, ko jim je oteženo uresničevanje verske svobode (in ne nenehno), naj bi bila 22. in 23. člen neskladna tudi z načelom enakosti (drugi odstavek 14. člena Ustave).

Presoja z vidika zahteve načela jasnosti in določnosti predpisov ter z vidika načela legalitete

159. Člen 22 ZVS določa, da imajo pripadnice in pripadniki Slovenske vojske med vojaško službo pravico do verske duhovne oskrbe v skladu s predpisi o vojaški službi in obrambi države. Po tretjem odstavku 52. člena ZObr-UPB1 ima vojaška oseba med vojaško službo pravico do religiozne duhovne oskrbe, organizacijo te oskrbe in način izvrševanja pravice do te oskrbe pa določi minister.

160. Neutemeljen je očitok o neskladju teh določb z 2. členom Ustave, ker naj krog upravičencev ne bi bil jasno določen.

161. *Sedes materiae* urejanja verske duhovne oskrbe v vojski je 22. člen ZVS. Ta, v razmerju do predpisov o vojaški službi in obrambi države kasnejši predpis to pravico (glede na zgodovinsko, namensko in sistematično razlago – glej 151. točko obrazložitve) v poglavju IV ZVS opredeljuje kot pravico pripadnikov registriranih cerkva in drugih verskih skupnosti. Konkretnije pa pripadnice in pripadnike Slovenske vojske, ki so upravičeni do verske duhovne oskrbe, opredeljuje že navedeni tretji odstavek 52. člena ZObr-UPB1 ter prvi in drugi odstavek 76. člena Zakona o službi v Slovenski vojski (Uradni list RS, št. 68/07 – v nadaljevanju ZSSloV), na katere napotuje 22. člen ZVS. To torej pomeni, da so upravičenci do verske duhovne oskrbe naslednji pripadniki registriranih verskih skupnosti: vojaške osebe med vojaško službo (tretji odstavek 52. člena ZObr-UPB1) in, kolikor niso zajeti v tej opredelitvi, pripadniki stalne sestave, pogodbeni pripadniki rezervne sestave med opravljanjem vojaške službe in usposabljanjem, osebe med prostovoljnim služenjem vojaškega roka in drugi pripadniki, če zanje ZSSloV tako določa (drugi odstavek 76. člena ZSSloV). Pojma vojaške osebe in vojaške službe po ZObr-UPB1 določa ta zakon (48. člen in 14. točka 5. člena ZObr-UPB1). Navedeno zadošča za presojo, da krog upravičencev ni nedoločen.

162. Vse, kar je Ustavno sodišče v 152. točki obrazložitve povedalo o ustavnih skladnosti nedoločnega pravnega pojma »pravica do verske duhovne oskrbe«, velja tudi pri presoji jasnosti in določnosti 22. člena ZVS in tretjega odstavka 52. člena ZObr-UPB1. Vsebinska pravica do verske duhovne oskrbe oziroma pravice do religiozne duhovne oskrbe je torej določljiva glede na cilj zakonskega urejanja (zagotoviti uresničevanje verske svobode pripadnikom vojske, ker bi jim bilo sicer to onemogočeno oziroma bistveno oteženo, ob upoštevanju posebnih obremenitev, povezanih z naravo dela) in upoštevanje raznovrstnosti konkretnih življenjskih primerov (zlasti npr. kraj in razmere, kjer deluje poveljstvo, enota ali zavod – tako izrecno tudi drugi odstavek 76. člena ZSSloV). Glede na to stopnja nedoločnosti pojma ni previsoka, zato neskladje z 2. členom Ustave ni podano. Ker dajeta izpodbijani normi o pravici do verske duhovne oskrbe pristojnemu ministrstvu zadostno vsebinsko podlago, pa tudi zadostno odprtost (širino) pri ureditvi organizacijskega vidika njenega uresničevanja (zlasti kraj in razmere), tudi nista neskladni z načelom legalitete iz drugega odstavka 120. člena Ustave.

163. Pravkar zapisano smiselno enako velja za enakovrstne očitke o neskladjih 23. člena ZVS. Dodati je treba le še to, da pojem policist oziroma policistka izhaja iz tretjega člena Zakona o policiji (Uradni list RS, št. 66/09 – uradno prečiščeno besedilo in 22/10 – v nadaljevanju ZPol-UPB7) in da so »okoliščine, ko je uresničevanje verske svobode oteženo«, prav tako očitno določljiv pravni standard. Slednjemu predlagatelj tudi sicer ne oporeka konkretno.

164. Neskladja 22. in 23. člena ZVS ter tretjega odstavka 52. člena ZObr-UPB1 z načeloma jasnosti in določnosti

predpisov iz 2. člena Ustave in z načelom legalitete iz drugega odstavka 120. člena Ustave torej ni. Ali je sicer jasno določen krog naslovnikov, ki je omejen zgolj na pripadnike registriranih verskih skupnosti (in torej izključuje pripadnike neregistriranih verskih skupnosti), skladen z drugimi določbami Ustave (zlasti s pozitivnim vidikom verske svobode iz prvega odstavka 41. člena Ustave), Ustavno sodišče ni presojalo, ker predlagatelj ni podal takšnih očitkov.

Presoja 22. člena ZVS z vidika negativne verske svobode in načela o ločenosti države in verskih skupnosti

165. Predlagatelj ocenjuje, da je ureditev verske duhovne oskrbe v vojski iz 22. člena ZVS, ker ta ne zajema le tistih njenih pripadnikov, ki si te oskrbe dejansko ne morejo zagotoviti sami zunaj ustanove, v neskladju z »načelom svobode vesti«. Pri tem se sklicuje na odločbo št. U-I-68/98, v kateri je Ustavno sodišče presodilo, da pri vprašanju verouka v javnih vrtcih in šolah pretehta negativni vidik svobode vere otrok in njihovih staršev nad pozitivnim vidikom, in ocenilo, da prepoved konfesionalne dejavnosti v javnih šolah in vrtcih ni v neskladju s prvim in tretjim odstavkom 41. člena Ustave.

166. Ustavno sodišče šteje, da pritožnik smiselno zatrjuje neskladje s t. i. negativnim vidikom verske svobode iz drugega odstavka 41. člena Ustave. Njegov pomen je Ustavno sodišče v splošnem razložilo že v 85. in 86. točki obrazložitve. Posamezniku med drugim zagotavlja, da ni dolžan imeti vere niti se o tem ni dolžan izreči, da ga ni dopustno siliti k izpovedovanju vere niti k sodelovanju pri ravnanjih, ki pomenijo izvrševanje vere. V zadevi št. U-I-68/98 je Ustavno sodišče sprejelo tudi stališče, da negativna verska svoboda od države terja prepričitev vsakršne prisilne (neželene) konfrontacije posameznika s kakršnim koli verskim prepričanjem.

167. Podobno kot ni vsako z vero spodbujeno ravnanje zavarovano s pozitivno versko svobodo (glej 84. točko obrazložitve), tudi vsaka posameznikova zaznava izpovedovanja ali izvrševanja vere še ne pomeni takšne konfrontacije z verskim prepričanjem, ki bi pomenila poseg v njegovo negativno versko svobodo. Tako sama po sebi vidna ali zvočna zaznava verskih obeležij (npr. pogled na cerkev ali mošejo, na versko procesijo, na vernika v verskih oblačilih, petje muezina ali zvok cerkvenih zvonov) ne more pomeniti prisilne konfrontacije z vero, pred katero mora država obvarovati posameznika. To izhaja tudi iz stališča Ustavnega sodišča v odločbi št. U-I-111/04, da zgolj obstoj objekta z zunanjimi verskimi obeležji na zemljišču, ki je skladno s prostorsko zakonodajo namenjeno gradnji verskega objekta, sam po sebi še ne more pomeniti posega v negativni vidik verske svobode. Drugačno, širše pojmovanje posegov v negativno versko svobodo bi bilo nezdržljivo z ustavno varovano vrednoto pluralne demokratične družbe. Kot primer nedopustnega poseganja v negativno versko svobodo je v praksi ESČP prepoznana npr. obvezna prisega na biblijo pri prevzemu državne funkcije⁵⁵ in namestitve križev v učilnicah javnih šol.⁵⁶ Podobno šteje nemška ustavnosodna presoja namestitve križev in razpel v učilnicah obveznih državnih šol za nedopusten poseg v negativno svobodo vere,⁵⁷ ameriška judikatura pa npr. molitve in blagoslavljanje na maturitetnih slovesnostih v javnih šolah.⁵⁸ Vsem naštetim primerom je skupna bolj ali manj posredna prisilnost soočenja z verskimi elementi oziroma celo sodelovanje pri izvrševanju vere.

168. Čeprav je vojska kot organ v sestavi ministrstva simbol države (tudi navzven, do tretjih oseb), pa ne more biti poseženo v negativno versko svobodo nevernega oziroma drugače vernega pripadnika tega organa zgolj z zavedanjem,

⁵⁵ Zadeva *Buscarini in drugi proti San Marinu* (sodba z dne 18. februarja 1999).

⁵⁶ Zadeva *Lautsi proti Italiji* (sodba z dne 3. novembra 2009, ki je predložena velikemu senatu).

⁵⁷ Sodba nemškega Zveznega ustavnega sodišča z dne 16. 5. 1995, št. 1BvR 1078/91.

⁵⁸ Sodba Vrhovnega sodišča Združenih držav Amerike v zadevi *Lee proti Weisman*, 505 U. S. 577 (1992).

da imajo drugi (verni) pripadniki istega organa možnost verske duhovne oskrbe – tudi z udeležbo pri verskem obredu, ki ga v organizacijskem oziroma finančnem smislu zagotavlja država. Bistveno je namreč, da ni elementa prisilnosti soočenja z izpovedovanjem in izvrševanjem vere, ki ga omogoča država. Negativna verska svoboda je pripadnikom vojske v celoti zagotovljena že s tem, ko je prepuščeno njihovi svobodni izbiri, ali bodo pravico do verske duhovne oskrbe uveljavili ali je ne bodo. Za poseg v navedeni vidik verske svobode bi lahko šlo npr. v primeru, če bi država vplivala na voljo pripadnikov vojske pri odločanju, ali bodo uveljavili svojo pravico do verske duhovne oskrbe, ali če bi npr. nameščala verske obeležitve v prostore, ki niso namenjeni verskemu obredu, oziroma dopuščala že nameščene verske obeležitve takih prostorov. Pravica, ki jo zagotavlja 22. člen ZVS, ne zapoveduje ničesar takega, njena ustavnoskladna razlaga pa ničesar takega ne dopušča.

169. Da bi lahko bil obseg zagotavljanja verske duhovne oskrbe v vojski neskladen z načelom nevtralnosti (kot osrednjo sestavino načela o ločenosti države in verskih skupnosti iz prvega odstavka 7. člena Ustave), predlagatelj sicer ne zatrjuje izrecno. Kljub temu je treba glede na vsebino njegovih očitkov oceniti, da niti takšno neskladje ni podano. Splošno je že bilo pojasnjeno, da mora država, če je to nujno za izvrševanje pozitivne verske svobode, okrnjeno svobodo posameznikov nevtralizirati tudi z aktivnim delovanjem, ki naj ublaži nastalo prikrajšanje. Kar terja človekova pravica iz prvega odstavka 41. člena Ustave, pa ne more biti neskladno z načelom o ločenosti, ki izvira iz te človekove pravice in ki je orodje za njeno zagotavljanje. Vendar niti prekoračitev mere, ki jo zahteva Ustava v prvem odstavku 41. člena, sama po sebi ne pomeni kršitve načela o ločenosti države in verskih skupnosti vse dotlej, dokler se država pri tem ne istoveti s katero koli veroizpovedjo in dokler do slednjih pristopa enakopravno. Da katera od teh zahtev pri zagotavljanju pravice do verske duhovne oskrbe v vojski ni spoštovana, predlagatelj niti ne trdi.

170. Ustavno sodišče je v primeru javnih vrtcev in šol široko pojmovalo obseg varovane negativne verske svobode in načela o ločenosti države in verskih skupnosti, na kar smiselno opozarja tudi predlagatelj. Presodilo je, da je že sam javni prostor teh vrtcev in šol manifestacija države in da glede na to načelna prepoved profesionalne dejavnosti v njih ne pomeni nedopustnega nesorazmerja med pozitivnim vidikom svobode vere in pravice staršev, da vzgajajo svoje otroke v skladu z lastnimi verskimi prepričanji na eni strani in negativnim vidikom na drugi strani. Vendar je položaj, ko gre za javni šolski prostor in prostor javnega vrtca, v katerih potekata izobraževanje in vzgoja otrok, ki se osebnostno šele oblikujejo in katerih volja sposobnost (praviloma) še ni popolna, posledice njihove dovzetnosti na vzgibe iz takšnega okolja pa niso predvidljive, bistveno drugačen kot obravnavani položaj, ko gre za odgovorne, voljno sposobne odrasle. Da je treba v javnem šolskem prostoru, še zlasti, ko gre za mlajše otroke, posebej skrbno varovati nevtralnost šolskega sistema, upošteva pri tem dejstvo, da je obvezen za vse, ne glede na vero, in da naj bi bil njegov namen pospeševati kritično mišljenje učencev, izhaja tudi iz odločitev ESČP (npr. zadeva *Dahlab proti Švici*, sklep z dne 15. februarja 2001, in *Lautsi proti Italiji*).⁵⁹

Presoja dopustnosti razlikovanja pri zagotavljanju verske duhovne oskrbe v vojski in policiji (22. in 23. člen ZVS)

171. V nadaljevanju je Ustavno sodišče presojalo ustavno skladnost zatrjevane neenakosti med ureditvijo verske duhovne oskrbe v vojski in policiji. Pri tem je na podlagi načela enakosti

⁵⁹ V zadevi *Dahlab proti Švici* je ESČP ocenilo, da načelo laičnosti, na katero se je sklicevala Švica, ko je učiteljici v javni osnovni šoli prepovedala nošnje islamske naglavne rute, nekaterim javnim uslužbencem dovoljuje nekatere omejitve izražanja njihove verske svobode, še posebej v šolskem okolju, ko gre za mlajše otroke, na katere je lažje vplivati kot na starejše. V zadevi *Lautsi proti Italiji* pa je ESČP presodilo, da obvezna namestitve križev v obveznih javnih šolah, še posebej v učilnicah, krši svobodo vere učencev in pravico njihovih staršev vzgajati otroke skladno z lastnimi prepričanji.

iz drugega odstavka 14. člena Ustave ocenjevalo, ali sta položaja pripadnikov vojske in pripadnikov policije v tem pogledu enaka, in če sta, ali obstaja razumen, v naravi stvari utemeljen razlog za različno ureditev obsega verske duhovne oskrbe enih in drugih.

172. Tisto, zaradi česar je zakonodajalec uzakonil pravico do verske duhovne oskrbe pripadnikov vojske in policije, je součinkovanje dveh vrst okoliščin. Prve so okoliščine zaprtosti okolja opravljanja dela. Te bistveno otežujejo ali celo onemogočajo zlasti kolektivni vidik izvrševanja verske svobode (bivanje v posebnih ustanovah zaprtega tipa, omejenost izhodov, krajevna oddaljenost verske skupnosti). Druge pa so povezane z naravo vojaške oziroma policijske službe. Ta lahko zaradi nekaterih svojih značilnosti (soočanje s posegi v nedotakljivost življenja, soočanje z lastno minljivostjo ipd.) pri posameznikih posebej intenzivno sproža moralne, etične dileme in premisleke, na kakršne odgovarjajo religiozna prepričanja. Primerjana položaja sta torej podobna, ker se navedene okoliščine (lahko) pojavljajo pri izvrševanju obeh navedenih poklicev.

173. Pripadnikom vojske, odkar ni več naborniškega sistema, dostopnost verske duhovne oskrbe ni pomembneje okrnjena, ko so ti v mirnodobnem času na območju države (in ne gre za t. i. stanje pripravljenosti). Odtlej namreč niti pripadniki poklicne sestave vojske niti njene rezervne sestave niso več podvrženi dolgotrajnejšemu obveznemu zaprtemu bivanju v vojašnicah, krajevno in socialno ločeni od siceršnjega življenjskega toka.⁶⁰ Tako je pripadnikom vojske in policistom v mirnodobnem času oziroma ko ni t. i. izrednih razmer, dostop do verske oskrbe bistveno omejen predvsem med (dolgotrajnejšimi) usposabljanji v tujini oziroma med sodelovanjem v različnih operacijah zunaj države. Zakonodajalec je izhajal iz izhodišča, da je količina časa, preživetega v zaprtem okolju – tj. na usposabljanjih in operacijah v tujini –, pri povprečnem pripadniku vojske večja kot pri povprečnem policistu. To izhaja že iz zakonodaje, ki opredeljuje sodelovanje enih in drugih pripadnikov pri tovrstnih nalogah. ZPol-UPB7 tako v prvem odstavku 19. člena določa, da policija na prošnjo mednarodnih organizacij ali na podlagi meddržavnih sporazumov sodeluje v tujini pri opravljanju policijskih ali drugih nevojaških nalog. Po drugi strani pa je sodelovanje v mednarodnih varnostnih povezavah, ki so podlaga za udeležbo pripadnikov vojske pri operacijah v tujini, v 2. členu ZObr-UPB1 opredeljeno kot eno izmed orodij za uresničitev temeljnega namena obrambe. Predvsem pa predpostavko o tem, da povprečen pripadnik vojske preživi več časa v oddaljenem zaprtem okolju kot povprečen policist, potrjujejo podatki o številu (preteklih in trenutnih) misij in mednarodnih operacij ter o številu pripadnikov vojaških oziroma policijskih pripadnikov na njih. Tako je leta 2009 v desetih mednarodnih operacijah in misijah skupaj sodelovalo od 427 do 528 pripadnikov Slovenske vojske,⁶¹ medtem ko je bilo 1. 9. 2009 na misijah 22 slovenskih policistov.⁶² Na vseh mirovnih misijah od leta 1997 do leta 2009 je sodelovalo 293 policistov. Povprečje zadnjih 8 let pa se giblje okoli 30 policistov letno, kar pomeni 0,3% vseh zaposlenih policistov.⁶³ Po drugi strani je v mirovnih operacijah Organizacije združenih narodov od leta 1997 do leta 2009 sodelovalo že več kot 4200 slovenskih vojakov (vrhunec je bil leta 2008, ko je po svetu delovalo

⁶⁰ Izjema velja le za tiste posameznike, ki se prostovoljno odločijo za služenje trimesečnega vojaškega roka, vendar tudi ti v vojašnicah praviloma ne preživljajo koncev tedna.

⁶¹ Dostopno na spletni strani <<http://www.slovenskavojska.si/mednarodno-sodelovanje/mednarodne-operacije-in-misije/>> (24. 9. 2009).

⁶² Dostopno na spletni strani <<http://www.policija.si/index.php/mednarodno-sodelovanje/mednarodne-civilne-misije/>> (25. 9. 2009).

⁶³ Dostopno na spletni strani <<http://www.policija.si/index.php/mednarodno-sodelovanje/mednarodne-civilne-misije/>> (25. 9. 2009).

961 pripadnikov Slovenske vojske, kar je več kot 13% vseh vojakov).⁶⁴

174. Različnost narave tipičnega vojaškega in tipičnega policijskega dela se lahko odraža tudi v različni zakonodajalčevi oceni pogostosti in intenzivnosti doživljanja moralnih in etičnih dilem ter vprašanj vesti pri pripadnikih vojske na eni strani in pri policistih na drugi strani. Vojska skrbi za mednarodni mir, varnost in stabilnost, njena osrednja naloga pa je odvratanje vojaške agresije in izvajanje vojaške obrambe. Vojaška obramba pomeni obrambo z orožjem in z drugimi vojaškimi sredstvi (1. točka 5. člena ZObr-UPB1). Tako npr. Ministrstvo za obrambo opredeljuje, da je namen sil za bojevanje, da »... z ognjeno močjo in manevrom v neposrednem spopadu porazijo nasprotnika«.⁶⁵ Pomemben opredelilni element poslanstva vojakov, podčastnikov in častnikov, ki sestavljajo jedro pripadnikov vojske, je vnaprejšnja privolitev v izpostavljanje nedotakljivosti lastnega življenja in pripravljenost posegati v nedotakljivost življenja drugih. Gotovo se takšne situacije pojavljajo tudi pri delu policistov. Vendar glede na splošno znano tipično naravo policijskega dela⁶⁶ ni nerazumna ocena, da situacije, ki jih je zakonodajalec po merilu pretežnosti ocenil kot tipične za vojaško službo, za policijsko službo niso tipične, ker se ne pojavljajo v pretežni, ampak v manjši meri.

175. Pavšaliziranje oziroma opredeljevanje tipičnih primerov po kriteriju pretežnih lastnosti je naravna sestavina zakonodajne pristojnosti. Takšno tipiziranje ni nerazumen razlog za različno določitev količine verske duhovne oskrbe za vsakega od primerjanih položajev. Zakonodajalec je torej ocenil, da terjata večja pogostost ločenosti iz splošnega družbenega okolja (večja številčnost operacij na tujem) in tipična narava vojaške službe (ki intenzivneje in pogosteje vključuje moralne in etične dileme vesti, kakršne lahko lajša verska duhovna oskrba) večji obseg zagotavljanja verske duhovne oskrbe. S tem je zakonodajalec izvršilni oblasti omogočil način organiziranja verske duhovne oskrbe v vojski, ki bo zagotavljal njeno stalnost (npr. s stalno prisotnostjo ustreznih duhovnikov). Če je izvrševanje verske duhovne oskrbe organizirano tako, da je nenehno na voljo, so ga po naravi stvari lahko deležni tudi tisti pripadniki vojske, ki jim gibanje ni omejeno. Pri policistih pa je zakonodajalec zaradi manjšega obsega oziroma intenzivnosti navedenih okoliščin izhajal iz predpostavke izjemnosti, ne pa tipičnosti situacij, ki terjajo takšno oskrbo. Zato jo je predvidel ožje, izvršilna oblast pa jo lahko zagotovi z *ad hoc* organizacijo zgolj za tiste, ki jo potrebujejo v takšnih konkretnih situacijah. Različna pogostost in intenzivnost okoliščin, ki terjajo versko duhovno oskrbo, je razumen razlog za različno določitev obsega te oskrbe.

176. Ker zakonodajalčevo zagotavljanje različnega obsega pravice do verske duhovne oskrbe v vojski in policiji temelji na razumnem, v naravi stvari utemeljenem kriteriju, 22. in 23. člen ZVS nista neskladna z Ustavo.

177. Glede na navedeno je Ustavno sodišče presodilo, da 22. in 23. člen ZVS ter prvi odstavek 52. člena ZObr-UPB1 niso v neskladju z Ustavo (7. točka izreka).

B. – VII.

Presoja svobode gradnje in uporabe prostorov in stavb za verske namene (26. člen ZVS)

178. Prvi odstavek 26. člena ZVS določa, da imajo cerkve in druge verske skupnosti pravico graditi in vzdrževati prostore in stavbe za bogoslužje, druge verske obrede ter za druga zbiranja in da imajo pravico do prostega dostopa do njih. Drugi odstavek določa, da se v novih urbanističnih predelih, zlasti tistih, namenjenih za stanovanje in prebivanje, pri pripravi prostorskega akta glede predvidene prostorske ureditve pridobijo in sporazumno

⁶⁴ S. Konobelj in J. Slapar, Sodelovanje držav v mirovnihih operacijah OZN v luči članstva v varnostnem svetu OZN, v: R. Bric (ur.), Zbornik Sodelovanje Republike Slovenije v mednarodnih operacijah in misijah, Ministrstvo za obrambo Republike Slovenije, Ljubljana 2009, str. 37–38.

⁶⁵ Dostopno na spletni strani <<http://www.slovenskavojska.si/struktura/sile-za-bojevanje/>> (24. 9. 2009).

⁶⁶ To je, glede na prvi odstavek 3. člena ZPol-UPB7, zagotavljanje varnosti ljudi in premoženja, preprečevanje, odkrivanje in preiskovanje prekrškov ter kaznivih dejanj, vzdrževanje javnega reda in miru, nadzor državne meje, urejanje in nadzor cestnega prometa.

uskladijo tudi potrebe, priporočila in interesi cerkva ter drugih verskih skupnosti ob upoštevanju številčnosti pripadnikov cerkva in drugih verskih skupnosti. Pripravljavec mora v predlogu oceniti potrebo po verskih objektih. Po tretjem odstavku istega člena je treba prostorske akte iz drugega odstavka, ki so bili v veljavi ob uveljavitvi ZVS, v razumnem roku ustrezno dopolniti in popraviti, če obstajata za to interes in potreba tam navzočih cerkva in drugih verskih skupnosti, na katere se ti prostorski akti nanašajo.

Presoja z vidika načela jasnosti in določnosti norm

179. Predlagatelj meni, da ni jasno, ali se izpodbijane določbe nanašajo zgolj na registrirane ali tudi na neregistrirane verske skupnosti.

180. Ustavno sodišče ocenjuje, da so naslovniki norm iz 26. člena ZVS jasno določeni. Enako kot je razložilo že za nekatere druge določbe iz poglavja IV ZVS z naslovom »Pravice registriranih cerkva in drugih verskih skupnosti ter njihovih pripadnikov«, se namreč tudi v isto poglavje umeščeni 26. člen ZVS nanaša na registrirane verske skupnosti in njihove pripadnike. Obširnejša argumentacija, zakaj to izhaja iz zgodovinske, namenske in sistemske metode razlage, je vsebovana v 151. točki obrazložitve in smiselno velja tudi za obravnavano situacijo. Zato je Ustavno sodišče ne ponavlja.

181. Nedoločenost in nejasnost drugega odstavka istega člena vidi predlagatelj v tem, ker po njegovem mnenju ne določa kriterijev za uresničevanje pravice do gradnje stavb in prostorov, ker ne določa, kaj pomeni »številčnost pripadnikov«, ker ne opredeli, za katere prostorske akte gre, kdo so pristojni organi, in ker ne pove, ali so verske skupnosti stranke v postopkih sprejemanja prostorskih aktov.

182. Tudi ti očitki niso utemeljeni.

183. Navedeno določbo je treba razlagati skupaj s predpisi s področja urejanja prostora. Tako Zakon o prostorskem načrtovanju (Uradni list RS, št. 33/07 in nasl. – v nadaljevanju ZPNačrt) v 14. členu jasno opredeljuje prostorske akte (to so v splošnem državni, občinski in medobčinski prostorski akti). V 23. do 26., 29. do 37., 46. do 53., 57. do 61.a in 66. do 68. členu pa določa, kakšen je postopek njihove priprave in sprejemanja ter kdo jih pripravlja in kdo o njih odloča.

184. Prav tako ni nejasno, kaj pomeni številčnost pripadnikov, ki se upošteva pri usklajevanju potreb, priporočil in interesov verskih skupnosti pri pripravi prostorskega akta. Pomeni, da je število pripadnikov registrirane verske skupnosti na območju, na katero se nanaša priprava prostorskega akta, kriterij pri sporazumnem usklajevanju potreb in interesov registrirane verske skupnosti za gradnjo v določenem prostoru.

185. Končno ni nejasen niti način izvrševanja tega sodelovanja registriranih verskih skupnosti s pripravljavci prostorskih aktov. Upoštevati je treba, da so prostorski akti splošni in ne posamični pravni akti. Postopek njihove priprave in sprejetja torej ni upravni postopek. Zato registrirana verska skupnost nima položaja stranke v njem.⁶⁷ Zahteva iz drugega odstavka 26. člena ZVS po pridobivanju in sporazumnem usklajevanju potreb, interesov in priporočil registriranih verskih skupnosti v postopku priprave prostorskega akta je posebej poudarjena zaveza pripravljavca prostorskega akta, ki sicer splošno izhaja že iz ZPNačrt. Že ta namreč z načelom javnosti v 5. členu nalaga pristojnim državnim in občinskim organom, da morajo omogočati izražanje interesov posameznic in posameznikov, skupin prebivalstva in udeležbo vseh zainteresiranih oseb v postopkih pripravljanja in sprejemanja prostorskih aktov. Prav tako vsakomur zagotavlja pravico biti obveščen o postopkih priprave prostorskih aktov ter pravico sodelovati v teh postopkih s pobudami, mnenji in na drugačne načine, skladno z določbami tega zakona. Pristojni državni in občinski organi morajo skladno z ZPNačrt in zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, vsakomur omogočiti vpogled v prostorske akte, strokovna gradiva in druge dokumente, povezane s prostorskim načrtovanjem, ter o zadevah prostorskega načrtovanja obveščati javnost. Določena je tudi dolžnost pripravljavca, da z javno razgrnitvijo in javno obravnavo omogoči seznanitev javnosti z osnutkom

⁶⁷ Da so prostorski akti splošni akti in da v postopku priprave in sprejetja splošnih aktov posameznik nima položaja stranke v postopku, je Ustavno sodišče povedalo že večkrat (npr. v sklepu št. U-I-105/98 z dne 22. 6. 2000, OdlUS IX, 174, in v sklepu št. U-I-246/08 z dne 13. 11. 2008).

prostorskega akta. Preučiti mora pripombe ter predloge, ki jih je ta dala v postopku razginitve, ter zavzeti stališče o njih. Ta dolžnost je konkretizirana v 32. členu ZPNačrt, ko gre za državni prostorski načrt, in v 50. členu ZPNačrt, ko gre za občinski prostorski načrt, za občinski podrobni prostorski načrt in za regionalni prostorski načrt. Upoštevanje navedene določbe matičnega ZPNačrt je torej način pridobivanja ter sporazumnega usklajevanja potreb, priporočil in interesov registriranih verskih skupnosti pri pripravi prostorskih aktov jasen in določen. Skladno z 18. členom ZPNačrt je postopek spremembe in dopolnitve prostorskega akta praviloma enak postopku njegove priprave in njegovega sprejemanja. To pomeni, da opisani način sporazumnega usklajevanja pri pripravi prostorskega akta velja tudi, ko gre za dopolnitev oziroma popravo takega akta iz tretjega odstavka 26. člena ZVS.

186. Očitek o nejasnosti 26. člena ZVS torej ni utemeljen. Zato ta člen ni neskladen z 2. členom Ustave.

Presoja za vidika načela o ločenosti države in verskih skupnosti

187. ZVS v drugem odstavku 26. člena predvideva, da se v novih urbanističnih predelih, zlasti tistih, namenjenih za stanovanje in prebivanje, pri pripravi prostorskega akta glede predvidene prostorske ureditve pridobijo in sporazumno uskladijo tudi potrebe, priporočila in interesi cerkva ter drugih verskih skupnosti ob upoštevanju številčnosti pripadnikov cerkva in drugih verskih skupnosti.

188. Po mnenju predlagatelja je navedena določba iz dveh razlogov v neskladju z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti. Po eni strani zato, ker naj bi državni organ, in ne sama verska skupnost, odločal o potrebi verske skupnosti po verskih objektih. Po stališču predlagatelja bi moral državni organ odločati le o primernosti objekta glede na prostorske in gradbene zahteve. Neskladje z istim ustavnim načelom po njegovi oceni pomeni tudi ureditev, po kateri se morajo državni organi in verske skupnosti sporazumeti o potrebah in interesih verskih skupnosti. To po njegovem mnenju državi nalaga dolžnost rezultata. Na takšno dolžnost naj bi kazal tudi tretji odstavek 26. člena ZVS, ki naj bi pristojne organe zavezoval, naj ustrezno popravijo že obstoječe in veljavne prostorske akte.

189. Za presojo, ali je z drugim odstavkom 26. člena ZVS predvidena oblika sodelovanja registriranih verskih skupnosti pri pripravi prostorskega akta neskladna z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti, kot trdi predlagatelj, je treba najprej oceniti, kaj v zvezi z gradnjo verskih objektov zagotavlja pozitivni vidik svobode vere iz prvega odstavka 41. člena Ustave. Glede na ustavnopravna izhodišča urejanja verske svobode in položaja verskih skupnosti v razmerju do države namreč vse tisto, kar terja ta človekova pravica, ne more biti neskladno z načelom o ločenosti države od verskih skupnosti.

190. Že v odločbi št. U-I-111/04 je Ustavno sodišče sprejelo stališče, da je gradnja verskih objektov na način, ki je tradicionalen za izpovedovanje posamezne vere, sestavni del pravice do svobode vere (iz prvega odstavka 41. člena Ustave) in svobodnega delovanja verskih skupnosti (ki je kot temeljno načelo opredeljeno v drugem odstavku 7. člena Ustave).⁶⁸ Poudarilo je, da je za

uresničevanje svobodnega izpovedovanja in izvrševanja vere (kar vključuje tudi verski pouk, bogoslužje in opravljanje verskih obredov) bistveno, da je verskim skupnostim dovoljeno graditi lastne zgradbe, ki ustrezajo njihovemu načinu verskega čaščenja in verskim obredom ter običajem. Hkrati je Ustavno sodišče zapisalo, da je treba pri tem upoštevati, da se morajo gradnje tudi teh objektov načrtovati in graditi v skladu z veljavno pravno ureditvijo o urejanju prostora in gradnji objektov. Navedena človekova pravica, ki torej pomeni pravico verskih skupnosti graditi, imeti in vzdrževati zgradbe, ki ustrezajo njihovemu prepričanju ter tradicionalnemu načinu individualnega in zlasti kolektivnega izvrševanja vere, gre vsem verskim skupnostim, ne glede na način njihove organiziranosti oziroma ne glede na registracijo.

191. Iz pozitivne verske svobode (in iz načela svobodnega delovanja verskih skupnosti, ki je njena sestavina) izvirajoča pravica graditi prostore za izpovedovanje in izvrševanje vere predpostavlja dolžnost oblasti (državne in lokalne), da pri načrtovanju posegov v prostor ne spregleda ustavno varovanih potreb verskih skupnosti. To se udejanja z vključenostjo slednjih v proces sprejemanja prostorskih aktov, v katerem jim mora biti zagotovljena možnost izraziti in utemeljiti potrebo po umestitvi verskega objekta v prostor. Pripravlavec prostorskega akta mora to upoštevati in se opredeliti do izraženih potreb. Splošna zahteva, da morajo pristojni organi pri prostorskem načrtovanju omogočiti izražanje interesov posameznikov in skupin prebivalstva ter jim omogočiti udeležbo v teh postopkih, izhaja že iz človekove pravice do sodelovanja pri upravljanju javnih zadev iz 44. člena Ustave (glej odločbo št. U-I-372/06 z dne 13. 11. 2008, Uradni list RS, št. 111/08, Medobčinski uradni vestnik Štajerske in Koroške regije, št. 27/08, in OdlUS XVII, 58).

192. Vendar posegi v prostor ne morejo biti prepuščeni različnim (in pogosto med seboj nasprotujočim si) zasebnim interesom. Naloga oblasti je, da z načrtovanjem teh posegov omogoča skladen prostorski razvoj. Zato obravnava in usklajuje različne potrebe in interese razvoja z javnimi koristmi na področjih varstva okolja, ohranjanja naravne in kulturne dediščine, varstva naravnih virov, obrambe in varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami (prvi odstavek 3. člena ZPNačrt). Posege v prostor mora načrtovati tako, da med drugim omogoča trajnostni razvoj v prostoru in gospodarno rabo zemljišč, kakovostne bivalne razmere, prostorsko usklajeno in med seboj dopolnjujočo se razmestitev različnih dejavnosti v prostoru, ohranjanje prepoznavnih značilnosti prostora, sanacijo degradiranega prostora, varstvo okolja, naravnih virov ter ohranjanje narave, celostno ohranjanje kulturne dediščine ipd. (drugi odstavek 3. člena ZPNačrt). Pristojni organi morajo pri tem upoštevati tako javni kot zasebni interes ter ju skladno s cilji prostorskega načrtovanja skrbno pretehtati med seboj, pri čemer zasebni interes ne sme škodovati javnemu (7. člen ZPNačrt).

193. Ustavno zagotovljena svoboda gradnje verskih objektov torej ne more biti neomejena. Verskih skupnosti ne more upravičevati do postavitve kakršnega koli števila verskih objektov kjer koli, ne glede na javno korist skladnega razvoja prostora, kot jo versko nevtralnno na splošni ravni opredeljuje ZPNačrt in ki upošteva univerzalne potrebe sedanjih generacij ter pred ogrožanjem varuje tudi potrebe prihodnjih. Pač pa se uresničuje na način, ki upošteva varovanje javnega interesa s splošnim, versko nevtralnno prostorskim načrtovanjem, utemeljenim na strokovnih dognanjih o lastnostih in zmogljivostih prostora (načelo strokovnosti iz 10. člena ZPNačrt).⁶⁹ Pripravlavec prostorskega akta pa mora – prek sodelovanja verskih skupnosti – pri usklajevanju potrebe verskih skupnosti po gradnji verskih objektov z drugimi interesi v prostoru upoštevati ustavna izhodišča te človekove pravice verskih skupnosti, zlasti tudi tretji odstavek 15. člena Ustave o dopustnosti omejevanja človekovih pravic.

194. Človekova pravica iz prvega odstavka 41. člena Ustave torej prepoveduje državni oziroma lokalni oblasti, da

⁶⁸ Takšna pravica izhaja tudi iz prakse ESČP (glej B. Vermeulen, nav. delo, str. 769). Enako stališče vsebujejo tudi nekateri neobvezujoči mednarodni instrumenti. Na primer Deklaracija Združenih narodov o odpravi vseh oblik nestrpnosti in diskriminacije na podlagi vere ali prepričanja, razglašena z resolucijo št. 36/55 dne 25. 11. 1981 (objavljena v: Človekove pravice, Zbirka mednarodnih dokumentov, I. del, Univerzalni dokumenti, Društvo za Združene narode za Republiko Slovenijo, Ljubljana 1995, str. 96), v 6. členu pod točko a) določa, da pravica do svobode misli, vesti in veroizpovedi obsega tudi svoboščino »udeleževati se verskih obredov ali zbirati se v zvezi z vero ali prepričanjem ter graditi in vzdrževati prostore za te namene«, pod točko e) pa »poučevati vero in prepričanje v prostorih, primernih za te namene«. Sklepni dokument dunajskega vrha Konference o varnosti in sodelovanju v Evropi leta 1989 (dostopen na spletni strani <http://www.osce.org/documents/mcs/1989/01/16059_en.pdf> (7. 10. 2009)) v točki 16.4 določa načelo, po katerem svoboda veroizpovedi pomeni tudi to, da mora biti verskim skupnostim dovoljeno, da ustanovijo in ohranjajo (vzdržujejo) prost dostop do verskih zgradb ali zgradb za zbiranje.

⁶⁹ Tudi iz prakse ESČP izhaja, da takšni predpisi načeloma ne posegajo nedopustno v izvrševanje svobode vere. Glej B. Vermeulen, nav. delo, str. 769, in sodbo v zadevi *Vergos proti Grčiji* z dne 24. junija 2004.

bi prezrla potrebe verskih skupnosti v zvezi z gradnjo verskih objektov. Vendar se ne razteza tako daleč, da organi oblasti sploh ne bi smeli presoјati strokovne upravičenosti umestitve verskega objekta v prostor oziroma da bi morali biti pri prostorskem načrtovanju vezani na soglasje verskih skupnosti. Drugi odstavek 26. člena ZVS je treba razumeti ob upoštevanju navedenih ustavnih izhodišč. Razlagati ga je treba skupaj z ZPNačrt, ki med drugim določa, da so za odločanje o prostorskem načrtovanju pristojni nosilci lokalne oziroma državne oblasti. Zato je treba drugi odstavek 26. člena ZVS razumeti samo tako, da v postopek priprave prostorskih aktov vključuje registrirane verske skupnosti na način, ki pripravljavcem teh aktov nalaga dolžnost sporazumevanja in usklajevanja z registriranimi verskimi skupnostmi o njihovih potrebah, interesih in priporočilih v zvezi z gradnjo verskih objektov. Takó opredeljena zaveza ne pomeni zahteve po dosegu soglasja pripravljavca z registriranimi verskimi skupnostmi. Ne pomeni torej, kot to zatrjuje predlagatelj, da mora biti rezultat sporazumevanja rešitev, s katero soglašata registrirana verska skupnost. S prvim odstavkom 41. člena Ustave zagotovljena svoboda gradnje verskih objektov predpostavlja nujen obseg sodelovanja verskih skupnosti v postopku načrtovanja posegov v prostor. Razmerje med oblastjo in registriranimi verskimi skupnostmi pri sporazumnem usklajevanju v procesu priprave prostorskih aktov, kakršnega določa drugi odstavek 26. člena ZVS, ni takšno, da bi bilo v neskladju z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti. Oblast namreč zgolj s tem, ko jemlje na znanje potrebe in interese registriranih verskih skupnosti v zvezi z gradnjo, ko se do njih opredeljuje ter si prizadeva za medsebojno uskladitev pri oceni teh potreb, v svoje delovanje ne prevzema verskih elementov. S tem prav tako ne vzpostavlja takšne institucionalne oziroma funkcionalne vezi z verskimi skupnostmi, ki bi kazala na njeno (simbolno) istovetenje z njimi. Ustavno nedopustna pa bi bila drugačna razlaga izpodbijanega drugega odstavka 26. člena ZVS (na katero se sklicuje predlagatelj), ki bi pomenila, da mora pripravljavec prostorskega akta z registrirano versko skupnostjo doseči soglasje o tem, kako pri načrtovanju prostora upoštevati njene potrebe, priporočila in interese. S tem bi bile namreč prekoračene meje državne nevtarnosti (ki je osrednja sestavina načela o ločenosti države in verskih skupnosti), saj bi registrirane verske skupnosti posredno soodločale o načrtovanju prostora, ki zadeva vse.

195. Tretji odstavek 26. člena ZVS določa, da je treba prostorske akte iz drugega odstavka istega člena, ki so bili v veljavi ob uveljavitvi ZVS, v razumnem roku ustrezno dopolniti in popraviti, če obstaja za to interes in potreba tam navzočih cerkva in drugih verskih skupnosti, na katere se ti prostorski akti nanašajo. Niti ta ni v neskladju z načelom o ločenosti države in verskih skupnosti. Glede na ustavnoskladno razlago drugega odstavka tega člena in ob upoštevanju, da je treba njegovo vsebino razumeti skupaj z določbami ZPNačrt (ki med drugim določa, da o prostorskem načrtovanju odločajo ustrezni državni organi oziroma organi lokalnih skupnosti), se namreč razume, da o tem, ali je takšna potreba oziroma interes registriranih verskih skupnosti utemeljena, ob udeležbi slednjih presodi pripravljavec prostorskega akta.

Presoja dopustnosti razlikovanja med registriranimi in neregistriranimi verskimi skupnostmi (drugi odstavek 7. člena Ustave)

196. Naslovniki 26. člena ZVS so zgolj registrirane verske skupnosti. Vendar to še ne pomeni, da neregistrirane verske skupnosti samo zato, ker se ta člen ne nanaša nanje, sploh nimajo pravice do svobode gradnje in uporabe prostorov za bogoslužje, opredeljene v prvem odstavku 26. člena ZVS, in tudi ne, da nimajo pravice sodelovati pri pripravi prostorskih aktov. Ugotoviti je treba, ali gredo neregistriranim verskim skupnostim vsebinsko bistveno podobna upravičenja, kot jih daje registriranim verskim skupnostim 26. člen ZVS, na podlagi drugih pravnih norm.

197. Pravica do svobodnega izpovedovanja vere iz prvega odstavka 41. člena Ustave in svobodno delovanje verskih skupnosti iz drugega odstavka 7. člena Ustave vključujeta pravico posameznikov in verskih skupnosti, da individualno ali skupinsko

izpovedujejo vero v objektih, ki so običajni in splošno sprejeti (tradicionalni) za njihovo izpovedovanje vere in opravljanje verskih obredov. Kot je Ustavno sodišče poudarilo že v odločbi št. U-I-111/04, je za uresničevanje pravice do svobodnega izpovedovanja vere bistveno, da je verskim skupnostim dovoljeno graditi lastne zgradbe, ki ustrezajo njihovemu načinu verskega čaščenja ter verskim obredom in običajem. Tisti vidik svobode gradnje in dostopanja do verskih objektov, ki oblasti prepoveduje posege vanjo, je torej vsem verskim skupnostim – registriranim in neregistriranim – zagotovljen že s samim prvim odstavkom 41. člena in z načelom svobodnega delovanja verskih skupnosti iz drugega odstavka 7. člena Ustave. Ta zahteva po vzdržnosti države v razmerju do vseh (torej tudi neregistriranih) verskih skupnosti je poočitena tudi v prvem odstavku 6. člena ZVS, po katerem je delovanje verskih skupnosti svobodno, ne glede na to, ali se registrirajo ali pa delujejo brez registracije.

198. Prav tako imajo verske skupnosti – registrirane in neregistrirane – že po splošnih predpisih, vsebovanih v ZPNačrt, možnost sodelovanja pri prostorskem načrtovanju, ki je vsebinsko bistveno podobna tisti iz drugega in tretjega odstavka 26. člena ZVS. Načelo javnosti iz 5. člena ZPNačrt, ki pristojnim državnim in občinskim organom nalaga, da morajo omogočati izražanje interesov posameznic in posameznikov, skupin prebivalstva in udeležbo vseh zainteresiranih oseb v postopkih pripravljavanja in sprejemanja prostorskih aktov, in ki je konkretizirano v postopkovnih določbah (zlasti 32. in 50. člena) ZPNačrt o pripravi in sprejemanju državnih, občinskih in regionalnih prostorskih načrtov, se namreč nanaša tudi nanje. Praviloma enak postopek priprave in sprejetja prostorskih aktov velja tudi za njihovo spreminjanje in dopolnjevanje (18. člen ZPNačrt). To pomeni, da lahko neregistrirane verske skupnosti izražajo svoje potrebe in interese, do katerih se mora opredeliti pripravljavec prostorskega akta, tudi v postopku spreminjanja in dopolnjevanja prostorskih aktov.

199. V bistvenem enako uresničevanje svobode gradnje, kot jo za registrirane verske skupnosti določa ustavnoskladno razloženi 26. člen ZVS, je na podlagi prvega odstavka 41. člena Ustave, 6. člena ZVS ter 5., 32. in 50. člena ZPNačrt zagotovljeno tudi neregistriranim verskim skupnostim. Zato 26. člen ZVS ni v neskladju z načelom enakopravnosti verskih skupnosti iz drugega odstavka 7. člena Ustave.

200. Iste določbe ZPNačrt omogočajo vsakomur, torej tudi »drugim prostovoljnim in nepridobitnim združenjem ter društvom, delujočim na duhovnih področjih«, opisan način sodelovanja (kot element pravice iz 44. člena Ustave). Že zato 26. člen ZVS ni v neskladju s splošnim načelom enakosti pred zakonom (drugi odstavek 14. člena Ustave). Ustavnemu sodišču tako ni bilo treba presoјati, ali so verske skupnosti glede svobode gradnje sploh v bistveno podobnem položaju s katero iz nabora vsebinsko raznolikih združevalnih oblik, s katerimi jih primerja predlagatelj.

201. Glede na to je Ustavno sodišče presodilo, da 26. člen ZVS ni v neskladju z Ustavo (8. točka izreka).

B. – VIII.

Presoja petega odstavka 27. člena ZVS

202. ZVS v 27. členu določa pravico do namenske državne finančne pomoči za plačilo prispevkov zavarovanca za socialno varnost uslužbencev registriranih verskih skupnosti in pogoje za pridobitev te pravice. V četrtem odstavku tega člena je kot merilo pri njenem zagotavljanju določeno razumno sorazmerje med številom uslužbencev ter številom pripadnikov registrirane verske skupnosti, ki so državljani Republike Slovenije in imajo v njej prijavljeno stalno prebivališče. Razumno sorazmerje je skladno s to določbo izpolnjeno, če je ugotovljeno razmerje vsaj 1000 pripadnikov registrirane verske skupnosti na enega uslužbenca. Izpodbijani peti odstavek 27. člena ZVS pa določa, da je pogoj razumnega sorazmerja med številom verskih uslužbencev in številom pripadnikov cerkve ali verske skupnosti za enega verskega uslužbenca izpolnjen tudi, če je verska skupnost delovala na območju Republike Slovenije vsaj osemdeset let pred uveljavitvijo ZVS. Predlagatelj navaja, da je slednja določba namenjena zgolj judovski verski skupnosti, zato gre za neupravičeno pozitivno

diskriminacijo na račun drugih, mlajših verskih skupnosti. S tem naj bi bilo kršeno načelo enakopravnosti verskih skupnosti (drugi odstavek 7. člena Ustave).

203. Iz Predloga ZVS⁷⁰ izhaja, da je namen ugodnosti iz petega odstavka ZVS omogočiti prejemanje plačila registrirani verski skupnosti, ki zaradi zgodovinskih okoliščin ne more izkazati zahtevanega števila pripadnikov iz tretjega odstavka 27. člena ZVS, vendar dokaže vsaj osemdesetletno delovanje na območju Republike Slovenije pred uveljavitvijo ZVS. Izrecno je zapisano, da bo ta določba omogočila judovski skupnosti prejemanje plačila prispevkov za socialno varnost njihovega verskega uslužbenca. Vlada je v mnenju o predlagateljevi zahtevi v zvezi s tem med drugim zapisala, da lahko ta določba ob zavedanju dejstva holokavsta med drugo svetovno vojno pripomore k ohranjanju judovske kulture na Slovenskem.

204. Peti odstavek 27. člena ZVS je sicer zapisan splošno in nevtralnno za vse registrirane verske skupnosti, ki bi ustrezale abstraktnemu dejanskemu stanu. Vendar zakonodajalec pri tem namen zagotoviti ugodnejši položaj konkretni verski skupnosti, tj. judovski skupnosti. Vlada je v svojem mnenju potrdila takšen namen, Državni zbor v odgovoru pa o tem molči. Ustavno sodišče je glede na to štelo, da izpodbijana ureditev – čeprav je zapisana v splošni normi – razlikuje med verskimi skupnostmi z namenom zagotoviti prednost judovski skupnosti. Takšno zakonodajalčevo razlikovanje torej temelji na veroizpovedi, ki je osebna okoliščina (iz prvega odstavka 14. člena Ustave).

205. Načelo enakopravnosti verskih skupnosti iz drugega odstavka 7. člena Ustave je, kot je bilo že povedano, treba razlagati v povezavi s prvim odstavkom 14. člena Ustave (ki prepoveduje diskriminacijo na podlagi osebnih okoliščin pri uživanju katere od človekovih pravic in temeljnih svoboščin) in v povezavi z drugim odstavkom istega člena (ki zapoveduje enakost vseh pred zakonom). Za presojo ustavne skladnosti zakonodajalčevega razlikovanja judovske skupnosti v primerjavi z drugimi registriranimi verskimi skupnostmi je najprej treba ugotoviti, ali namenska državna finančna pomoč za plačilo prispevkov zavarovanca za socialno varnost, glede katere zakonodajalec razlikuje na podlagi veroizpovedi, pomeni izvrševanje človekove pravice. Če se namreč na veri utemeljeno različno obravnavanje verskih skupnosti nanaša na izvrševanje katere od človekovih pravic, je treba njegovo ustavno skladnost presojati po strogem testu sorazmernosti, kot to zahteva prvi odstavek 14. člena Ustave. Če pa se izkaže, da je zakonodajalec glede na vero različno uredil kakšno vprašanje, ki ne pomeni uživanja človekovih pravic, je to ustavno dopustno, če ne krši splošnega načela enakosti pred zakonom iz drugega odstavka 14. člena Ustave.

206. Enako kot to velja za financiranje registriranih verskih skupnosti zaradi njihove splošne koristnosti, tudi za dajanje finančne pomoči registriranim verskim skupnostim za plačilo prispevkov zavarovanca za socialno varnost njihovih uslužbencev velja, da ga človekova pravica (iz prvega odstavka 41. člena Ustave) ne zahteva. To pomeni, da izpodbijana določba med judovsko skupnostjo in drugimi registriranimi verskimi skupnostmi ne razlikuje na področju izvrševanja človekove pravice, ampak na področju urejanja dodatnih ugodnosti, torej pri pospeševalni dejavnosti države. Pri tem je zakonodajalec ustavno vezan s prepovedjo arbitrarnega, nerazumnega razlikovanja med tistimi verskimi skupnostmi, ki lahko pridobijo dodatne ugodnosti, in tistimi, ki se zanje ne morejo potegovati (v skladu z načelom enakopravnosti verskih skupnosti iz drugega odstavka 7. člena Ustave kot posebnim izrazom splošnega načela enakosti pred zakonom iz drugega odstavka 14. člena Ustave). V danem primeru to pomeni, da je moralno Ustavno sodišče ugotoviti, kaj je razlog za drugačno obravnavanje judovske skupnosti v primerjavi z drugimi registriranimi verskimi skupnostmi pri nudenju finančne pomoči države za plačilo prispevkov verskih uslužbencev, in nato oceniti, ali je ta razlog razumen oziroma ali je utemeljen v naravi stvari.

207. Iz zakonodajnega gradiva in iz mnenja Vlade izhaja, da je ključni dejavnik razlikovanja zgodovinsko dejstvo holoka-

vsta, ki je v obdobju med drugo svetovno vojno usodno prizadelo Jude, tudi na območju Slovenije.

208. Zgodovinar dr. Andrej Pančur z Inštituta za novejšo zgodovino piše, da je na ozemlju današnje Slovenije pred drugo svetovno vojno živelo okoli 1000 Judov, izmed njih skoraj polovica v Prekmurju. Navaja, da je bilo v koncentracijskem taborišču Auschwitz ubitih 1771 oseb iz Slovenije, med njimi je bilo kar četrtina Judov. Holokavsta tako ni preživelo kar 85% prekmurskih Judov.⁷¹ Ob popisu prebivalstva leta 2002 se je za pripadnike judovske veroizpovedi opredelilo 99 ljudi.⁷² Grozovitost genocidnega holokavsta je judovsko populacijo tudi v Sloveniji globoko in usodno prizadela. Povzročila je njeno skorajšnje izginotje iz slovenskega prostora. Zakonodajalčevo upoštevanje tega ekstremnega zločina zoper človeštvo in njegovih posledic kot razlikovalnega razloga, ki judovski skupnosti pri potegovanju za finančno pomoč za enega uslužbenca spregleduje pogoj števila vernikov, je zato razumno in utemeljeno v naravi stvari. Glede na to peti odstavek 27. člena ZVS ni v neskladju z Ustavo (9. točka izreka).

B. – IX.

Presoja ureditve pristojnega organa (30. in 32. člen ZVS)

209. Predlagatelj meni, da sta 30. in 32. člen ZVS v neskladju z 2. členom Ustave, ker ne določata jasno, kateri organ je pristojen za izvajanje nalog, predpisanih v ZVS. Iz ZVS naj ne bi jasno izhajalo, da je to Urad Vlade Republike Slovenije za verske skupnosti. V zvezi s tem še navaja, da je ta urad vladna služba, ki ne more opravljati upravnih nalog, in da je zato ZVS tudi v neskladju s prvim odstavkom 120. člena Ustave.

210. V 30. členu ZVS so določene naloge, ki jih opravlja »pristojni organ«, ena od njegovih pristojnosti (tj. pristojnost prekrškovnega organa) pa je določena posebej v 32. členu ZVS.

211. Očitek predlagatelja je neutemeljen. Iz ZVS sicer res ne izhaja izrecno, kateri organ izvršuje in njem določene pristojnosti, saj ga imenuje le »pristojni organ«. Vendar je iz prehodnih in končnih določb jasno razvidno, da naloge, opredeljene v ZVS, izvaja Urad. Šesti odstavek 33. člena ZVS tako določa, da se po tem zakonu registrirajo vse cerkve in druge verske skupnosti, ki na dan njegove uveljavitve niso vpisane v evidenco verskih skupnosti, ki jo vodi Urad, ustanovljen na podlagi Sklepa o ustanovitvi Urada Vlade Republike Slovenije za verske skupnosti. Ker je iz zakonskih določb mogoče ugotoviti, kateri organ je pristojen za opravljanje v zakonu določenih pristojnosti, ZVS ni v neskladju z zahtevo jasnosti in določenosti predpisov z 2. člena Ustave niti s prvim odstavkom 120. člena Ustave o organizacijski zakonitosti uprave, ki zahteva, da je uprava pri določanju svoje organizacije vezana na zakon.⁷³ Predlagatelj protiustavnost teh določb ZVS utemeljuje tudi z navedbo, da je

⁷¹ A. Pančur: Da se genocidna dejanja ne bi ponovila, dostopno na spletni strani <http://www.zrss.si/doc/ZGO_Holokavst-Svobodna%20misel%202009.doc> (7. 10. 2009). Podobno izhaja iz podatkov raziskave žrtev druge svetovne vojne na Slovenskem, ki jih je zbral Inštitut za novejšo zgodovino, da je bilo med drugo svetovno vojno pri nas pobitih 550 Judov, izmed njih 394 (166 Judov in 228 Judinj) v koncentracijskem taborišču Auschwitz. Po nemški okupaciji Madžarske spomladi 1944 je bilo v to taborišče samo iz murskosoboškega okraja odpeljanih 394 Judov, preživelo pa jih je le 25. V lendavski judovski skupnosti je holokavst terjal 132 žrtev, vojno pa je preživelo 23 Judov iz Lendave. Povzeto po D. Hančič in R. Podberšič, Žrtve nacionalsocializma in boljše vizma med slovenskimi Judi, dostopno na spletni strani <http://www.zrss.si/doc/ZGO_%C5%BDRTVE%20NACIZMA%20MED%20SLOVENSKIMI%20JUDI.doc> (5. 10. 2009).

⁷² Dostopno na spletni strani http://www.stat.si/popis2002/si/rezultati/rezultati_red.asp?ter=SLO&st=8 (7. 10. 2009). Število Judov v smislu etnične pripadnosti ni znano, gotovo pa presega navedeno število pripadnikov judovske vere.

⁷³ Tudi redno sodišče zakon enako razlaga; glej stališče iz sodbe Upravnega sodišča št. U 1524/2007 z dne 17. 6. 2008, po katerem je »... Urad tudi po novi zakonski ureditvi tisti državni organ, ki opravlja naloge organa, pristojnega za verske skupnosti, določene z ZVS, kar izhaja tudi iz Sklepa o ustanovitvi urada ...«.

⁷⁰ Poročevalec DZ, št. 26/06, str. 58.

Urad vladna služba, ki ni ustanovljena za opravljanje upravnih nalog. Vendar s tem glede na to, da je iz ZVS mogoče ugotoviti, kateri je pristojni organ in kakšna je vsebina njegovih pristojnosti, ne more utemeljiti neskladja izpodbijanih zakonskih določb s prvim odstavkom 120. člena Ustave. Sklepa, kamor vsebinsko merijo njegovi očitki, pa predlagatelj ne izpodbija.

212. Glede na to 30. in 32. člen ZVS nista v neskladju niti z 2. členom Ustave niti s prvim odstavkom 120. člena Ustave (10. točka izreka).

C.

213. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi 21. in 43. člena ZUstS v sestavi: predsednik Jože Tratnik ter sodnice in sodniki dr. Mitja Deisinger, mag. Marta Klampfer, mag. Marija Krisper Kramberger, mag. Miroslav Mozetič, dr. Ernest Petrič, Jasna Pogačar, mag. Jadranka Sovdat in Jan Zobec. Prvo, drugo, tretjo, šesto, osmo, deveto in deseto točko izreka je sprejelo soglasno. Četrto in peto točko izreka je sprejelo s petimi glasovi proti štirim; proti sta glasovali sodnici Klampfer in Pogačar ter sodnika Deisinger in Mozetič. Sedmo točko izreka je sprejelo s šestimi glasovi proti trem; proti so glasovali sodnica Krisper Kramberger ter sodnika Petrič in Tratnik. Sodnica Krisper Kramberger in sodnik Mozetič sta dala delno pritrdilni in delno odklonilni ločeni mnenji.

Jože Tratnik l.r.
Predsednik

DRUGI ORGANI IN ORGANIZACIJE

2335. Tarifna priloga h Kolektivni pogodbi za gozdarstvo Slovenije

Na podlagi 64. člena Kolektivne pogodbe za gozdarstvo Slovenije (Uradni list RS, št. 16/05)

stranki:

GZS-ZDRUŽENJE ZA GOZDARSTVO, na strani delodajalcev

in

SINDIKAT GOZDARSTVA SLOVENIJE, na strani delojemalcev

sklepata:

TARIFNO PRILOGO h Kolektivni pogodbi za gozdarstvo Slovenije

1. OSNOVNE PLAČE

Najnižje osnovne bruto plače po posameznih tarifnih razredih ločeno za netipična (A) in tipična (B) gozdarska dela po Kolektivni pogodbi za gozdarstvo Slovenije, veljavne od 1. junija 2010 dalje, znašajo:

TR		A - mesečno (€)	RR	€/h	B - mesečno (€)	RR	€/h
I	Enostavna dela	654,69	1,00	3,7626	654,69	1,00	3,7626
II	Manj zahtevna dela	669,50	1,02	3,8477	755,00	1,15	4,3391
III	Srednje zahtevna dela	685,50	1,05	3,9397	855,00	1,31	4,9138
IV	Zahtevna dela	725,00	1,11	4,1667	908,00	1,39	5,2184
V	Bolj zahtevna dela	820,00	1,25	4,7126	960,00	1,47	5,5172
VI	Zelo zahtevna dela	975,00	1,49	5,6034	1.015,00	1,55	5,8333
VII	Visoko zahtevna dela	1.095,00	1,67	6,2931	1.245,00	1,90	7,1552
VIII	Najbolj zahtevna dela	1.300,00	1,99	7,4713	1.480,00	2,26	8,5057
IX	Izjemno zahtevna dela	1.550,00	2,37	8,9080	1.765,00	2,70	10,1437

Za mesečni obračun plač pri posameznem delavcu se uporabi urna postavka TR iz stolpcev A in B ter mesečni fond ur kot ga določi posamezni delodajalec z letnim planom izrabe delovnega časa. Obračuni zaslužkov in končna izplačila plače se izražajo na dve decimalni mesti.

2. REGRES ZA LETNI DOPUST

Delavcu pripada regres za letni dopust najmanj v višini 850 € za poln delovni čas in ne več kot določa podzakonski akt Vlade RS. Izplačilo posameznemu delavcu je vezano na pravico do letnega dopusta, ki se delavcu odmerja v skladu z ZDR in ZDR-A.

3. PREHRANA MED DELOM

Delavcu pripada povračilo stroškov za prehrano med delom v višini zgornjega zneska, določenega s podzakonskim aktom Vlade RS.

4. PREVOZ NA DELO IN Z DELA

Delavcu pripada povračilo stroškov za prevoz na delo in z dela najmanj v višini 60% stroškov javnega prevoza. Če ta ni organiziran, mu pripada za vsak kilometer znesek največ v višini, ki je določen s podzakonskim aktom Vlade RS.

5. SLUŽBENA POTOVANJA

Delavcu pripada povračilo stroškov na službenem potovanju največ do višine, ki je določena s podzakonskim aktom Vlade RS.

6. VELJAVNOST TARIFNE PRILOGE

Tarifna priloga začne veljati s podpisom obeh strank, uporabljata pa se za vsa izplačila od 1. 6. 2010 dalje. Tarifna priloga velja do spremembe.

Z dnem ko začne veljati ta tarifna priloga, preneha veljati Tarifna priloga h Kolektivni pogodbi za gozdarstvo (Uradni list RS, št. 99/08) z dne 22. 9. 2008.

Tarifna priloga se vpiše v razvid kolektivnih pogodb pri Ministrstvu za delo, družino in socialne zadeve in se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

7. OSTALO

Podpisnik delodajalcev je dolžan seznaniti vse članice Združenja za gozdarstvo pri GZS in Združenje delodajalcev Slovenije takoj po podpisu te tarifne priloge zaradi pravočasne uporabe.

Ljubljana, dne 22. aprila 2010

Predstavniki delodajalcev:	Predstavniki delojemalcev:
GZS – Združenje za gozdarstvo	Sindikat gozdarstva Slovenije
Predsednik UO:	Predsednik:
mag. Branko Južnič l.r.	Janko Kerneža l.r.

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve je dne 25. 5. 2010 izdalo potrdilo št. 02047-1/2005/12 o tem, da je Tarifna priloga h Kolektivni pogodbi za gozdarstvo Slovenije vpisan v evidenco kolektivnih pogodb na podlagi 25. člena Zakona o kolektivnih pogodbah (Uradni list RS, št. 43/06) pod zaporedno številko 29/3.

OBČINE

BREŽICE

2336. Sklep o začetku postopka priprave občinskega podrobnega prostorskega načrta za območje šolskega kompleksa OŠ Dobova

Na podlagi 57. člena Zakona o prostorskem načrtovanju (ZPNačrt, Uradni list RS, št. 33/07, 70/08 – ZVO-1B, 108/09) ter 19. člena Statuta Občine Brežice (Uradni list RS, št. 10/09, 3/10) je župan Občine Brežice sprejel

SKLEP

o začetku postopka priprave občinskega podrobnega prostorskega načrta za območje šolskega kompleksa OŠ Dobova**1. Ocena stanja in razlogi za izdelavo občinskega podrobnega prostorskega načrta (v nadaljevanju: OPPN) za Območje šolskega kompleksa OŠ Dobova**

Ocena stanja

Skladno z obstoječim planskim aktom je v okviru Urbanističnih zasnov Dobova za območje osnovne šole, ki zajema območje objektov vrtca, dvorane in osnovne šole Dobova (območje Ob kapelski cesti SC3 oziroma prostorska enota B5-05SC3) predpisan način urejanja z izvedbenim prostorskim aktom. Južno ob njegovi meji pa se v okviru določene podnote B5-05SC3/40-BC uredijo tudi zunanje športne površine in parkirna mesta za kompleks, ki so predmet OPPN Športne površine ob osnovni šoli Dobova, ki je trenutno že v izdelavi.

Razlogi za izdelavo OPPN in opis ureditev

Obstoječi objekt vrtca Dobova je dotrajan, za celotni kompleks pa je treba urediti tudi stanje pripadajočih funkcionalnih površin posameznih objektov.

Predvidena je rekonstrukcija obstoječega cestnega priključka na lokalno cesto v severnem delu, hkrati pa se območje ustrezno funkcionalno naveže na kompleks z novimi športnimi površinami.

V območju se lahko predvidi tudi druge ureditve, potrebne za funkcioniranje obstoječega kompleksa ali zaradi eventualnih vplivov na neposredno okolico.

2. Območje prostorskega načrta

Območje OPPN obsega dele parc. št. 223/2, 810/6, 261, 228/3, 227, 226/1, 225/1, 813/1 in parcelo s parc. št. 228/4; vse k.o. Gabrje ter del parcele s parc. št. 344/2 k.o. Veliki Obrež.

Cestni priključek se izvede v območju delov parc. št. 260/2, 262/2 in 810/6; vse k.o. Gabrje.

OPPN se pripravlja za območje ob lokalni cesti LC024271 (Dobova–Kapele). Na severu in vzhodu območje meji na obstoječa kmetijska zemljišča, na jugu pa na območje športnega kompleksa za katerega se že izdeluje OPPN, ter obstoječa kmetijska zemljišča. V območje urejanja se lahko vključi površine v neposredni bližini. Natančneje bo območje definirano v osnutku OPPN.

3. Način pridobitve strokovnih rešitev

Strokovne rešitve se izdelajo na osnovi:

- idejne rešitve vrtca (Savaprojekt Krško, maj 2010),
- prikaza stanja prostora,
- veljavnih planskih aktov in strokovnih podlag,
- izraženih investicijskih namer občine in drugih oseb.

4. Roki za pripravo podrobnega prostorskega načrta in njegovih posameznih faz

Faznost	Roki
1. faza – sklep o začetku postopka priprave OPPN, župan (objava sklepa v uradnem glasilu in v svetovnem spletu, Občina),	
2. faza – izdelava osnutka OPPN, izdelovalec OPPN	15 dni

Faznost	Roki
3. faza – pridobivanje smernic nosilcev urejanja prostora in odločbe o potrebnosti izdelave CPVO*, izdelovalec po pooblastilu Občine (usklajevanje smernic, izdelava morebitnih dodatnih strokovnih podlag)	30 dni
4. faza – izdelava dopoljenega osnutka in priprava gradiva za javno razgrnitev, izdelovalec *	10 dni
5. faza – javna razgrnitev in javna obravnava, Občina, izdelovalec	30 dni
6. faza – priprava stališč do pripomb in gradiva za OS, predstavitev na OS-1, izdelovalec, občina**	5 dni**
7. faza – izdelava predloga OPPN (po sprejetju dopoljenega osnutka na OS), posredovanje in pridobivanje mnenj, izdelovalec ***	30 dni***
8. faza – priprava usklajenega predloga OPPN in gradiva za OS, predstavitev na OS-2, izdelovalec, Občina**	10 dni**
9. faza – priprava sprejetega akta, izdelovalec	10 dni
10. faza – objava v uradnem glasilu, Občina	5 dni

* v primeru potrebe izdelave CPVO (celovita presoja vplivov na okolje) Občina zagotovi okoljsko poročilo, ki ga skupaj z dopoljenim osnutkom pošlje ministrstvu, ki ga pregleda v roku 15 dni, okoljsko poročilo se skupaj z dopoljenim osnutkom razgrne

** navedeni roki, ki se nanašajo na obravnave občinskega sveta (OS), se prilagodijo časovnim terminom zasedanja OS

*** v primeru izdelave CPVO Občina Brežice pridobi obvestilo o sprejemljivosti vplivov izvedbe OPPN.

5. Nosilci urejanja prostora, ki podajo smernice za načrtovanje prostorske ureditve iz njihove pristojnosti

Nosilci urejanja prostora, ki sodelujejo v pripravi so:

1. Ministrstvo za okolje in prostor, Direktorat za okolje, Sektor za celovito presojo vplivov na okolje, Dunajska 48, 1000 Ljubljana (CPVO);
 2. Ministrstvo za obrambo, Uprava RS za zaščito in reševanje, Vojkova 61, 1000 Ljubljana (varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami);
 3. Ministrstvo za kulturo, Direktorat za kulturno dediščino, Maistrova 10, 1000 Ljubljana;
 4. Ministrstvo za okolje in prostor, Agencija RS za okolje, Vojkova 1b, p.p. 2608, 1001 Ljubljana (območje podtalnice);
 5. Komunalno stanovanjsko podjetje Brežice, Cesta prvih borcev 9, 8250 Brežice (vodovod, kanalizacija, ceste, odvoz odpadkov);
 6. Elektro Celje, PE Krško, Cesta 4. julija 32, 8270 Krško (električna energija).
- Ostali vabljeni, da podajo svoja priporočila:
1. Krajevna skupnost Dobova,
 2. Telekom Slovenije, RE TK omrežja Zahod, Novi trg 7a, 8000 Novo mesto (telekomunikacije).

Če se v postopku priprave OPPN ugotovi, da je treba pridobiti smernice ter mnenja tudi drugih nosilcev urejanja prostora in organov, ki niso naštet v prejšnjem odstavku, se te pridobi v postopku.

Nosilci urejanja prostora morajo v skladu z drugim odstavkom 58. in prvim odstavkom 61. člena ZPNačrt podati smernice k osnutku in mnenja k predlogu prostorskega akta v 30 dneh od prejema poziva.

6. Obveznosti v zvezi s financiranjem priprave PP načrta

Finančna sredstva za pripravo predmetnega OPPN zagotovi Občina Brežice, Cesta prvih borcev 18, 8250 Brežice, ki je tudi pripravljavec OPPN.

7. Začetek veljavnosti

Ta sklep se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije in začne veljati naslednji dan po objavi.

Št. 432-1/2010
Brežice, dne 31. maja 2010

Župan
Občine Brežice
Ivan Molan l.r.

Namestnik predsednika Občinske volilne komisije Občine Brežice
Bogdan Matjašič l.r.

Člani OVK Občine Brežice
Milena Jesenko l.r.
Jožefa Stezinar l.r.
Justina Polovič l.r.
Aleksandra Blažević l.r.
Robert Zorko l.r.

2337. Poročilo o izidu glasovanja na posvetovalnem referendumu za izločitev naselij Orešje na Bizeljskem in Bizeljska vas iz Krajevne skupnosti Bizeljsko in ustanovitev nove Krajevne skupnosti Orešje na Bizeljskem za naselji Orešje na Bizeljskem in Bizeljska vas, ki je potekal v nedeljo, dne 23. maja 2010

POROČILO

o izidu glasovanja na posvetovalnem referendumu za izločitev naselij Orešje na Bizeljskem in Bizeljska vas iz Krajevne skupnosti Bizeljsko in ustanovitev nove Krajevne skupnosti Orešje na Bizeljskem za naselji Orešje na Bizeljskem in Bizeljska vas, ki je potekal v nedeljo, dne 23. maja 2010

I.

Občinska volilna komisija je na svoji seji dne, 23. 5. 2010 na podlagi zapisnika volilnega odbora na volišču za predčasno glasovanje, ki je potekalo na Orešju na Bizeljskem, dne 19. 5. 2010 in zapisnika volilnega odbora na volišču št. 33 na Orešju na Bizeljskem, z dne 23. 5. 2010 ugotovila naslednji izid glasovanja:

1. V volilni imenik je bilo vpisanih 243 volivcev.
2. Po volilnem imeniku je glasovalo 183 volivcev ali 75,3%.
3. S potrdilom pristojnega organa ni glasoval nihče.
4. Skupaj je glasovalo 183 volivcev.
5. Neveljavnih glasovnic je bilo 3.
6. Veljavnih glasovnic je bilo 180.
7. »ZA«, da se naselji Orešje na Bizeljskem in Bizeljska vas izločita iz Krajevne skupnosti Bizeljsko in da se ustanovi nova Krajevna skupnost Orešje na Bizeljskem, je glasovalo 77 volivcev ali 42,8%.
8. »PROTI« da se naselji Orešje na Bizeljskem in Bizeljska vas izločita iz Krajevne skupnosti Bizeljsko in da se ustanovi nova Krajevna skupnost Orešje na Bizeljskem, je glasovalo 103 volivcev ali 57,2%.

Glede na določbe šeste alineje 39. člena Zakona o referendumu in o ljudski iniciativi – ZRLI-UPB2, (Uradni list, RS, št. 26/07), je Občinska volilna komisija

u g o t o v i l a,

da se večina volivcev, ki so veljavno glasovali, ni strinjala s tem, da se naselji Orešje na Bizeljskem in Bizeljska vas izločita iz Krajevne skupnosti Bizeljsko in da se ustanovi nova Krajevna skupnost Orešje na Bizeljskem.

Št. 031-1/2010
Brežice, dne 23. maja 2010

Predsednik Občinske volilne komisije
Občine Brežice
Aleksander Zupančič l.r.

CANKOVA

2338. Odlok o proračunu Občine Cankova za leto 2010

Na podlagi 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 110/05 in 60/07), 29. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 79/99, 124/00, 79/01, 30/02, 56/02 – ZJU, 127/06 – ZJZP, 14/07 – ZSPDPO in 109/08) in 16. člena Statuta Občine Cankova (Uradni list RS, št. 32/07) je Občinski svet Občine Cankova na 29. redni seji dne 31. 5. 2010 sprejel

ODLOK

o proračunu Občine Cankova za leto 2010

1. SPLOŠNA DOLOČBA**1. člen**

(vsebina odloka)

S tem odlokom se za Občino Cankova za leto 2010 določajo proračun, postopki izvrševanja proračuna ter obseg zadolževanja in poroštev občine in javnega sektorja na ravni občine (v nadaljnjem besedilu: proračun).

2. VIŠINA SPLOŠNEGA DELA PRORAČUNA IN STRUKTURA POSEBNEGA DELA PRORAČUNA**2. člen**

(sestava proračuna in višina splošnega dela proračuna)

V splošnem delu proračuna so prikazani prejemki in izdatki po ekonomski klasifikaciji do ravni kontov. Splošni del proračuna se na ravni podskupin kontov določa v naslednjih zneskih:

A)	BILANCA PRIHODKOV IN ODHODKOV	v eurih
	Skupina/Podskupina kontov/Konto	Proračun leta 2010
I.	SKUPAJ PRIHODKI (70+71+72+73+74)	1,591.057
	TEKOČI PRIHODKI (70+71)	1,379.158
70	DAVČNI PRIHODKI	1,314.000
	700 Davki na dohodek in dobiček	1,217.539
	703 Davki na premoženje	69.711
	704 Domači davki na blago in storitve	26.750
	706 Drugi davki	0
71	NEDAVČNI PRIHODKI	78.658
	710 Udeležba na dobičku in dohodki od premoženja	8.800
	711 Takse in pristojbine	640
	712 Denarne kazni	500
	713 Prihodki od prodaje blaga in storitev	630

714	Drugi nedavčni prihodki	68.088	VI.	PREJETA MINUS DANA POSOJILA IN SPREMEMBE KAPITALSKIH DELEŽEV (IV.-V.)	449
72	KAPITALSKI PRIHODKI	49.406	C)	RAČUN FINANCIRANJA	
720	Prihodki od prodaje osnovnih sredstev	12.137	VII.	ZADOLŽEVANJE (500)	0
721	Prihodki od prodaje zalog	0	50	ZADOLŽEVANJE	0
722	Prihodki od prodaje zemljišč in neopredmetenih dolgoročnih sredstev	37.269	500	Domače zadolževanje	0
73	PREJETE DONACIJE	5.422	VIII.	ODPLAČILO DOLGA (550)	20.000
730	Prejete donacije iz domačih virov	5.422	55	ODPLAČILO DOLGA	20.000
731	Prejete donacije iz tujine	0	550	Odplačilo domačega dolga	20.000
74	TRANSFERNI PRIHODKI	143.571	IX.	SPREMEMBA STANJA SREDSTEV NA RAČUNU (I.+IV.+VII.-II.-V.-VIII.)	-32.090
740	Transforni prihodki iz drugih javnofinančnih institucij	143.571	X.	NETO ZADOLŽEVANJE (VII.-VIII.)	-20.000
741	Prejeta sredstva iz državnega proračuna in sredstev proračuna EU	0	XI.	NETO FINANCIRANJE (VI.+VII.-VIII.-IX.)	-31.640
II.	SKUPAJ ODHODKI (40+41+42+43)	1.603.596		STANJE SREDSTEV NA RAČUNU DNE 31. 12. PRETEKLEGA LETA	32.090
40	TEKOČI ODHODKI	492.240			
400	Plače in drugi izdatki zaposlenim	176.242			
401	Prispevki delodajalcev za socialno varnost	27.926			
402	Izdatki za blago in storitve	271.072			
403	Plačila domačih obresti	4.000			
409	Rezerve	13.000			
41	TEKOČI TRANSFERI	565.847			
410	Subvencije	28.750			
411	Transferi posameznikom in gospodinjstvom	348.584			
412	Transferi neprofitnim organizacijam in ustanovam	48.000			
413	Drugi tekoči domači transferi	140.513			
414	Tekoči transferi v tujino	0			
42	INVESTICIJSKI ODHODKI	511.740			
420	Nakup in gradnja osnovnih sredstev	511.740			
43	INVESTICIJSKI TRANSFERI	33.770			
430	Investicijski transferi	0			
431	Investicijski transferi pravnim in fizičnim osebam, ki niso proračunski uporabniki	9.000			
432	Investicijski transferi proračunskim uporabnikom	24.770			
III.	PRORAČUNSKI PRESEŽEK (I.-II.) (PRORAČUNSKI PRIMANJKLJAJ)	-12.540			
B)	RAČUN FINANČNIH TERJATEV IN NALOŽB				
IV.	PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL IN PRODAJA KAPITALSKIH DELEŽEV (750+751+752)	1.700			
75	PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL	1.700			
750	Prejeta vračila danih posojil	0			
751	Prodaja kapitalskih deležev	0			
752	Kupnine iz naslova privatizacije	1.699			
V.	DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV (440+441+442+443)	1.250			
44	DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV	1.250			
440	Dana posojila	0			
441	Povečanje kapitalskih deležev in naložb	1.250			
442	Poraba sredstev kupnin iz naslova privatizacije	0			
443	Povečanje namenskega premoženja v javnih skladih in drugih osebah javnega prava, ki imajo premoženje v svoji lasti	0			

Posebni del proračuna sestavljajo finančni načrti neposrednih uporabnikov, ki so razdeljeni na naslednje programske dele: področja proračunske porabe, glavne programe in podprograme, predpisane s programsko klasifikacijo izdatkov občinskih proračunov. Podprogram je razdeljen na proračunske postavke, te pa na podskupine kontov in konte, določene s predpisanimi kontnim načrtom.

Posebni del proračuna do ravni proračunskih postavk – kontov in načrt razvojnih programov sta priložni k temu odloku in se objavita na oglasni deski Občine Cankova. Načrt razvojnih programov sestavljajo projekti.

3. POSTOPKI IZVRŠEVANJA PRORAČUNA

3. člen

(izvrševanje proračuna)

Proračun se izvršuje na ravni proračunske postavke – konta.

4. člen

(namenski prihodki in odhodki proračuna)

Namenski prihodki proračuna so poleg prihodkov, določenih v prvem stavku prvega odstavka 43. člena ZJF, tudi naslednji prihodki:

- Požarna taksa,
- Okoljska dajatev za onesnaževanja okolja zaradi odlaganja odpadkov,
- Prejeta sredstva za sofinanciranje projektov.

5. člen

(prerazporejanje pravic porabe)

Osnova za prerazporejanje pravic porabe je zadnji sprejeti proračun, spremembe proračuna ali rebalans proračuna.

O prerazporeditvah pravic porabe v posebnem delu proračuna med glavnimi programi v okviru področja proračunske porabe odloča župan na predlog neposrednega uporabnika.

Župan s poročilom o izvrševanju proračuna med proračunskim letom in konec leta z zaključnim računom poroča občinskemu svetu o veljavnem proračunu za leto 2010 in njegovi realizaciji.

O realizaciji izvajanja proračuna po posameznih kontih poroča župan vsake tri mesece. Poročilo pošlje svetnikom OS in NO v petnajstih dneh po preteku trimesečnega obdobja in poročilo zajema vso realizacijo od 1. 1. dalje do zaključenega trimesečja.

6. člen

(največji dovoljeni obseg prevzetih obveznosti v breme proračunov prihodnjih let)

Neposredni uporabnik lahko v tekočem letu razpiše javno naročilo za celotno vrednost projekta, ki je vključen v načrt

razvojnih programov, če so zanj načrtovane pravice porabe na proračunskih postavkah v sprejetem proračunu.

Skupni obseg prevzetih obveznosti neposrednega uporabnika, ki bodo zapadle v plačilo v prihodnjih letih za investicijske odhodke in investicijske transfere ne sme presegati 80% pravic porabe v sprejetem finančnem načrtu neposrednega uporabnika.

Skupni obseg prevzetih obveznosti neposrednega uporabnika, ki bodo zapadle v plačilo v prihodnjih letih za blago in storitve in za tekoče transfere, ne sme presegati 25% pravic porabe v sprejetem finančnem načrtu neposrednega uporabnika.

Omejitve iz prvega in drugega odstavka tega člena ne veljajo za prevzemanje obveznosti z najemnimi pogodbami, razen če na podlagi teh pogodb lastninska pravica preide oziroma lahko preide iz najemodajalca na najemnika, in prevzemanje obveznosti za dobavo elektrike, telefona, vode, komunalnih storitev in drugih storitev, potrebnih za operativno delovanje neposrednih uporabnikov.

Prevzete obveznosti iz drugega in tretjega odstavka tega člena se načrtujejo v finančnem načrtu neposrednega uporabnika in načrtu razvojnih programov.

7. člen

(spreminjanje načrta razvojnih programov)

Župan lahko spreminja vrednost projektov v načrtu razvojnih programov. Projekte, katerih vrednost se spremeni za več kot 20% mora predhodno potrditi občinski svet.

Projekti, za katere se zaradi prenosa plačil v tekoče leto, zaključek financiranja prestavi iz predhodnega v tekoče leto, se uvrstijo v načrt razvojnih programov po uveljavitvi proračuna. Novi projekti se uvrstijo v načrt razvojnih programov na podlagi odločitve občinskega sveta.

8. člen

(proračunski skladi)

Občina Cankova ima na osnovi določil Zakona o javnih financah oblikovan proračunski sklad: Proračunska rezerva.

Proračunska rezerva se v letu 2010 oblikuje v višini 6.500,00 eurov.

Na predlog za finance pristojnega organa občinske uprave odloča o uporabi sredstev proračunske rezerve za namene iz drugega odstavka 49. člena ZJF do višine 6.500,00 eurov župan in o tem s pisnimi poročili obvešča občinski svet.

9. člen

(splošna proračunska rezervacija)

Med odhodki proračuna se del predvidenih proračunskih prejemkov vnaprej ne razporedi, ampak se zadrži kot splošna proračunska rezervacija. Sredstva v višini 6.500,00 eurov se lahko uporabijo za nepredvidene namene, za katere v proračunu niso zagotovljena sredstva ali za namene, za katere se med letom izkaže, da niso zagotovljena v zadostnem obsegu.

O uporabi sredstev proračunske rezervacije odloča župan in o tem pisno obvešča občinski svet.

Dodeljena sredstva splošne proračunske rezervacije se razporedijo v finančni načrt neposrednega uporabnika.

4. POSEBNOSTI UPRAVLJANJA IN PRODAJE STVARNEGA IN FINANČNEGA PREMOŽENJA DRŽAVE

10. člen

Če so izpolnjeni pogoji iz tretjega odstavka 77. člena ZJF, lahko župan dolžniku do višine 400 EUR odpiše oziroma delno odpiše plačilo dolga.

5. OBSEG ZADOLŽEVANJA IN POROŠTEV OBČINE IN JAVNEGA SEKTORJA

11. člen

(obseg zadolževanja občine in izdanih poroštev občine)

Zaradi kritja presežkov odhodkov nad prihodki v bilanci prihodkov in odhodkov, presežkov izdatkov nad prejemki

v računu finančnih terjatev in naložb ter odplačila dolgov v računu financiranja se za leto 2010 ne načrtuje dolgoročno zadolžitev.

12. člen

(obseg zadolževanja posrednih uporabnikov občinskega proračuna in javnih podjetij, katerih ustanoviteljica je občina ter pravnih oseb, v katerih ima občina neposredno ali posredno prevladujoč vpliv na upravljanje)

Posredni uporabnik občinskega proračuna, javna podjetja, katerih ustanoviteljica je občina se smejo zadolževati le s soglasjem občine. Župan odloča tudi o dajanju poroštev za izpolnitev obveznosti javnih podjetij in javnih zavodov, katerih ustanoviteljica je občina, pod pogoji, ki jih določa zakon.

13. člen

(kratkoročno zadolževanje občine)

Če se zaradi neenakomernega pritekanja prejemkov izvrševanja proračuna ne more uravnesiti, se lahko občina likvidnostno zadolži, vendar največ do višine 5% zadnjega sprejetega proračuna.

Če posebni zakon ne določa drugače so prihodki od upravljanja s prostimi denarnimi sredstvi prihodek proračuna in stroški v zvezi z zagotavljanjem likvidnostnih sredstev proračuna izdatek proračuna.

6. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

14. člen

(začasno financiranje v letu 2011)

V obdobju začasnega financiranja Občine Cankova v letu 2011, če bo začasno financiranje potrebno, se uporablja ta odlok in sklep o določitvi začasnega financiranja.

15. člen

(uveljavitev odloka)

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 032-03/2010

Cankova, dne 31. maja 2010

Župan
Občine Cankova
Drago Vogrinčič l.r.

2339. Sklep o ukinitvi statusa zemljišča v splošni rabi

Na podlagi 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 94/07 – UPB2) in 16. člena Statuta Občine Cankova (Uradni list RS, št. 32/07) je Občinski svet Občine Cankova na 28. redni seji dne 19. 5. 2010 sprejel

S K L E P

o ukinitvi statusa zemljišča v splošni rabi

1. člen

S tem sklepom se ukine status zemljišč v splošni rabi za nepremičnino: parc. št. 1355, 1356, 1357 in 1363 (funkcionalni objekti), vpisane v ZKV 88, k. o. Krašči.

2. člen

Nepremičnine iz 1. člena tega sklepa prenehajo imeti status zemljišča v splošni rabi in postanejo last Občine Cankova.

3. člen

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 032-01/2010

Cankova, dne 19. maja 2010

Župan
Občine Cankova
Drago Vogrinčič l.r.

2340. Sklep o ukinitvi statusa zemljišča družbena lastnina v splošni rabi

Na podlagi 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 94/07 – UPB2) in 16. člena Statuta Občine Cankova (Uradni list RS, št. 32/07) je Občinski svet Občine Cankova na 28. redni seji dne 19. 5. 2010 sprejel

S K L E P

o ukinitvi statusa zemljišča družbena lastnina v splošni rabi

1. člen

S tem sklepom se ukine status zemljišč družbena lastnina v splošni rabi, in sicer zemljišče s parc. št. 2228/4, 2228/5, 2228/6 in 2228/7 – pota, vse k.o. Gerlinci.

2. člen

Nepremičnine iz 1. člena tega sklepa prenehajo imeti status družbena lastnina v splošni rabi in postanejo last Občine Cankova.

3. člen

Sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 032-02/2010

Cankova, dne 19. maja 2010

Župan
Občine Cankova
Drago Vogrinčič l.r.

CELJE

2341. Cenik daljinskega ogrevanja za stanovanjske prostore

Energetika Celje, javno podjetje, d.o.o., Smrekarjeva 1, Celje, skladno s 97. členom Energetskega zakona objavlja

C E N I K

daljinskega ogrevanja za stanovanjske prostore

OBČINA CELJE

obračun po merilih		
variabilni del cene	0,0533	€/KWh
priključna moč – fiksni del cene	1,6973	€/KW/mes.
števina za toplotne števce		
(za stanovanjski odjem)	0,0094	€/m ² /mes.

Cena daljinskega ogrevanja za stanovanjski odjem v Občini Celje za variabilni del cene, velja od 31. 5. 2010, za priključno moč od 1. 8. 2009 in cena števina od 3. 10. 2007.

OBČINA ŠTORE

obračun po merilih		
variabilni del cene	0,0666	€/KWh
priključna moč – fiksni del cene	1,7093	€/KW/mes.
števina za toplotne števce		
(za stanovanjski odjem)	0,0094	€/m ² /mes.

Cena daljinskega ogrevanja za stanovanjski odjem v Občini Štore za variabilni del cene, velja od 31. 5. 2010, za priključno moč od 1. 8. 2009 in cena števina od 3. 10. 2007.

Vse navedene cene daljinskega ogrevanja za stanovanjski odjem, so oblikovane skladno z Uredbo o oblikovanju cen proizvodnje in distribucije pare in tople vode, za namene daljinskega ogrevanja za tarifne uporabnike (Uradni list RS, št. 30/09), cena števina pa po sklepu Odbora Energetike Celje, javno podjetje, d.o.o., z dne 3. 10. 2007.

Skladno z Uredbo o zagotavljanju prihrankov energije pri končnih odjemalcih se ob ceni ogrevanja zaračunava tudi prispevek za povečanje energetske učinkovitosti v višini 0,05 EURc/kWh.

Skladno z ZDDV se na vse navedene cene in dodatke obračuna še 20% davek na dodano vrednost.

Celje, dne 31. maja 2010

ENERGETIKA CELJE
javno podjetje, d.o.o.
mag. Aleksander Mirt l.r.
direktor

KOČEVJE

2342. Zaključni račun proračuna Občine Kočevje za leto 2009

Na podlagi 98. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 79/99, 124/00, 79/01, 30/02, 56/02 – ZJU, 110/02 – ZDT-B, 127/06 – ZJSP, 14/07 – ZSPDPO in 109/08) in 27. člena Statuta Občine Kočevje (Uradni list RS, št. 23/99 in 53/99 – popr., 73/02, 117/02, 43/03 in 44/05) je Občinski svet Občine Kočevje na 27. redni seji dne 27. 5. 2010 sprejel

ZAKLJUČNI RAČUN proračuna Občine Kočevje za leto 2009

1. člen

Sprejme se zaključni račun proračuna Občine Kočevje za leto 2009.

2. člen

Proračun Občine Kočevje za leto 2009 je realiziran v naslednjih zneskih:

A. BILANCA PRIHODKOV IN ODHODKOV		
Skupina/podskupina kontov		Realizacija 2009
I. SKUPAJ PRIHODKI (70+71+72+73+74)		14.987.905,24
TEKOČI PRIHODKI (70+71)		11.026.146,20
70 DAVČNI PRIHODKI		9.756.006,28
700 Davki na dohodek in dobiček		8.760.458,00
703 Davki na premoženje		562.922,77

71	704 Domači davki na blago in storitve	432.625,51
	NEDAČNI PRIHODKI	1.270.139,92
	710 Udeležba na dobičku in dohodki od premoženja	797.236,98
	711 Takse in pristojbine	7.173,32
	712 Denarne kazni	843,31
	713 Prihodki od prodaje blaga in storitev	56.263,00
	714 Drugi nedavčni prihodki	408.623,31
72	KAPITALSKI PRIHODKI	638.483,86
	720 Prihodki od prodaje osnovnih sredstev	361.451,00
	722 Prihodki od prodaje zemljišč in nematerialnega premoženja	277.032,86
73	PREJETE DONACIJE	8.500,00
	730 Prejete donacije iz domačih virov	8500,00
	731 Prejete donacije iz tujine	0
74	TRANSFERNI PRIHODKI	3.314.775,18
	740 Transferni prihodki iz drugih javnofinančnih institucij	2.013.531,94
74	TRANSFERNI PRIHODKI	1.301.243,24
78	PREJETA SREDSTVA IZ EVROPSKE UNIJE	0
	787 Prejeta sredstva iz drugih evropskih institucij	0
II.	SKUPAJ ODHODKI (40+41+42+43)	15.405.115,12
40	TEKOČI ODHODKI	3.720.676,35
	400 Plače in drugi izdatki zaposleni	722.926,89
	401 Prispevki delodajalcev za socialno varnost	119.200,39
	402 Izdatki za blago in storitve	2.653.648,61
	403 Plačila domačih obresti	214.900,46
	409 Rezerve	10.000,00
41	TEKOČI TRANSFERI	5.071.819,08
	410 Subvencije	93.566,99
	411 Transferi posameznikom in gospodinjstvom	2.828.395,91
	412 Transferi neprofitnim organizacijam in ustanovam	306.220,06
	413 Drugi tekoči domači transferi	1.843.636,12
	414 Tekoči transferi v tujino	0
42	INVESTICIJSKI ODHODKI	5.214.103,81
	420 Nakup in gradnja osnovnih sredstev	5.214.103,81
43	INVESTICIJSKI TRANSFERI	1.398.515,88
	430 Investicijski transferi pravnim in fizičnim osebam, ki niso proračunski uporabniki	1.256.217,32
	431 Investicijski transferi proračunskim uporabnikom	142.298,56
III.	PRORAČUNSKI PRIMANJKLJAJ (I.-II)	-417.209,88
B.	RAČUN FINANČNIH TERJATEV IN NALOŽB	
IV.	PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL IN PRODAJA KAPITALSKI DELEŽEV (750+751+752)	26.028,77
75	PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL IN PRODAJA KAPITALSKI DELEŽEV	26.028,77
	751 Prodaja kapitalskih deležev	0
	752 Kupnine iz naslova privatizacije	26.028,77

V.	DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV (440+441+442)	0
44	DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV	262.129,93
	440 Dana posojila	0
	441 Povečanje kapitalskih deležev in naložb	262.129,93
	442 Poraba sredstev kupnin iz naslova privatizacije	0
VI.	PREJETA MINUS DANA POSOJILA IN SPREMEMBE KAPITALSKIH DELEŽEV (IV. - V.)	-236.101,16
C.	RAČUN FINANCIRANJA	
VII.	ZADOLŽEVANJE (500+501)	0
50	ZADOLŽEVANJE	0
	500 Domače zadolževanje	0
VIII.	ODPLAČILA DOLGA (550+551)	317.200,61
55	ODPLAČILA DOLGA	317.200,61
	550 Odplačilo domačega dolga	317.200,61
IX.	SPREMEMBA STANJA SREDSTEV NA RAČUNIH (I.+IV.+VII.-II.-V.-VIII.)	-970.511,65
X.	NETO ZADOLŽEVANJE	-317.200,61
XI.	NETO FINANCIRANJE (VI.+VII.-VIII.-IX=-III.)	417.209,88
XII.	STANJE NA RAČUNIH NA DAN 31. 12. PRETEKLEGA LETA	1.996.980,76

Po zaključnem računu proračuna Občine Kočevje se stanje sredstev na računu konec leta 2009 v skupnem znesku 1.026.469,11 € prenese v proračun Občine Kočevje za leto 2010.

3. člen

Oblikovanje in poraba proračunske rezerve Občine Kočevje:

2. OBLIKOVANJE REZERV

Stanje sredstev rezerv 1. 1. 2009	32.272,57
I. Oblikovanje sredstev rezerv	10.000,00
II. Poraba sredstev rezerv	0
III. Stanje sredstev rezerv na koncu leta 2009	42.272,57

Ostanek sredstev rezerv na dan 31. 12. 2009 v znesku 42.272,57 € se prenese v rezerve občine Kočevje za leto 2010.

4. člen

Zaključni račun proračuna Občine Kočevje za leto 2009 sestavlja splošni in posebni del. V splošnem delu je podan podrobnejši prikaz predvidenih in realiziranih prihodkov in odhodkov oziroma prejemkov in izdatkov iz bilance prihodkov in odhodkov, računa finančnih terjatev in naložb, računa financiranja proračuna, v posebnem delu pa prikaz predvidenih in realiziranih odhodkov in drugih izdatkov proračuna Občine Kočevje za leto 2009. Bilance so sestavni del tega odloka.

5. člen

Ta odlok se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 450-2/2010-1200
Kočevje, dne 27. maja 2010

Župan
Občine Kočevje
Janko Veber i.r.

KRANJ

- 2343. Obvezna razlaga točke (2.1) 36. člena posebnih določb usmeritev za območja kompleksnih zazidav v povezavi s točko (1.1) 14. člena Odloka o prostorskih ureditvenih pogojih za morfološko celoto urbanistične zasnove mesta Kranja**

Na podlagi 18. člena Statuta Mestne občine Kranj (Uradni list RS, št. 33/07) je Svet Mestne občine Kranj na 37. seji 26. 5. 2010 sprejel

OBVEZNO RAZLAGO

- točke (2.1) 36. člena posebnih določb usmeritev za območja kompleksnih zazidav v povezavi s točko (1.1) 14. člena Odloka o prostorskih ureditvenih pogojih za morfološko celoto urbanistične zasnove mesta Kranja**
(Uradni list RS, št. 72/04, 79/04 – popr., 68/05, 22/06 – popr., 138/06 – popr., 16/07 – avtentična razlaga, 22/08 – popr. in 33/10)

»V prostorski enoti Kokrica Ko – M1 se faktor zazidanosti določa v skladu z usmeritvami za območja potencialnih kompleksnih zazidav iz točke (2.1) 36. člena odloka, ki so razvidne iz grafične priloge tega območja, in ne v skladu z določbami točke (1.1) 14. člena odloka.«

Št. 35003-0019/2002-48/02
Kranj, dne 26. maja 2010

Župan
Mestne občine Kranj
Damijan Perne

Zanj

Podžupan
Mestne občine Kranj
Igor Velov l.r.

LAŠKO

- 2344. Sklep z javnim naznanilom o javni razgrnitvi dopoljenega osnutka podrobnega prostorskega načrta Kartuzija Jurklošter**

Na podlagi 60. člena in ob smiselni uporabi določb 50. člena Zakona o prostorskem načrtovanju (Uradni list RS, št. 33/07), Zakona o lokalni samoupravi – prečiščeno besedilo (Uradni list RS, št. 23/07) in 13., 37. člena Statuta Občine Laško (Uradni list RS, št. 99/07, 17/10) je župan Občine Laško sprejel

S K L E P

- z javnim naznanilom o javni razgrnitvi dopoljenega osnutka podrobnega prostorskega načrta Kartuzija Jurklošter**

I.

Javno se razgrne dopolnjen osnutek občinskega podrobnega prostorskega načrta kartuzija Jurklošter, katerega je izdelal RC Planiranje d.o.o., Ulica XIV. divizije 14, Celje d.o.o. pod št. projekta 351/2006 september 2006 do marec 2010. Celoten postopek je bil uveden še na podlagi ZUreP-1 (Uradni list RS, št. 110/02, 8/03 – popr., 58/03 – ZZK-1) s programom pripra-

ve objavljenim v Uradnem listu RS, št. 107/06 in opravljeno l. prostorsko konferenco 13. 9. 2006.

Kompleks meri 3,85 ha in obsega sledeča zemljišča:

(1) Parcelne številke:

k.o. Jurklošter: 1/, ½, *1/2, 1/3, ¼, 2, *2, 3, 4/1, 4/2, 4/3, 4/4, 4/5, 4/6, 4/7, 37, *191, 223/10, 1194/18, 1217/1, 1217/2, 1218/2, 1244;

k.o. Mirzlo polje: *1/1, 1/2, *1/2, 5, 7, 8, 9, 10/1, 10/2, 10/3, 11, 12, 13, 14, *183, *201, 1363, 1368.

II.

Dopolnjen osnutek OPPN Kartuzija Jurklošter se bo razgrnil v prostorih Občine Laško, Mestna ulica 2, 3270 Laško, predverje Urada Župana. Javna razgrnitev bo trajala 30 dni, in sicer od 9. junija 2010 do 9. 7. 2010. Ogled razgrnjenega dopoljenega osnutka bo možen v delovnem času občinske uprave. Osnutek bo razgrnjen tudi v prostorih Krajevne skupnosti Jurklošter, Jurklošter 19a ob sredah in petkih med 16. in 18. uro. V času javne razgrnitve, bo organizirana javna obravnava v prostorih Pristave v kompleksu Kartuzije in to v torek 6. 7. 2010 ob 18. uri, kjer se bodo tudi lahko podale pripombe. Osnutek bo prikazan tudi na spletni strani občine: www.lasko.si.

III.

V času javne razgrnitve lahko k dopoljenem osnutku dajo pisne pripombe vse pravne ali fizične osebe, oziroma vsi zainteresirani ali prizadeti najkasneje do vključno 9. 7. 2010. Pripombe in pobude se lahko vpišejo v knjigo pripomb na razgrnitvenih mestih (Tajništvo urada župana, sedež KS Jurklošter, Jurklošter 19a) v času uradnih ur, oziroma naslovijo na Oddelek za okolje in prostor Občine Laško, Mestna ulica 2, 3270 Laško.

Št. 351-06/2006
Laško, dne 28. maja 2010

Župan
Občine Laško
Franc Zdoišek l.r.

MOZIRJE

- 2345. Odlok o spremembi Odloka o ustanovitvi vzgojno-izobraževalnega zavoda Osnova šola Mozirje**

Na podlagi 3. člena Zakona o zavodih (Uradni list RS, št. 12/91, 17/91, 55/92, 13/93, 66/93, 45/94, 8/96, 31/00, 36/00, 127/06), 34. člena Zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 16/07 – uradno prečiščeno besedilo, 118/06 – ZUOPP-A, 36/08, 58/09) ter 16. člena Statuta Občine Mozirje (Uradni list RS, št. 11/07) je Občinski svet Občine Mozirje na 31. redni seji dne 24. 5. 2010 sprejel

ODLOK

- o spremembi Odloka o ustanovitvi vzgojno-izobraževalnega zavoda Osnova šola Mozirje**

1. člen

V Odloku o ustanovitvi vzgojno-izobraževalnega zavoda Osnova šola Mozirje (Uradni list RS, št. 54/97, 15/99, 38/99, 36/02, 124/07, 113/09 in Uradno glasilo ZSO št. 3/01), se spremeni prvi stavek 2. člena in se glasi:

»Zavod posluje pod imenom: Osnovna šola Mozirje.«

2. člen

Vse ostale določbe ostanejo nespremenjene.

3. člen

Ta odlok se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije in začne veljati petnajsti dan po objavi.

Št. 032-0004/2010

Mozirje, dne 24. maja 2010

Župan
Občine Mozirje
Ivan Suhoveršnik l.r.

NAKLO**2346. Odlok o Občinskem podrobnem prostorskem načrtu območja SD 17/1 Naklo – sever**

Na podlagi 61. in 98. člena Zakona o prostorskem načrtovanju (ZPNačrt) (Uradni list RS, št. 33/07 – ZPNačrt, 108/09 – ZPNačrt-A), Programa priprave za občinski lokacijski načrt območja SD 17/1 Naklo – sever (Uradni vestnik Gorenjske, št. 23/05) in Sklepa o začetku priprave Občinskega podrobnega prostorskega načrta območja SD 17/1 Naklo – sever (Uradni list RS, št. 19/09) in 12. ter 78. člena Statuta Občine Naklo (Uradni list RS, št. 88/07) je Svet Občine Naklo na 21. redni seji dne 19. 5. 2010 sprejel

ODLOK**o Občinskem podrobnem prostorskem načrtu območja SD 17/1 Naklo – sever****I. SPLOŠNE DOLOČBE**

1. člen

(predmet odloka)

(1) S tem odlokom se ob upoštevanju Strategije prostorskega razvoja Slovenije (Uradni list RS, št. 76/04) in Odloka o Občinskem prostorskem načrtu Občine Naklo (Uradni list RS, št. 11/10) sprejme Občinski podrobni prostorski načrt območja SD 17/1 Naklo – sever (v nadaljnjem besedilu: podrobni načrt ali OPPN).

(2) OPPN je izdelal Domplan, d.d., pod številko projekta UD/422-44/09, v marcu 2010.

2. člen

(vsebina OPPN)

Podrobni načrt vsebuje:

A) Tekstualni del:

I. Splošne določbe

II. Opis prostorske ureditve

III. Umestitev načrtovane ureditve v prostor

IV. Zasnovano projektnih rešitev in pogojev glede priključevanja objektov na gospodarsko javno infrastrukturo in grajeno javno dobro

V. Rešitve in ukrepe za celostno ohranjanje kulturne dediščine

VI. Rešitve in ukrepi za varovanje okolja, naravnih virov in ohranjanja narave

VII. Rešitve in ukrepe za obrambo ter varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, vključno z varstvom pred požarom

VIII. Etapnost izvedbe prostorske ureditve

IX. Velikost dopustnih odstopanj od funkcionalnih, oblikovalskih in tehničnih rešitev

X. Usmeritve za določitev meril in pogojev po prenehanju veljavnosti podrobnega načrta

XI. Končne določbe

B) Grafični del:

1. Izsek iz kartografske dokumentacije Občinskega prostorskega načrta Občine Naklo s prikazom lege prostorske ureditve

2. Območje podrobnega načrta z obstoječim parcelnim stanjem

3. Zazidalno situacijo s prikazom vplivov in povezav s sosednjimi območji

4. Zazidalno situacijo

5. Situacijo prometne infrastrukture

6. Situacijo energetske, telekomunikacijskih in komunalnih vodov

7. Načrt krajinske ureditve

8. Načrt parcelacije

C) Priloge:

– Izvleček iz hierarhično višjega prostorskega akta

– Prikaz stanja prostora

– Smernice in mnenja

– Obrazložitev in utemeljitev prostorskega akta

– Povzetek za javnost.

II. OPIS PROSTORSKE UREDITVE

3. člen

(območje podrobnega načrta)

(1) Območje Občinskega podrobnega prostorskega načrta SD 17/1 Naklo – sever leži med ulicama Pokopališka pot in Krakovo, na koncu obstoječe zazidave, na severu Naklega. Na južni strani se območje stika z obstoječim naseljem, na zahodni ga le Pokopališka pot loči od pokopališča, na vzhodni strani ga ulica Krakovo loči od doma ostarelih občanov, na severu pa se stika z odprtimi kmetijskimi površinami.

(2) Območje OPPN obsega zemljišča naslednjih parc. št.: 153/1, 153/2, 153/3, 154/1, 154/2, 154/3, 154/4, 154/5, 157/1, 157/2, 158 in 612/4, vse k.o. Naklo.

(3) Velikost območja je 1.9 ha.

4. člen

(ureditve izven območja OPPN)

(1) Izven območja podrobnega načrta bodo obdelane vse predvidene potrebne prometne, energetske in komunalne ureditve na pripadajočih površinah, za potrebe povezave s širšim območjem, ki so potrebne za njegovo nemoteno izvedbo in rabo.

(2) Na poti, delu zemljišča parc. št. 622 k.o. Naklo (ulica Krakovo) je predvidena izdelava plinovodnega priključka v dolžini ca. 35 m.

(3) Vodovodni priključki območja bodo potekali:

– po rekonstruirani ulici Krakovo, po zemljiščih parc. št. 622, 320/1, 320/3, 320/4 in 321/3 k.o. Naklo, v dolžini ca. 155 m,

– zanka vodovoda, ki bo napajala območje bo potekala po zemljišču parc. št. 612/5 k.o. Naklo (Pokopališka pot),

– po Pokopališki ulici do Glavne ceste, po zemljiščih parc. št. 612/5 in 610 k.o. Naklo (del obstoječega vodovoda se obnovi) v dolžini ca. 300 m.

(4) Kanalizacijski priključek območja bo potekal po zemljiščih parc. št. 144/1, 144/7, 147/4 in 612/5 k.o. Naklo v dolžini ca. 140 m.

(5) Hišni priključki za vrtec bodo potekali po ulici Krakovo, parc. št. 622 k.o. Naklo, v dolžini ca. 43 m.

(7) Ulica Krakovo bo rekonstruirana v dolžini ca. 270 m, po zemljiščih parc. št. 622, 320/1, 320/3, 320/4, 321/3 in 162 k.o. Naklo, od obstoječe zazidave na jugovzhodu območja, mimo uvoza v vrtec do parkirišča pri zdravstveni postaji, ki ga bo potrebno prestaviti.

5. člen

(predvideni posegi v območju)

V območju OPPN je predvidena:

– gradnja samostoječih eno ali dvostanovanjskih objektov z zunanjo ureditvijo (dostopi do objektov in zemljišč, funkcionalne prometne površine ob objektih, zelene površine),

- gradnja otroškega vrtca z vsemi pripadajočimi površinami, kot so parkirišča in igrišča,
- gradnja gospodarske javne infrastrukture in internih dovoznih cest.

III. UMEMSTITEV NAČRTOVANE UREDITVE V PROSTOR

6. člen

(vplivi in povezave prostorskih ureditev s soslednjimi območji)

(1) Zemljišča predvidena za pozidavo so v naravi kmetijske površine, njive in travniki. Ležijo na severnem robu naselja.

(2) Nova zazidava se bo navezovala na ulico Krakovo, iz katere bo dostop v vrtec in interno cesto, ter na Pokopališko pot, na katero se bodo tudi navezovale interne ulice in nekateri stanovanjski objekti. Obe obstoječi cesti sta potrebni dograditve in rekonstrukcije. Gospodarska javna infrastruktura je izvedena do roba obstoječe zazidave, tako da je na njo možno priključiti novo zazidavo.

(3) Nova pozidava se v gabaritih, razmerjih in oblikovanju fasad zgleduje po kakovostni tipologiji obstoječih objektov.

7. člen

(rešitve načrtovanih objektov in površin)

(1) Predvidena pozidava v območju podrobnega načrta se deli v dva sklopa:

- v severovzhodnem delu območja bo lociran vrtec z dostopom iz Krakovega;
- preostali del območja bo pozidan s stanovanjskimi objekti, ki bodo dostopni iz novih ulic, vpetih med Krakovo in Pokopališko potjo ali direktno iz Pokopališke poti.

(2) Vrtec bo lociran na zemljišču približne velikosti 100 m x 60 m. Dostop bo iz Krakovega na parkirišče kapacitete 32 parkirnih mest, ki bo z zelenico ločeno od objekta vrtca. Tlorisni gabarit objekta bo 48.00 m x 27.60 m. Objekt bo imel klet, pritličje in mansardo, krit bo z dvokapno streho, smer slemena bo sever–jug.

Z zahodne strani objekta bodo terase z direktnimi izhodi iz igralnic. Zahodni del zemljišča bo urejen za igro in učenje na prostem.

(3) Stanovanjski del območja bo pozidan s stanovanjskimi objekti tlorisnih gabaritov 12.30 m x 8.00 m. Deli tlorisa v okvirju maksimalnih gabaritov so lahko členjeni (erkerji, izzidki niše ...). Višinski gabarit objektov je pritličje in mansarda (P+M). Objekti so lahko nepodkleteni, oziroma delno ali v celoti podkleteni. Kota pritličja objektov lahko sega največ 0.50 m nad koto terena ob objektu oziroma predvideno višino ceste ob uvozu na parcelo.

Strehe na objektih morajo biti simetrične dvokapnice s smerjo slemena vzporedno z daljšo stranico objekta, postavljenih pretežno v smeri vzhod–zahod in v naklonu od 36° do 45°, razen pri samostojnih nadstreških, ki imajo lahko položnejši naklon oziroma minimalni naklon (ravna streha) ali zaobljen profil. Višina slemena frčad mora biti nižja od slemena osnovne strehe. Strešine frčad in prizidkov se oblikujejo v enakem naklonu kot osnovna streha. Ob objektih se uredijo tlakovani dostopi in manipulativne dvoriščne površine, terase ter zelene površine.

8. člen

(pogoji in usmeritve za projektiranje in gradnjo)

(1) Pri oblikovanju objektov je treba zagotoviti usklajenost z obstoječo pozidavo v okolici, ob upoštevanju sodobnih trendov v arhitekturi in bivalni kulturi. Barva kritine naj bo v sivih tonih. Fasade objektov naj bodo v svetlih odtenkih zemeljskih barv. Objekti so lahko masivno zidani ali montažni.

(2) Pri določanju lege objektov na zemljiščih je upoštevana ureditev dovoza in vhoda na parcelo ter ustrezni bivalni pogoji v in ob objektu (osončenost).

(3) Del zemljišča med cesto in stanovanjskimi objekti bo utrjen (tlakovan ali asfaltiran). Na njem bo najmanj dvoje parkirišč na stanovanjsko enoto (vključno s prostori v garaži oziroma pod nadstreškom, če jih objekt ima).

(4) Na delu zemljišča, ki je neposredno povezan z bivalnimi prostori v pritličju stanovanjskega objekta se lahko uredi terasa, ki je lahko nadkrita z nadstrešnico oziroma zasenčena z zasajeno pergolo ali markizo.

(5) Preostali del gradbene parcele bo urejen kot zelenica oziroma vrt, ki jih je treba hortikulturno urediti. Pri izbiri dreves in grmovnic je potrebno upoštevati klimatske in specifične rastiščne razmere.

(6) Medsosedske ograje med parcelami v območju OPPN in med zemljišči, ki mejijo na območje OPPN so lahko locirane na parcelno mejo. Ograja med parcelo in cesto mora biti najmanj 0.5 m od parcelne meje oziroma bankine. Z višino in lego ograje ob cestah se ne sme posegati v polje preglednosti.

(7) Na parcelah posameznih stanovanjskih objektov je dovoljena gradnja in postavitve pomožnih objektov za lastne potrebe v skladu z določili Uredbe o vrstah objektov glede na zahtevnost (Uradni list RS, št. 37/08). Pomožni objekti so lahko oblikovani kot prizidek stanovanjskega objekta ali so lahko samostojni. Morajo biti izvedeni skladno z oblikovanjem in materiali osnovne stavbe.

IV. ZASNOVA PROJEKTIH REŠITEV IN POGOJEV GLEDE PRIKLJUČEVANJA OBJEKTOV NA GOSPODARSKO JAVNO INFRASTRUKTURO IN GRAJENO JAVNO DOBRO

9. člen

(prometna ureditev)

(1) V območju se zgradijo ceste A1, cesta A2 in cesta B. Cesta A1 poteka med obstoječima cestama Krakovo in Pokopališka pot, v smeri vzhod–zahod, v skupni dolžini ca. 166 m. Cesta A2 povezuje cesti A1 in Pokopališko pot, tako da od ceste A1 poteka na sever in potem zavije na zahod do Pokopališke poti, dolžina ceste pa je ca. 110 m. Cesta B je podaljšek Pokopališke poti v istem profilu.

(2) Predvideni prečni profil cest je:

Cesta A1:	
– vozišče	5.00 m
– pločnik	1.20 m
– bankina	0.50 m
Cesta A2:	
– vozišče	4.00 m
– obojestranska bankina	0.50 m
Cesta B:	
– vozišče	3.50 m
– obojestranska bankina	0.50 m
– zeleni pas za visokodebelno vegetacijo	1.00–1.50 m.

(3) Ob cesti B je površina, nasproti pokopališča, namenjena parkiranju. Predvideno je 6 parkirnih mest.

10. člen

(kanalizacijsko omrežje)

(1) Vsi objekti v območju se priključijo na kanal fekalne kanalizacije ter se preko kanalizacije predmetnega območja priključujejo po Pokopališki poti v obstoječi kanal južno od predvidene pozidave, ki se navezuje na GZ-7 in se zaključi s Centralno čistilno napravo Kranj (ID 10331).

(2) Padavinske vode s ceste bodo vodene preko požiralnikov neposredno v ponikovalnice. Voda mora biti ponikana razpršeno, na čim več mestih.

(3) Padavinske vode s streh in gradbenih parcel bodo, preko usedalnikov in peskolovov, ponikane v ponikovalnice na parcelah. Ponikovalnice morajo segati vsaj 6 m pod koto

priljučja objekta. Pri izvedbi ponikovalnic je potrebno izkope za ponikovalnice preizkusiti in prevzeti s strani pooblaščen osebe.

(4) Pri projektiranju ponikovalnic je potrebno upoštevati Elaborat geotehničnih raziskav št. 1-10/2010, ki ga je izdelalo podjetje GRACEN d.o.o.

11. člen

(vodovodno in hidrantno omrežje)

(1) Na območju OPPN se zgradi vodovodno omrežje, ki bo v celoti priključeno na oskrbovalni vodovodni sistem naselja Naklo. Gradnja se izvede s cevmi iz nodularne litine, ustrezne dimenzije.

(2) Priključitev vodovoda bo izvedena v krožni povezavi na obstoječi vodovod NL DN 100 mm na Krakovi ulici in na obstoječi vodovod na Pokopališki poti. Del obstoječega vodovoda na Pokopališki poti do Glavne ceste se sočasno s priključitvijo novega vodovoda obnovi in se mu poveča pretočnost.

(3) Tlak v obstoječem javnem vodovodu ni večji od 2,8 bar. Za območje je zagotovljeno skupno 10 l/s pitne vode. Vozlišča vodovoda se predvidijo v ustreznih betonskih jaških.

(4) Za zagotovitev požarne varnosti so predvideni trije nadtalni hidranti DN 80.

12. člen

(elektroenergetsko omrežje)

(1) Območje bo napajano z električno energijo iz nove transformatorske postaje, katere lokacija je predvidena na jugozahodnem delu območja OPPN (na delu parcele št. 153/3 k.o. Naklo), preko novozgrajenega NN omrežja od transformatorske postaje do priključno merilnih omarih lociranih na parcelnih mejah dostopnih z javnih površin.

(2) Transformatorska postaja se vzanka v SN omrežje preko obstoječega kablovoda K9069, katerega trasa poteka jugovzhodno od predvidene lokacije transformatorske postaje. Vsi kablovodi morajo biti položeni v kabelsko kanalizacijo. Za priključitev transformatorske postaje na kablovod je potrebno zgraditi le del kabelske kanalizacije od obstoječega jaška do nove TP, v dolžini ca. 15.00 m.

(3) Pred pridobitvijo gradbenega dovoljenja je potrebno izdelati projekt elektrifikacije celotnega območja in transformatorske postaje s priključnimi kablovodi, ki mora biti izdelan v skladu z veljavnimi tipizacijami distribucijskih podjetij, veljavnimi tehničnimi predpisi in standardi ter ga posredovati v pregled in potrditev v Elektro Gorenjsko.

13. člen

(javna razsvetljava)

Predvidi se javna razsvetljava s kablji v kabelski kanalizaciji in vgraditvijo drogov javne razsvetljave višine 6,0 m na južni strani ceste A1 in vzhodni ter severni strani ceste A2. Potrebno je predvideti novo prižigališče. Trasa kabelske kanalizacije javne razsvetljave poteka vzporedno s traso nizkonapetostne kabelske kanalizacije.

14. člen

(telekomunikacijsko omrežje)

(1) Telekomunikacijsko omrežje novega naselja bo priključeno na obstoječe omrežje iz jaška TP na Krakovi ulici, južno od meje območja. Omrežje po naselju bo izvedeno v kabelski kanalizaciji.

(2) Pred pričetkom gradnje bo potrebno prestaviti zemeljski TK kabel, ki prečka območje, tako da se ga spelje ob cesti.

(3) Vzporedno s kabelsko kanalizacijo telekomunikacijskega omrežja bodo položene cevi za kabelsko kanalizacijo kabelske televizije, ki bodo omogočile kasnejšo položitev kablov ob izgradnji sistema kabelske televizije v naselju.

(4) Za območje je potrebno pred pridobitvijo gradbenega dovoljenja izdelati projekt telekomunikacijskega omrežja. V tem projektu je treba obdelati tudi predstavitve in zaščite obsto-

ječih telekomunikacijskih naprav v skladu s predpisi Telekom Slovenije d.d. Zemeljski telekomunikacijski kabel iz 2. točke tega člena je treba pred pričetkom del prestaviti in ustrezno označiti.

15. člen

(plinovodno omrežje)

Do vseh objektov v območju bo napeljana plinovodno omrežje, ki bo zgrajeno po cesti A1 in cesti A2, ter priključeno na vod v Krakovi ulici. V ožjem varovalnem pasu plinovoda 2 x 1.5 m je prepovedana saditev dreves in gradnja novih objektov.

16. člen

(ogrevanje)

(1) Ogrevanje objektov je individualno.

(2) Ogrevanje objektov se lahko zagotavlja z sistemi ogrevanja na plin, lahkim kurilnim oljem ali katerim drugim ekološko sprejemljivim energetskim virom.

(3) V primeru, da izbrani energent za ogrevanje zahteva zunanji rezervoar, mora biti lokacija istega na gradbeni parceli. Rezervoar ne sme biti vidno izpostavljen, lokacija se zazeleni ali kako drugače ogradi.

17. člen

(ravnanje z odpadki)

(1) Na vsaki gradbeni parceli bo urejen prostor za smetnjak. Za odpadke se zagotovijo zabojniki, ki bodo postavljeni znotraj posameznih parcel in so v času odvažanja odpadkov dostopni vozilu pooblaščen organizacije. Na območju transporta zabojnikov je potrebno cestne robnike pogrezniti.

(2) Okolju neškodljive rušitvene in izkopne materiale je treba trajno deponirati izključno na za to določene deponije.

V. REŠITVE IN UKREPI ZA CELOSTNO OHRANJANJE KULTURNE DEDIŠČINE

18. člen

(varstvo kulturne dediščine)

(1) Na obravnavanem območju ni registriranih enot kulturne dediščine, v območju presoje vplivov na okolje pa se nahajajo naslednje enote kulturne dediščine:

- 16462 Naklo – Pokopališče,
- 16438 Naklo – Kapelica sv. Antona Padovanskega,
- 2073 Naklo – Cerkev sv. Petra,
- 15959 Naklo – Vaško jedro.

(2) Načrtovana gradnja naj ne presega gabaritov obstoječega naselja, tako da bo veduta na cerkven zvonik – prostorsko dominantno – ohranjena.

(3) Območje parkirišč pred vrtcem naj bo ozelenjeno z visokodebelno vegetacijo, kar bo kapelici sv. Antona Padovanskega ohranjalo krajinski okvir (EŠD 16438). Iz istega razloga naj bo z javno visokodebelno vegetacijo ozelenjen tudi severno zahodni rob območja.

(4) Ob severo vzhodnem robu ceste B naj se kot pieteten odmik od pokopališča ob cesti načrtuje pas visokodebelne vegetacije, ki bo del infrastrukturnega koridorja ceste (javna zelena ureditev).

(5) Glede na barve streh v vaškem jedru naj se v območju predvidi sivo barvo kritine.

VI. REŠITVE IN UKREPI ZA VAROVANJE OKOLJA, NARAVNIH VIROV IN OHRANJANJA NARAVE

19. člen

(varstvo pred hrupom)

(1) Na podlagi Uredbe o mejnih vrednostih kazalcev hrupa v okolju (Uradni list RS, št. 105/05, 34/08) sodi obravnavano

območje v III. območje varstva pred hrupom. Za to območje veljajo dnevne ravni hrupa 60 dBA in mejne nočne ravni 50 dBA. Ukrepi za varovanje objektov in območij pred prekomernim hrupom morajo biti izvedeni v skladu s predpisi. Predvideni objekti oziroma njihovo obratovanje in uporaba po končani gradnji ne smejo presegati predpisane mejne ravni hrupa.

(2) V času gradnje je zaradi obratovanja strojev in dovoza tovornih vozil pričakovati občasne povečane emisije hrupa. Za zmanjševanje hrupa v času gradnje je predvideno, da bodo vsa gradbena dela potekala v dnevnem času, med delovnim tednom.

20. člen

(varstvo tal)

(1) Posegi v tla se izvedejo tako, da bodo prizadete čim manjše površine tal. Za začasne prometne in gradbene poti ter deponije se uporabljajo infrastrukturne površine in površine, na katerih so tla manj kvalitetna.

(2) Pri gradnji se uporabljajo transportna sredstva in gradbeni stroji, ki so tehnično brezhibni ter le materiali, za katere obstajajo dokazila o njihovi neškodljivosti za okolje. S transportnih in gradbenih površin ter deponij gradbenih materialov je treba preprečiti emisije prahu z vlaženjem teh površin ob sušnem in vetrovnem vremenu. S teh površin je treba preprečiti otekanje vod na kmetijsko obdelovalne površine oziroma na površine gradbenih parcel obstoječih objektov.

(3) Rodovitna prst se ob začetku gradbenih del odstrani in deponira na način, ki ohranja njeno rodovitnost oziroma tako, da ne pride do onesnaženja s škodljivimi snovmi in manj rodovitnim materialom. Pri tem ne sme priti do mešanja mrtvice in živice, ki ne sme biti deponirana v kupih višjih od 1,2 m.

(4) Vse utrjene površine, na katerih je možno parkirati vozila, morajo biti opremljene z lovilci olj v nepropustni izvedbi. Padavinske odpadne vode s prometnih površin se vodijo v ponikovalnice preko lovilcev olj.

21. člen

(varstvo zraka)

Ukrepi za varstvo zraka v času gradnje predvidevajo predvsem preprečevanje prašenja z območja gradbišča in dovoznih cest.

22. člen

(varstvo pred svetlobnim onesnaženjem)

(1) Za osvetljevanje javnih in zasebnih zunanjih površin naj se uporabljajo žarnice, ki oddajajo rumeno, oranžno oziroma rdečo svetlobo in ne oddajajo UV spektra; to so natrijeve plinske žarnice (nizkotlačne ali visokotlačne). Svetilke naj bodo nepredušno zaprte in usmerjene v tla, brez sevanja svetlobe nad vodoravnico.

(2) Osvetljevanje območja, tako dovoznih cest, parkirišč in osvetljevanje objektov naj bo zmanjšano na najnižjo raven. Območja, za katera osvetljevanje ni nujno potrebno, naj se ne osvetljujejo. Preprečevanje svetlobnega onesnaževanja se bo izvajalo z zasenčenjem ali delnim zasenčenjem svetilke proti sosednjim nepremičninam, ki niso v lasti investitorja.

23. člen

(ohranjanje narave)

Na območju podrobnega načrta ni naravnih vrednot, zavarovanih območij ali območij pomembnih za ohranjanje biotske raznovrstnosti, zato izdelava naravovarstvenih smernic in izdaja naravovarstvenega mnenja, kakor tudi pridobitev naravovarstvenih pogojev in naravovarstvenega soglasja ni potrebna.

24. člen

(osončenje)

Mora se zagotoviti oblikovanje objektov in razpored prostorov, ki omogočajo 45° kot osončenja za bivanje in delo občutljivih prostorov.

VII. REŠITVE IN UKREPI ZA OBRAMBO TER VARSTVO PRED NARAVNIMI IN DRUGIMI NESREČAMI, VKLJUČNO Z VARSTVOM PRED POŽAROM

25. člen

(obramba in zaščita)

Gradnja zaklonišč osnovne zaščite ni obvezna, ker je naselje Naklo manjše od 5000 prebivalcev.

26. člen

(varstvo pred elektromagnetnim sevanjem)

Transformatorske postaje predstavljajo nizkofrekvenčni vir sevanja. Za njihovo obratovanje se morajo upoštevati veljavni predpisi s tega področja.

27. člen

(varstvo pred požarom)

(1) V podrobnem načrtu so upoštevani pogoji Zakona o varstvu pred požarom (Uradni list RS, št. 3/07). Zagotovljeni so zadostni odmiki med objekti za preprečitev prenosa požara oziroma zagotovljeni ustrezni ukrepi (požarna ločitev) in zagotovitev zadostne količine požarne vode iz javnega vodovodnega omrežja preko nadzemnih hidrantov. Manipulacijske površine ob objektih omogočajo dovoz gasilnim avtomobilom in zagotavljajo delovne površine za intervencijska vozila.

(2) Doseganje predpisane ravni požarne varnosti (za objekt vrtca) mora izhajati iz študije požarne varnosti in posameznih načrtov projektne dokumentacije, ki morajo biti izdelani skladno z veljavnimi predpisi.

(3) Za zaščito v primeru nevarnosti elementarnih in drugih nesreč so zagotovljene ustrezne evakuacijske poti in površine za ljudi in materialne dobrine, intervencijske poti in površine.

28. člen

(arhitektonske ovire)

Na vseh komunikacijah se izvedejo klančine z naklonom 1:13 do 1:15.

VIII. ETAPNOST IZVEDBE PROSTORSKE UREDITVE

29. člen

(etapnost izvedbe)

(1) Vsak izmed predvidenih stanovanjskih objektov in objekt vrtca predstavlja ločeno etapo izvedbe podrobnega načrta. Posamezna etapa se mora izvesti z vsemi elementi zunanje ureditve in izgradnje potrebne prometne, energetske ter komunalne infrastrukture.

(2) Rekonstrukcija in dograditev obstoječih cest ter izgradnja predvidenih vključno s celotno infrastrukturo predstavlja ločeno etapo ali več etap, ki se jih razdeli v zaključene celote.

IX. VELIKOST DOPUSTNIH ODSTOPANJ OD FUNKCIONALNIH, OBLIKOVALSKIH IN TEHNIČNIH REŠITEV

30. člen

(odstopanja za stanovanjske objekte in zunanjo ureditev)

Odstopanja od, s tem odlokom in grafičnim delom podrobnega načrta predpisanih gabaritov stanovanjskih hiš, so dovoljena:

- do $\pm 15\%$ v horizontali za objekte št.: 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21;
- objektu št. 5 se lahko dolžina objekta pomanjša za -15% , širina pa se določi v razponu $\pm 15\%$ od osnovne mere;
- višina slemena stanovanjskih objektov lahko sega največ 8.00 m nad koto pritličja, ki je od 0.00 m do 0.50 m nad

raščenim terenom. Kolenčni zid v mansardi sega lahko največ 1.40 m nad tlak mansarde. Od določene višine objekta lahko odstopajo postavitve dimnikov, anten, oddajnikov ipd.

– objekt je možno izvesti brez kleti, kakor tudi z neizkoriščenim podstrešjem;

– tlorisne gabarite, vključno z dopustnimi odstopanji se lahko presega z balkoni, vetrolovi, izzidki, nadstreški, napušči, stopnicami, ki so lahko zamaknjeni iz gabarita stavbe do 1.50 m;

– dovoljeno je odstopanje od velikosti in oblike tlakovanih površin, ki so prikazane v grafičnih prilogah, vendar upoštevajoč določila tega odloka. Prav tako je dovoljeno odstopanje od ostale zunanje ureditve na parceli, ki je prikazana v grafičnih prilogah;

– ograjevanje parcel ni obvezno.

31. člen

(odstopanja za vrtec in pripadajoče površine)

Odstopanja od, s tem odlokom in grafičnim delom podrobnega načrta predpisanih gabaritov vrtca in pripadajoče površine, so dovoljena:

– do $\pm 5\%$ v horizontali za objekt vrtca;

– tlorisne gabarite, vključno z dopustnimi odstopanji se lahko presega z balkoni, vetrolovi, izzidki, nadstreški, napušči, stopnicami;

– dovoljeno je odstopanje od velikosti in oblike tlakovanih površin, prav tako je dovoljeno odstopanje od ostale zunanje ureditve na parceli, ki je prikazana v grafičnih prilogah, vendar upoštevajoč določila Pravilnika o normativih in minimalnih tehničnih pogojih za prostor in opremo vrtca (Uradni list RS, št. 73/00, 75/05, 33/08).

32. člen

(odstopanja za infrastrukturno omrežje)

(1) Pri izvedbi prometne, komunalne in energetske infrastrukture ter pri zunanji ureditvi predvideni s podrobnim načrtom so dopustna odstopanja od predlaganih rešitev določenih s tem odlokom, če zagotavljajo ustrežnejše tehnične rešitve, ki so oblikovno, prometno tehnično ali okoljevarstveno primernejše ter ne poslabšujejo prostorskih in okoljskih razmer.

(2) Odstopanja iz prejšnjega odstavka ne smejo biti v nasprotju z javnim interesom. Z njimi morajo soglašati organi in organizacije, na katere se ta odstopanja nanašajo.

33. člen

(namembnost objektov)

(1) Poleg gradnje objektov stanovanjske namembnosti je možna gradnja objektov za dejavnosti spremljajočih programov, ki v okolju ne povzročajo večje motnje, kot so s predpisi dovoljene za stanovanjsko območje oziroma ko se z novo dejavnostjo posledično ne poveča vpliv objekta na okolje (ne povzročajo hrup, onesnaženje zraka, vode, svetlobnega in drugega onesnaženja).

(2) Na območju parcele predvidenega objekta je možna postavitve in izvedba enostavnih objektov v skladu s Uredbo o vrstah objektov glede na zahtevnost (Uradni list RS, št. 37/08).

X. USMERITVE ZA DOLOČITEV MERIL IN POGOJEV PO PRENEHANJU VELJAVNOSTI PODROBNEGA NAČRTA

34. člen

(prenehanje veljavnosti podrobnega načrta)

(1) Podrobni načrt velja do izvedbe prostorske ureditve, ki je predvidena na osnovi tega načrta. Izvedenost načrta ugotovi s sprejetjem sklepa na predlog župana občinski svet.

(2) Po prenehanju veljavnosti podrobnega načrta se območje ureja z občinskim prostorskim načrtom.

XI. KONČNE DOLOČBE

35. člen

(vpogled)

Podrobni načrt je na vpogled vsem zainteresiranim na Občini Naklo, Glavna cesta 24, Naklo in Upravni enoti Kranj, Slovenski trg 1, Kranj.

36. člen

(nadzor)

Izvajanje tega odloka nadzira Inšpektorat Republike Slovenije za okolje in prostor.

37. člen

(veljavnost)

Ta odlok začne veljati osmi dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 3505-0002/2009

Naklo, dne 19. maja 2010

Župan

Občine Naklo

Janez Štular i.r.

2347. Odlok o Občinskem podrobnem prostorskem načrtu za izgradnjo gospodarske javne infrastrukture v poslovni coni v Naklem

Na podlagi 61. in 98. člena Zakona o prostorskem načrtovanju (ZPNačrt) (Uradni list RS, št. 33/07 – ZPNačrt, 108/09 – ZPNačrt-A), Programa priprave za občinski lokacijski načrt za infrastrukturo v poslovni coni (Uradni vestnik Gorenjske, št. 23/05 in Sklepa o pripravi Občinskega podrobnega prostorskega načrta za izgradnjo gospodarske javne infrastrukture v poslovni coni v Naklem (Uradni list RS, št. 19/09) in 12. ter 78. člena Statuta Občine Naklo (Uradni list RS, št. 88/07) je Svet Občine Naklo na 21. redni seji dne 19. 5. 2010 sprejel

O D L O K

o Občinskem podrobnem prostorskem načrtu za izgradnjo gospodarske javne infrastrukture v poslovni coni v Naklem

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

(predmet odloka)

(1) S tem odlokom se ob upoštevanju Strategije prostorskega razvoja Slovenije (Uradni list RS, št. 76/04) in Odloka o Občinskem prostorskem načrtu Občine Naklo (Uradni list RS, št. 11/10) sprejme Občinski podrobni prostorski načrt za izgradnjo gospodarske javne infrastrukture v poslovni coni Naklo (v nadaljnjem besedilu: podrobni načrt ali OPPN).

(2) OPPN je izdelal Domplan, d.d., pod številko projekta UD/405-82/07, v marcu 2010.

2. člen

(vsebina OPPN)

Podrobni načrt vsebuje:

A) Tekstualni del:

I. Splošne določbe

II. Opis prostorske ureditve

III. Umestitev načrtovane ureditve v prostor

IV. Zasnovo projektnih rešitev in pogojev glede priključevanja objektov na gospodarsko javno infrastrukturo in grajeno javno dobro

V. Rešitve in ukrepe za celostno ohranjanje kulturne dediščine

VI. Rešitve in ukrepe za varovanje okolja, naravnih virov in ohranjanja narave

VII. Rešitve in ukrepe za obrambo ter varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, vključno z varstvom pred požarom

VIII. Etapnost izvedbe prostorske ureditve

IX. Velikost dopustnih odstopanj od funkcionalnih, oblikovalskih in tehničnih rešitev

X. Usmeritve za določitev meril in pogojev po prenehanju veljavnosti podrobnega načrta

XI. Obveznosti investitorjev in izvajalcev

XII. Končne določbe

B) Grafični del:

1. Izsek iz kartografske dokumentacije Občinskega prostorskega načrta Občine Naklo s prikazom lege prostorske ureditve

2. Območje podrobnega načrta z obstoječim parcelnim stanjem

3. Prikaz poteka obstoječih omrežij gospodarske javne infrastrukture

4. Zazidalno situacijo s prikazom poteka omrežij in priključevanja objektov na gospodarsko javno infrastrukturo ter grajeno javno dobro ter prikazom vplivov in povezav s sosednjimi območji

5. Situacijo prometne infrastrukture

6. Situacijo energetskih, telekomunikacijskih in komunalnih vodov

7. Prikaz ureditev za varovanje okolja, naravnih virov in ohranjanje narave in ureditev za potrebe ter varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami

8. Načrt parcelacije

C) Priloge:

– Izvleček iz hierarhično višjega prostorskega akta

– Prikaz stanja prostora

– Smernice in mnenja

– Obrazložitev in utemeljitev prostorskega akta

– Povzetek za javnost

– Okoljsko poročilo.

II. OPIS PROSTORSKE UREDITVE

3. člen

(območje podrobnega načrta)

(1) Območje med naselji Polica in Pivka ter južno od državne ceste R2-411/1428 Polica–Podtabor se razvija kot večja poslovno industrijska cona Naklo.

(2) Območje OPPN obsega zemljišča naslednjih parc. št.: 87, 101/2, 101/9, 102/2, 103/2, 104/2, 105/2, 106/2, 107/6, 108/2, 108/4, 109/2, 109/3, 109/4, 109/5, 109/10, 110/5, 111/1, 112/1, 113/1, 114/1, 115/1, 116, 117, 118, 119, 120/2, 120/3, 121/1, 132/1, 132/15, 136/2, 136/5, 136/6, 136/7, 137, 138/1, 138/2, 142/1, 142/2, 142/3, 142/4, 144/1, 144/2, 145/1, 146/1, 145/2, 146/2, 146/3, 146/4, 146/5, 146/6, 146/7, 147/2, 147/3, 149/1, 149/4, 149/5, 149/6, 150/1, 150/2, 150/3, 150/4, 150/5, 151/1, 151/3, 152, 158/1, 158/2, 158/3, 158/4, 158/7, 158/8, 412/1, 412/2, 412/9, 415/1, 415/3, 415/4, 416, 417/1, 417/3, 417/4, 417/5, 425/1, 437/3, 437/9, 437/10, vse k.o. Pivka.

(3) Velikost območja je 2.85 ha.

4. člen

(ureditve izven območja OPPN)

Zaradi priključevanja predlagane infrastrukture na obstoječo že zgrajeno cestno in ostalo komunalno infrastrukturo prostorske ureditve posego še na zemljišča s parc. št. 115/1, 116, 119, 120/1, 120/2, 120/3, 121/1, 132/1, 132/11, 132/15, 136/2,

136/5, 136/6, 137, 144/1, 145/1, 145/2, 149/1, 151/1, 155/6, 157/1, 157/9, 164/2, 165/3, 165/1, 166/2, 166/14, 166/13, 166/16, 412/1, 419,425/1, 435/1, vse k.o. Pivka.

5. člen

(predvideni posegi v območju)

(1) V območju podrobnega načrta bodo zgrajene krožne povezovalne ceste z oznakami A, B, in C. Pod njimi ali v njenih varovalnih pasovih bo potekala vsa gospodarska infrastruktura, ki obsega:

- javni vodovod za sanitarno in požarno vodo,
- odpadno in padavinsko kanalizacijo,
- VN in NN elektroenergetsko omrežje,
- javno razsvetljavo,
- plinovodno omrežje,
- telekomunikacijsko in omrežje zvez.

(2) Zaradi večje izkoriščenosti zemljišč, ki jih oklepa predvidena cestna zanka se prestavi del struge potoka Dupeljšica.

III. UMESTITEV NAČRTOVANE UREDITVE V PROSTOR

6. člen

(vplivi in povezave prostorskih ureditev s sosednjimi območji)

(1) Zemljišča predvidena za komunalno ureditev so v naravi kmetijske površine, njive in travniki. Ležijo jugozahodno od naselja Polica, južno od Pivke.

(2) Nove povezovalne ceste se bodo navezovala na krožišče na regionalni cesti R2-411/1428 Naklo–Podtabor–Gobovce–Čermivec preko obstoječe dostopne ceste v poslovno cono (to je dostopno cesto za Veterinarski zavod in štiri poslovne objekte) in na južni strani na lokalno cesto Polica–Okroglo. Nova infrastrukturna omrežja bodo potekala pod in ob cestah, ter se navezovala na obstoječe vode v območju.

7. člen

(rešitve načrtovanih objektov in površin)

(1) Območje OPPN je prometno organizirano tako, da je omogočen dostop do vsake posamezne funkcionalne enote. Osnovno prometno omrežje sestavljajo tri cestne povezave: cesta A, B in C.

(2) Primarna cesta A dolžine ca. 637 m predstavlja glavno prometnico znotraj območja urejanja z dvema voznima pasovoma, enostranskim hodnikom za pešce ter obojestranski bankini skupne širine 9,10 m z naslednjim karakterističnim prečnim profilom:

– vozišče	2 x 3,00 m
– hodnik za pešce	1 x 1,60 m
– bankina	1 x 1,00 m
– bankina	1 x 0,50 m.

(3) Sekundarna cesta B dolžine ca. 583 m predstavlja dostopno cesto do obstoječega poslovnega objekta LPKF in območja obstoječe stanovanjske pozidave in vsebuje enake elemente ter dimenzije karakterističnega prečnega profila kot cesta A.

(4) Sekundarna cesta C dolžine ca. 285 m je predvidena za napajanje območja preko železniške proge Kranj–Naklo ter se zaključi pri RTP Naklo. Vsebuje dva vozna pasova ter obojestranski bankini skupne širine 8,00 m z naslednjim karakterističnim prečnim profilom:

– vozišče	2 x 3,00 m
– bankina	2 x 1,00 m.

(5) V sklopu ureditve ceste C je potrebno upoštevati tudi ureditev nivojskega prehoda v skladu z Zakonom o varnosti v železniškem prometu in Pravilnikom o nivojskih prehodih ceste preko železniške proge.

(6) Potok Dupeljšica bo prestavljen v dolžini 460 m. Sanacija struge bo potekala od mostu na cesti Kranj–Naklo do zaključka obrežnih zidov kot podaljškov mostnih opornikov. Na strugi bosta zgrajena dva prepusta. Struga med prepustoma

bo prestavljena ob obstoječo cesto. Širina struge se poenoti na 3 m v dnu, os struge pa se uredi tako, da ne bo ostrih lomov in nenadnih preusmeritev. Ureditev struge se izvede s kineto iz lomljenca v betonu v dolžini 89 m. Preostala dolžina dolvodno se uredi kot vodotok z naravnimi brežinami v naklonu 1:1. Ker je zahodna stran ob vodotoku (na kateri bo bodoča poslovna cona) nižja od vzhodne se izvede še nasip v višini 0.5 m.

8. člen

(pogoji in usmeritve za projektiranje in gradnjo)

(1) Vozišče bo enostransko omejeno z robnikom, dvignjenim nad nivo vozišča. Hodniki za pešce bodo omejeni z nizom granitnih kock v nivoju hodnika za pešce in zelenico za hodnikom. Uvozi bodo izvedeni kot križišča z uvoznimi radiji. Hodniki za pešce se bodo zaključevali z ugreznjenimi robniki.

(2) Pred izdelavo izvedbenega projekta za ceste bo potrebno izdelati geološko-geomehanske raziskave in pridobiti ustrezno geotehnično poročilo za dimenzioniranje zgornjega sloja.

(3) Površine pločnika so lahko v asfaltni izvedbi ali kako drugače trajno tlakovane. Vse ostale površine, ki niso namenjene prometu ali hoji, bodo urejene in zatravljene.

(4) Padec struge potoka Dupeljščica se na celi dolžini poenoti na 1.25%. Zgornji odsek v dolžini 89 m (od priključka na ureditev pod prepustom na cesti Kranj–Naklo do iztoka izpod zgornjega mostu v predvideni coni) bo urejen v obliki kamnito-betonske kinete, ki bo urejena do višine vode +30 cm. Širina struge v dnu znaša 3 m, naklon vodnega dela zidu pa bo 5:1 in bo obložen z lomlencem. Na tem odseku so predvidena dva talna praga širine 0.80 m.

(5) Spodnji odsek potoka Dupeljščica v dolžini 372 m bo urejen tako, da imajo brežine naraven naklon 1:1, ki bo obojestransko obložen z lomlencem položenim v suho. Dokler ne zraste travna ruša (in se brežina mikroarmira s koreninskim sistemom) se na zgornji del brežine položi palvis mreža in pritrdi z vrbovimi potaknjenci. Na spodnjem odseku je predvideno osem talnih pragov.

(6) Spodnji rob mostne konstrukcije naj bo minimalno 0.5 m nad koto visoke vode.

IV. ZASNOVA PROJEKTHNIH REŠITEV IN POGOJEV GLEDE PRIKLJUČEVANJA OBJEKTOV NA GOSPODARSKO JAVNO INFRASTRUKTURO IN GRAJENO JAVNO DOBRO

9. člen

(opis ureditev infrastrukture)

(1) Odvajanje in čiščenje odpadnih in padavinskih voda

(1.1) Za odvod komunalno odpadnih vod iz območja poslovne cone je potrebno zgraditi sekundarno kanalizacijo, ki se bo priključevala na jaške kanala GZ-7. Predvidena je priključitev na dveh mestih. Trasa sekundarne kanalizacije poteka v vozišču in delno po zemljiščih kjer tudi prečka potok Dupeljščica. Sekundarna kanalizacija bo dimenzij SN 250 iz umetnih padavinskih voda in prevodno sposobnost vodotoka v katerega bodo speljane. Iztočni objekt ne sme segati v pretočni profil vodotoka, mora biti oblikovan v naklonu brežine (po potrebi predvideti vgradnjo povratne zaklopke). Kota dna iztoka naj bo na spodnjem robu brežine. Obvezno je potrebno predvideti ustrezno protierozijsko zaščito struge v območju iztoka.

(1.2) Padavinske vode z območja se vodijo na nižji teren, v ponikovalnice ali v potok Dupeljščica. Odvajanje padavinskih voda, ki so predmet tega OPPN, obsega odvodnjavanje s cest in javnih površin, ki se jih odvaja v vodotok Dupeljščico. Potrebno je predvideti optimalno število iztokov glede na količine padavinskih voda in prevodno sposobnost vodotoka v katerega bodo speljane. Iztočni objekt ne sme segati v pretočni profil vodotoka, mora biti oblikovan v naklonu brežine (po potrebi predvideti vgradnjo povratne zaklopke). Kota dna iztoka naj bo na spodnjem robu brežine. Obvezno je potrebno predvideti ustrezno protierozijsko zaščito struge v območju iztoka.

(1.3.) Padavinske vode z zemljišč zasebnih investitorjev, ki niso predmet tega OPPN, se prioriteto ponika, pri tem morajo ponikovalnice biti locirane izven vpliva povoznih in manipulativnih površin. Če ponikanje ni možno, kar je potrebno računsko dokazati, je padavinske vode možno speljati v potok Dupeljščica.

(1.4.) Pri odvajanju padavinske vode v vodotok Dupeljščica, je potrebno v čim večji možni meri zmanjšati hipni odtok padavinskih voda z urbanih površin, kar pomeni, da je potrebno predvideti zadrževanje padavinskih voda pred iztokom v površinske odvodnike, pri tem se ne sme poslabšati kakovost recipienta in obstoječe poplavne razmere. Ureditev odvajanja padavinske vode vključno z iztočnim objektom naj bo projektno obdelana. Odtok padavinskih voda s povoznih površin se izvede preko ustreznih lovilcev olj, katerih velikost, vgradnja, obratovanje in vzdrževanje je skladno s standardom SIST EN 858-2.

(1.5.) Tehnološke vode in vse vrste odpadnih voda morajo biti speljane in očiščene na način, kot to predvideva Uredba o emisiji snovi in toplote pri odvajanju odpadnih voda iz virov onesnaževanja.

(2) Oskrba s pitno vodo in hidrantno omrežje

(2.1) Sekundarno vodovodno omrežje je predvideno v krožni povezavi in v največji meri poteka v cestnem svetu pod voziščem. Sekundarno omrežje bo zgrajeno iz LTŽ Duktal cevi premera 100 do 150 mm, priključevanje je predvideno v nov že zgrajen dovodni vod DN 200. Vozlišča vodovoda se predvidijo v ustreznih betonskih jaških.

(2.2) Za požarno zaščito so predvideni nadtalni hidranti DN 80 ali DN 100 na medsebojni razdalji do 80 m. Večji kompleksi znotraj območja bodo imeli priključke iz krožnega voda in znotraj svojega funkcionalnega zemljišča svoje hidrantno omrežje, ki bo vodeno preko vodomerov.

(3) Oskrba s plinom

V območju gradnje gospodarske javne infrastrukture je zgrajeno plinovodno omrežje delno po cesti B in po cesti C, ki se napaja iz MRP Naklo. Sekundarno plinovodno omrežje je zgrajeno iz PE cevi dimenzij 160, 110, 90, in 63 mm, nazivni tlak bo 1 bar. Priključki bodo velikosti DN 25 in 50 mm. Dogradi se plinovodno omrežje po cesti A in delu ceste B.

(4) Oskrba z električno energijo

(4.1) Za napajanje objektov na območju poslovne cone je predvidena izvedba nove 20 kV KBV zanke znotraj predvidenega ureditvenega območja ter navezava na obstoječe omrežje, in izvedba NN razvodnega omrežja. Postavitev novih transformatorskih postaj pa bo odvisno od potrebnih kapacitet, postavljene pa bodo na zemljišča investitorjev.

(4.2) Za oskrbo z električno energijo bosta zgrajena dva nova 20 kV zemeljska voda iz RTP Naklo in obstoječe TP ob Veterinarskem zavodu. Odjemalci poslovnih in proizvodnih objektov bodo priključeni na NN izvode iz novih distribucijskih TP in obstoječe TP.

(4.3) Transformatorske postaje s transformacijo 20/0,4 kV in ustrezno močjo morajo biti kabelske izvedbe montažnega tipa, ki je lahko prehodne ali vozliščne izvedbe. Opremljene morajo biti z ustreznimi SBN bloki in NN razdelilci, ki bodo zadostili potrebam odjemalcev. Za lovljenje transformatorskega olja morajo imeti vgrajena ustrezna oljenepropustna korita. Lokacije transformatorskih postaj morajo biti izbrane tako, da niso moteče za okolje in da so čim bolj v središču obtežbe. Tip transformatorske postaje, velikost transformatorske enote in vsi potrebni detajli, vključno z ustreznim ozemljitvenim sistemom, bodo določeni po natančnem izračunu energetskih in tokovnih razmer v projektu za pridobitev gradbenega dovoljenja poslovnih in proizvodnih objektov, ki niso predmet tega OPPN-ja.

(4.4) V celotnem območju bodo kabli položeni v kabelsko kanalizacijo s kabelskimi jaški. Pri dimenzioniranju kabelske kanalizacije je potrebno zagotoviti zadostno število rezervnih cevi zaradi možnosti nadaljnje širitve mreže.

(4.5) Celoten nizkonapetostni razvod kot tudi razvod javne razsvetljave bo izveden z uporabo ustreznih zemeljskih kablov.

Za potrebe razvoda SN in NN kablov se po celotnem območju izvede ustrezna kabelska kanalizacija z ustreznimi tipskimi betonskimi jaški opremljenimi z litoželeznimi pokrovi. V jarek kabelske kanalizacije se položi tudi pocinkani valjanec za potrebe ozemljitve in opozorilni trak. Natančno število potrebnih cevi kabelske kanalizacije, število in tip jaškov bo določeno v načrtu za pridobitev gradbenega dovoljenja.

(4.6.) Pred pridobitvijo gradbenega dovoljenja mora biti izdelan projekt elektrifikacije, ki mora podati celovito rešitev izvedbe elektroenergetske infrastrukture v poslovni coni Naklo z vsemi povezavami s sosednjimi območji.

(4.7) Obstoječi VN daljnovod, ki je nadomeščen s kabelsko izvedbo se ukine.

(5) Javna razsvetljava

(5.1) Na območju celotnega kompleksa je potrebno urediti tudi javno razsvetljava. Tipi svetilk in kandelabrov se določijo enotno. Svetilke morajo biti razporejene tako, da bo jakost osvetlitve ustrezala veljavnim tehničnim normativom in standardom. Razvod kablov javne razsvetljave se izvede v kabelski kanalizaciji elektroenergetskega razvoda.

(5.2) Prižigališča se določi v posameznih prostostojećih omaricah ločeno za območja posamezne transformatorske postaje.

(6) Telekomunikacijsko omrežje in omrežje zvez

Na območju predvidene poslovne cone je predvidena izgradnja novega TK omrežja s priključkom na telefonsko centralo Naklo. Vse kabelske povezave znotraj območja bodo izvedene v ceveh kabelske kanalizacije, zato bodo perspektivne potrebe uporabnikov po dodatnih storitvah ali priključkih (optika, ethernet, intranet ...) izvedljive z naknadnimi dodatnimi povezavami v kabelski kanalizaciji. Za potrebe drugega operaterja (KKS) ali interne kabelske povezave (CNS, video ...) se v kabelski kanalizaciji predvidijo ločeni jaški in svoje cevi.

10. člen

(rušitev daljnovoda)

Daljnovod (20 kV) od RTP Naklo do TP na Polici se poruši, tako da se odstrani stebre. Daljnovodno povezavo se nadomesti s kabelsko, ki bo potekala ob predvidenih cestah.

11. člen

(ravnanje z odpadki in njihovo odlaganje)

(1) Komunalne odpadke se odvažajo na komunalno deponijo. Javna higiena se bo zagotavljala z zabojniki za odpadke, ki bodo postavljeni znotraj pripadajočega zemljišča posameznega investitorja in bo v času odvažanja odpadkov dostopna vozilu pooblaščen organizacije ter z eventuelno določitvijo možnih lokacij ekoloških otokov.

(2) Zbiranje posebnih in nevarnih odpadkov iz proizvodnih dejavnosti mora biti ločeno od komunalnih odpadkov in urejeno na način, ki ga določajo veljavni predpisi.

12. člen

(ostala merila in pogoji komunalnega urejanja)

(1) Projektiranje in gradnja komunalno-energetskih in telekomunikacijskih naprav in objektov, cestne infrastrukture in vodotokov morata potekati v skladu s smernicami posameznih upravljavcev teh objektov in naprav.

(2) Pri načrtovanju predvidenih tras je upoštevan potek obstoječih in predvidenih infrastrukturnih vodov in naprav po podatkih, ki so jih posredovali posamezni upravljavci. V projektni dokumentaciji za pridobitev gradbenega dovoljenja je potrebno upoštevati s pravilniki in smernicami nosilcev urejanja prostora predpisane medsebojne odmike med infrastrukturnimi vodi, pri vzporednem potekanju in vertikalnem ter horizontalnem križanju, ter pogoje in smernice za priključitev na obstoječe sisteme komunalne infrastrukture ter obdelati vsa križanja in vzporedne poteke.

(3) Vse sekundarno razvodno omrežje mora biti medsebojno usklajeno izvedeno v kabelski podzemni izvedbi in speljano vzporedno s potekom prometnic. Pod asfaltiranimi

površinami je potrebno vse električne in telekomunikacijske vode obvezno položiti v kabelsko kanalizacijo.

(4) Vse obstoječe infrastrukturne vode je potrebno pred pričetkom del zakoličiti in po potrebi ustrezno zaščititi. V času gradnje je potrebno vsa dela v bližini vodov izvajati v skladu s pogoji in pod nadzorom upravljavcev.

(5) Morebitno potrebne prestatve ali zaščite obstoječih infrastrukturnih vodov se izvede v skladu s predhodnimi zahtevami upravljavca.

(6) Predvidene prometne, komunalne in energetske ureditve prečkajo nekatere obstoječe vode:

– primarni vodovod ø100 Okroglo prečkajo cesta A in B z vsemi predvidenimi vodi,

– 20 kV daljnovod, v južnem delu območja, poteka nad predvidenima cestama A in B ter prestavljeno Dupeljščico,

– cesta C bo potekala po obstoječi TK kanalizaciji, obstoječe TK kable pa bodo prečkale ceste A in B ter nova trasa Dupeljščice (v zaščitni cevi najmanj 5.0 m obojestransko, označeno s smernimi kamni, najmanj 1.5 m pod dnom struge),

– zbirni kanal GZ-7 poteka v večji meri vzporedno z predvideno cesto A in prečka ga predvidena cesta C,

– načrtovana infrastruktura poteka po distribucijskem plinovodu, oziroma ga prečka v trasah vseh cest,

– križanje predvidene infrastrukture z železniško progo je treba izvesti v zaščitni cevi, pri čemur mora biti zgornji rob zaščitne cevi vsaj 1,5 m pod zgornjim robom železniške tirnice. Zaščitna cev mora segati najmanj 5.0 m od osi skrajnih tirov.

V. REŠITVE IN UKREPI ZA CELOSTNO OHRANJANJE KULTURNE DEDIŠČINE

13. člen

(varstvo kulturne dediščine)

(1) Na obravnavanem območju ni kulturnih spomenikov ali enot registrirane kulturne dediščine, tako da tudi ni nobenih varstvenih režimov oziroma varstvenih usmeritev za registrirano kulturno dediščino.

(2) Upoštevati je potrebno varstvene usmeritve, ki veljajo za arheološko dediščino, zato bi bilo potrebno opraviti oceno arheološkega potenciala z namenom pridobitve informacij potrebnih za vrednotenje dediščine pred posegi v prostor ali pred graditvijo.

VI. REŠITVE IN UKREPI ZA VAROVANJE OKOLJA, NARAVNIH VIROV IN OHRANJANJA NARAVE

14. člen

(varstvo pred hrupom)

(1) Na podlagi Uredbe o mejnih vrednostih kazalcev hrupa v okolju (Uradni list RS, št. 105/05, 34/08) sodi obravnavano območje v IV. območje varstva pred hrupom. Za to območje veljajo dnevne ravni hrupa 75 dBA in mejne nočne ravni 65 dBA. Ukrepi za varovanje objektov in območij pred prekomernim hrupom morajo biti izvedeni v skladu s predpisi.

(2) V času gradnje je zaradi obratovanja strojev in dovoza tovornih vozil pričakovati občasne povečane emisije hrupa. Za zmanjševanje hrupa v času gradnje je predvideno, da bodo vsa gradbena dela potekala v dnevnem času, med delovnim tednom.

15. člen

(varstvo tal)

(1) Posegi v tla se izvedejo tako, da bodo prizadete čim manjše površine tal. Za časne prometne in gradbene poti ter deponije se uporabljajo infrastrukturne površine in površine, na katerih so tla manj kvalitetna.

(2) Pri gradnji se uporabljajo transportna sredstva in gradbeni stroji, ki so tehnično brezhibni ter le materiali, za katere obstajajo dokazila o njihovi neškodljivosti za okolje. S transportnih

in gradbenih površin ter deponij gradbenih materialov je treba preprečiti emisije prahu z vlaženjem teh površin ob sušnem in vetrovnem vremenu. S teh površin je treba preprečiti odtekanje vod na kmetijsko obdelovalne površine oziroma na površine gradbenih parcel obstoječih objektov.

(3) Rodovitna prst se ob začetku gradbenih del odstrani in deponira na način, ki ohranja njeno rodovitnost oziroma tako, da ne pride do onesnaženja s škodljivimi snovmi in manj rodovitnim materialom. Pri tem ne sme priti do mešanja mrtvice in živice, ki ne sme biti deponirana v kupih višjih od 1,2 m.

(4) Vse utrjene površine, na katerih je možno parkirati vozila, morajo biti opremljene z lovilci olj v nepropustni izvedbi. Padavinske odpadne vode s prometnih površin se vodijo v ponikovalnice preko lovilcev olj.

16. člen

(varstvo voda in podzemnih voda)

(1) Območje prestavljenega dela struge potoka Dupeljščica spada v razred zelo majhne nevarnosti od poplav.

(2) Posegi v vodno in priobalno zemljišče vodotokov morajo biti načrtovani tako, da ne pride do poslabšanja stanja voda in da se ne onemogoči varstva pred škodljivim delovanjem voda.

(3) Zaradi gradnje gospodarske javne infrastrukture ali drugih posegov znotraj ureditvenega območja se kakovost voda in vodni režim na vplivnem območju ne sme poslabšati. Po končani gradnji pa bo vzpostavljeno prvotno stanje, zato vpliva ne bo.

(4) Ureditveno območje ne posega na območje varstvenih pasov virov pitne vode oziroma na vodovarstvena območja.

(5) Za varovanje površinske vode in podtalnice je potrebno upoštevati naslednje pogoje:

– na vodnem in priobalnem zemljišču so prepovedane dejavnosti in vsi posegi v prostor, ki bi lahko imeli škodljiv vpliv na vode, vodna in priobalna zemljišča, ogrozili stabilnost vodnih in priobalnih zemljišč, zmanjševali varnost pred škodljivim delovanjem voda, ovirali normalen pretok vode, plavin in onemogočili obstoj in razmnoževanje vodnih in obvodnih organizmov,

– med gradnjo ne sme biti oviran pretok visokih voda,

– načrtovana ureditev ne sme poslabšati stabilnosti vodotoka tako v fazi gradnje, kot v fazi uporabe,

– v času gradbenih del je ob in v vodotoku potrebno zagotoviti, da v vodotoku ne nastajajo razmere neprekinjene kalnosti,

– med gradnjo ni dovoljeno posegati v strugo z materiali, ki vsebujejo nevarne spojine,

– pri zemeljskih delih ni dovoljeno zasipavati izvirov, sprožati erozijskih procesov, rušiti ravnotežja na labilnih tleh ali preprečiti odtok visokih voda ali hudournikov,

– v času gradnje so investitorji dolžni zagotoviti vse potrebne varnostne ukrepe in tako organizacijo gradbišča, da bo preprečeno onesnaževanje voda, ki bi nastalo zaradi transporta, skladiščenja in uporabe tekočih goriv in drugih nevarnih snovi oziroma v primeru nezgod,

– dela naj se po možnosti izvajajo v sušnem obdobju, tako da se lahko izvaja klasični izkop brez horizontalnega podprtvanja pod potokom,

– prečkanje komunalnih naprav s strugo vodotoka naj bo izvedeno tako, da je teme zaščitne cevi najmanj 1 m pod predvidenim dnem struge, v zaščitni cevi, obojestransko označeno s smernimi kamni,

– na delih, kjer trase gospodarske javne infrastrukture potekajo v priobalnem pasu je potrebno zagotoviti najmanj 3 m odmik trase od zgornjega roba brežine.

17. člen

(varstvo zraka)

Ukrepi za varstvo zraka v času gradnje predvidevajo predvsem preprečevanje prašenja z območja gradbišča in dovoznih cest z:

– vlaženjem sipkih materialov in nezaščitnih površin,

– preprečevanjem raznosa materialov z gradbišča,

– čiščenjem vozil pri vožnji z gradbišč na javne prometne površine,

– prekrivanjem sipkih tovorov pri transportu po javnih prometnih površinah,

– sprotim rekultiviranjem zaključenih območij.

18. člen

(varstvo pred svetlobnim onesnaženjem)

(1) Za osvetljevanje javnih in zasebnih zunanjih površin naj se uporabljajo žarnice, ki oddajajo rumeno, oranžno oziroma rdečo svetlobo in ne oddajajo UV spektra; to so natrijeve plinske žarnice (nizkotlačne ali visokotlačne). Svetilke naj bodo nepredušno zaprte in usmerjene v tla, brez sevanja svetlobe nad vodoravnico.

(2) Preprečevanje svetlobnega onesnaževanja se bo izvajalo z zasenčenjem ali delnim zasenčenjem svetilke proti sosednjim nepremičninam.

19. člen

(ohranjanje narave)

(1) Na območju podrobnega načrta ni naravnih vrednot, zavarovanih območij ali območij pomembnih za ohranjanje biotske raznovrstnosti, zato izdelava naravovarstvenih smernic in izdaja naravovarstvenega mnenja, kakor tudi pridobitev naravovarstvenih pogojev in naravovarstvenega soglasja ni potrebna.

(2) Na območju podrobnega načrta se v čim večji meri ohranjajo zelene površine, drevesa, skupine dreves in drugi življenjski prostori.

(3) Odpadni gradbeni material in zemeljski višek naj se uporabi za zasutje stare struge Dupeljščice. Morebitni višek ter ostale odpadke naj investitor oziroma izvajalec del odpelje na za to urejeno deponijo.

(4) Po izvedbi del naj se vse prizadete površine zasadi z avtohtono vegetacijo.

VII. REŠITVE IN UKREPI ZA OBRAMBO TER VARSTVO PRED NARAVNIMI IN DRUGIMI NESREČAMI, VKLJUČNO Z VARSTVOM PRED POŽAROM

20. člen

(obramba in zaščita)

Komunalne ureditve se morajo izvajati na način, ki zagotavlja ustrezno varstvo okolja, varstvo narave, varstvo kulturne dediščine, ustreza obrambno-zaščitnim zahtevam in so v skladu s predpisi, ki urejajo ta področja.

21. člen

(varstvo pred elektromagnetnim sevanjem)

Transformatorske postaje predstavljajo nizkofrekvenčni vir sevanja. Za njihovo obratovanje se morajo upoštevati veljavni predpisi s tega področja.

22. člen

(varstvo pred požarom)

(1) V podrobnem načrtu so upoštevani pogoji Zakona o varstvu pred požarom (Uradni list RS, št. 3/07).

(2) Zagotovljene so zadostne količine požarne vode iz javnega vodovodnega omrežja preko nadzemnih hidrantov. Omrežje, ki bo iz cevi nodularne litine (LTŽ-DUKTIL) premera 100 do 150 mm, bo zagotavljalo najmanj 20 l/sek. Obstoječe javno omrežje na katerega bo nov vodovod priključen zagotavlja navedene količine (20 l/sek).

(3) Posamezni objekti (ki niso predmet tega OPPN), ki bodo glede na namembnost in velikost potrebovali večjo količino požarne vode od navedene v 2. točki tega člena, bodo imeli zgrajene dodatne požarne bazene za potrebne količine požarne vode na svojem zemljišču.

(3) Za zaščito v primeru nevarnosti elementarnih in drugih nesreč so zagotovljene ustrezne evakuacijske poti in površine za ljudi in materialne dobrine, intervencijske poti in površine.

23. člen

(arhitektonske ovire)

Na vseh komunikacijah oziroma hodnikih za pešce se izvedejo klančine z naklonom 1:13 do 1:15, tako da se hodnik za pešce zaključuje z ugreznjenimi robniki.

VIII. ETAPNOST IZVEDBE PROSTORSKE UREDITVE

24. člen

(etapnost izvedbe)

Gradnja objektov in naprav prometne, komunalne in energetske infrastrukture se lahko izvaja po delih, fazah oziroma etapah, pri čemer morajo biti posamezne faze smiselno zaključene.

Načrtovanje in gradnja posameznih vodov, v posamezni etapi, mora potekati istočasno.

IX. VELIKOST DOPUSTNIH ODPSTOPANJ OD FUNKCIONALNIH, OBLIKOVALSKIH IN TEHNIČNIH REŠITEV

25. člen

(odstopanja za infrastrukturno omrežje)

(1) Pri izvedbi prometne, komunalne in energetske infrastrukture predvidene s podrobnim načrtom so dopustna odstopanja od gabaritov objektov, tehničnih rešitev ter tras posameznih prometnih rešitev, komunalnih vodov, objektov in naprav ter priključkov, določenih s tem odlokom, če se pri nadaljnjem podrobnejšem preučevanju prometnih, varnostnih, funkcionalnih, tehnoloških, geoloških, hidroloških, geomehanskih in drugih razmer poiščejo rešitve, ki so primernejše s prometnotehničnega, tehnološkega, oblikovalskega in okoljevarstvenega vidika, sledijo napredku tehnike ter omogočajo racionalnejšo rabo prostora, s katerimi pa se ne smejo poslabšati prostorske in okoljske razmere.

(2) Odstopanja iz prejšnjega odstavka ne smejo biti v nasprotju z javnim interesom. Z njimi morajo soglašati organi in organizacije, na katere se ta odstopanja nanašajo.

(3) Za dopustno odstopanje po tem podrobnem načrtu se lahko šteje tudi druga križanja komunalnih vodov, ki niso določena s tem odlokom. K vsaki drugačni rešitvi križanj komunalnih vodov mora investitor voda pridobiti soglasje upravljavca.

X. USMERITVE ZA DOLOČITEV MERIL IN POGOJEV PO PRENEHANJU VELJAVNOSTI PODROBNEGA NAČRTA

26. člen

(prenehanje veljavnosti podrobnega načrta)

(1) Podrobni načrt velja do izvedbe prostorske ureditve, ki je predvidena na osnovi tega načrta. Izvedenost načrta ugotovi s sprejetjem sklepa na predlog župana občinski svet.

(2) Po prenehanju veljavnosti podrobnega načrta se območje ureja z občinskim prostorskim načrtom.

XI. OBVEZNOSTI INVESTITORJEV IN IZVAJALCEV

27. člen

(obveznosti)

(1) Pred začetkom gradnje je treba, skupaj z upravljavci, evidentirati stanje obstoječe infrastrukture in zaščititi vse obstoječe komunalne, energetske in telekomunikacijske objekte, vode in naprave.

(2) Gradbišče mora biti zavarovano tako, da se zagotovi varnost in nemotena raba sosednjih objektov in zemljišč.

(3) V času gradnje in v času obratovanja je treba zagotoviti nemoteno prometno, komunalno, energetsko in telekomunikacijsko oskrbo obstoječih objektov.

(4) V času gradnje in v času obratovanja je treba krajane tekoče obveščati o delih in posledicah v zvezi z gradnjo prometnega, vodovodnega, kanalizacijskega, plinovodnega, električnega, telekomunikacijskega omrežja in javne razsvetljave.

(5) V času gradnje in v času obratovanja je treba zagotoviti vse potrebne varnostne ukrepe tako, da se prepreči onesnaženje okolja, ki bi lahko nastalo zaradi transporta, skladiščenja in uporabe tekočih goriv in drugih škodljivih snovi.

(6) V času gradnje in času obratovanja je v primeru nezgode, treba zagotoviti takojšnje ukrepanje usposobljenih delavcev.

(7) Po izvedbi posegov v prometne površine se izvede sanacijo gradbenega posega tako, da se prepreči kakršnokoli zmanjšanje nosilnosti vozišča.

(8) Morebitne poškodbe okoliških objektov, vodov in naprav, nastale v času gradnje, mora investitor sanirati.

(9) Morebitne stroške prestavitve in poškodb glede na stanje, situacijo in globino vodov nosi investitor izvedbe OPPN.

(10) Po končani gradnji se začasno uporabljena kmetijska zemljišča vzpostavi v prvotno stanje. Investitor je dolžan omogočiti dostop na kmetijska zemljišča v času izgradnje in po njej.

(11) Investitor in izvajalec morata upoštevati vsa navodila in pogoje posameznih nosilcev urejanja prostora, ki so sestavni del tega prostorskega akta.

XII. KONČNE DOLOČBE

28. člen

(vpogled)

Podrobni načrt je na vpogled vsem zainteresiranim na Občini Naklo, Glavna cesta 24, Naklo in Upravni enoti Kranj, Slovenski trg 1, Kranj.

29. člen

(nadzor)

Izvajanje tega odloka nadzira Inšpektorat Republike Slovenije za okolje in prostor – Območna enota Kranj.

30. člen

(veljavnost)

Ta odlok začne veljati osmi dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 3505-0003/2007

Naklo, dne 19. maja 2010

Župan
Občine Naklo
Janez Štular l.r.

NOVA GORICA

2348. Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o ustanovitvi Javnega zavoda za šport Nova Gorica

Na podlagi 3. člena Zakona o zavodih (Uradni list RS, št. 12/91 in 8/96), 23. člena Zakona o športu (Uradni list RS, št. 22/98) in 19. člena Statuta Mestne občine Nova Gorica (Uradne objave, št. 6/02, 25/02 in Uradni list RS, št. 38/05, 24/06) je Mestni svet Mestne občine Nova Gorica na seji 27. maja 2010 sprejel

O D L O K**o spremembah in dopolnitvah Odloka
o ustanovitvi Javnega zavoda za šport
Nova Gorica**

1. člen

Za 1. členom Odloka o ustanovitvi Javnega zavoda za šport Nova Gorica (Uradno glasilo, št. 6/02), se doda 1.a člen, ki se glasi:

»1.a člen

Zavod s svojo dejavnostjo omogoča izvajanje nacionalnega programa športa, programa razvoja športa v Mestni občini Nova Gorica in letnega programa športa Mestne občine Nova Gorica ter upravlja z javnimi športnimi objekti, ki so mu dani v upravljanje.«

2. člen

Za 4. členom se doda nov 4.a člen, ki se glasi:

»4.a člen

Zavod ima žig okrogle oblike premera 30 mm. Znotraj oboda kroga, ki je narisani z dvojno črto, je besedilo: JAVNI ZAVOD ZA ŠPORT. V sredini spodaj je naziv sedeža zavoda v dveh vrsticah: Nova Gorica.

Zavod ima in uporablja tudi žig s premerom 20 mm z enako vsebino kot žig iz prejšnjega odstavka.

Število posameznih žigov, njihovo uporabo, način varovanja in uničevanja določi direktor.«

3. člen

5. člen se spremeni tako, da se glasi:

»Dejavnost zavoda je javna služba, katere izvajanje je v javnem interesu in v okviru katere opravlja zavod naslednje naloge:

- upravlja z v upravljanje danimi javnimi objekti in opremo,
- spremlja in analizira naloge v športu ter izvajanje letnih programov,
- daje pobude in predloge ustanovitelju za izboljšanje stanja v športu,
- pripravlja strokovne podlage za oblikovanje, vodenje in izvajanje politike športa v občini,
- pripravlja strokovna gradiva za ustanovitelja,
- sodeluje s športnimi društvi, šolami in posamezniki pri izvajanju letnega programa športa in izvedbi tekmovanj in športno rekreativnih prireditev,
- daje organizacijsko in strokovno pomoč pri izvajanju neprofitne športne dejavnosti športnim društvom in posameznikom, ki imajo sedež v Mestni občini Nova Gorica,
- načrtuje in sodeluje pri investicijah in investicijskem vzdrževanju športnih objektov,
- zbira in daje podatke za potrebe informatike v športu,
- izvaja druge naloge v skladu z veljavno zakonodajo ali navodili ustanovitelja.

Zavod lahko v obsegu in na način, ki ne ogroža opravljanja javne službe, opravlja tudi tržne dejavnosti.

Zavod lahko proti plačilu, na podlagi sklenjene pogodbe z zainteresirano pravno ali fizično osebo, ob izrecnem predhodnem soglasju ustanovitelja, upravlja tudi z drugim premoženjem, premičnim ali nepremičnim, ki ni last ustanovitelja, je pa povezano s športom.

Javni zavod za šport Nova Gorica lahko opravlja strokovno tehnične naloge, ki spadajo v okvir javne službe, tudi za druge zavode, katerih ustanovitelj je Mestna občina Nova Gorica. Javni zavod za šport Nova Gorica lahko strokovno tehnične naloge tudi poveri v upravljanje drugemu zavodu, katerega ustanovitelj je Mestna občina Nova Gorica.

Vrsto nalog in način opravljanja nalog ter financiranja določijo ustanovitelj in zavodi v posebnem dogovoru.

Zavod izvaja naslednje dejavnosti v skladu z Uredbo o standardni klasifikaciji dejavnosti:

- 93.110 obratovanje športnih objektov,
- 68.320 upravljanje nepremičnin za plačilo ali po pogodbi,
- 69.200 računovodske, knjigovodske in revizijske dejavnosti; davčno svetovanje,
- 77.110 dajanje lahkih motornih vozil v najem in zakup,
- 77.210 dajanje športne opreme v najem in zakup,
- 85.510 izobraževanje, izpopolnjevanje in usposabljanje na področju športa in rekreacije,
- 93.130 obratovanje fitnes objektov,
- 93.190 druge športne dejavnosti,
- 93.299 druge nerazvrščene dejavnosti za prosti čas.

Dejavnost se lahko spremeni ali razširi po predhodnem soglasju ustanovitelja.«

4. člen

Besedilo 7. člena se spremeni tako, da se glasi:

»Zavod upravlja svet zavoda, ki ima sedem članov.

Svet zavoda sestavljajo:

- štiri predstavniki ustanovitelja,
- en predstavnik delavcev zavoda,
- dva predstavnika uporabnikov oziroma zainteresirane javnosti.

Predstavnike ustanovitelja imenuje Mestni svet Mestne občine Nova Gorica.

Predstavnika delavcev zavoda volijo zaposleni v zavodu na neposrednih in tajnih volitvah.

Predstavnika uporabnikov oziroma zainteresirane javnosti imenuje Izvršni odbor Športne zveze Nova Gorica. Predstavniki uporabnikov oziroma zainteresirane javnosti ne sme biti zaposleni v zavodu.

Mandat sveta zavoda traja štiri leta. Mandat članov sveta začne teči z dnem konstituiranja sveta. Posamezni člani sveta so lahko izvoljeni največ dvakrat zaporedoma.«

5. člen

Za 7. členom se dodajo novi 7.a do 7.h člani, ki se glasio:

»7.a člen

Pravico voliti in biti voljen imajo vsi zaposleni v zavodu, razen direktorja.

Predstavnika delavcev v svet zavoda volijo delavci v zavodu na neposrednih in tajnih volitvah.

Svet zavoda s sklepom razpiše volitve največ devetdeset in najmanj šestdeset dni pred potekom mandata sveta zavoda.

S sklepom o razpisu volitev se določita dan volitev in vsebina predlogov kandidatur ter imenuje volilna komisija.

Sklep o razpisu volitev se javno objavi v zavodu.

7.b člen

Postopek volitev predstavnika v svetu zavoda vodi volilna komisija, ki jo sestavljajo predsednik, dva člana in njihovi namestniki. Predsednik, člani volilne komisije in njihovi namestniki ne morejo kandidirati za člana sveta zavoda.

Volilna komisija skrbi za pravilnost volitev predstavnikov delavcev v svet zavoda, ugotavlja popolnost predlogov kandidatov, določi seznam volivcev, ugotavlja izid glasovanja, objavi, kateri kandidat je izvoljen v svet zavoda ter vodi neposredno tehnično delo v zvezi z volitvami.

7.c člen

Kandidata za predstavnika zaposlenih v svetu zavoda lahko predlagajo najmanj trije delavci z aktivno volilno pravico in/ali reprezentativni sindikat. Predlog mora biti predložen volilni komisiji v 21 dneh od objave sklepa o razpisu volitev.

7.č člen

Volitve morajo biti tako organizirane, da je zagotovljena tajnost glasovanja.

7.d člen

Voli se z glasovnicami. Vsak zaposleni ima en glas. Na glasovnici se navedejo imena kandidatov po abecednem redu njihovih priimkov z navedbo, da se voli en kandidat. Voli se tako, da se obkroži zaporedno številko pred imenom kandidata, za katerega se želi glasovati.

Neizpolnjena glasovnica in glasovnica, na kateri ni mogoče ugotoviti volje volivca, sta neveljavni. Neveljavna je tudi glasovnica, če je volivec glasoval za več kot enega kandidata.

7.e člen

Za člana sveta zavoda je izvoljen tisti kandidat, ki dobi največje število glasov. Če dva kandidata dobita enako število glasov, je izvoljen tisti, ki ima daljšo delovno dobo v zavodu.

Volilna komisija sestavi zapisnik o poteku volitev ter izdela poročilo o poteku volitev in ga objavi v petih dneh od dneva volitev.

7.f člen

Predstavniku delavcev v svetu zavoda mandat predčasno preneha s prenehanjem delovnega razmerja v zavodu ali na podlagi odpoklica.

Če predstavniku delavcev preneha mandat v svetu zavoda pred potekom mandata sveta zavoda, se opravijo nadomestne volitve, na katerih se izvoli novega predstavnika v svet zavoda za čas do izteka mandata sveta. Svet zavoda razpiše nadomestne volitve najpozneje v 15 dneh po ugotovitvi o prenehanju mandata.

7.g člen

Postopek odpoklica predstavnika delavcev v svetu zavoda se začne na zahtevo najmanj treh zaposlenih delavcev v zavodu. Zahteva za odpoklic mora vsebovati razloge za odpoklic in priložene podpise delavcev, ki predlagajo odpoklic.

Postopek odpoklica predstavnika delavcev vodi volilna komisija, ki preveri formalno pravilnost zahteve, ne da bi presojala razloge za odpoklic. Če se zahteva za odpoklic ne zavrne, volilna komisija v petnajstih dneh razpiše glasovanje o odpoklicu predstavnika delavcev v svetu zavoda in določi dan glasovanja.

Predstavniki delavcev v svetu zavoda je odpoklican, če je za odpoklic glasovala večina zaposlenih v zavodu.

Za postopek odpoklica predstavnika delavcev v svetu zavoda se smiselno uporabljajo določbe za volitve predstavnika delavcev v svet zavoda.

7.h člen

Postopek imenovanja in odpoklica predstavnikov ustanovitelja in uporabnikov oziroma zainteresirane javnosti v svetu zavoda uredi predlagatelj v svojih aktih.«

6. člen

Besedilo 8. člena se spremeni tako, da se glasi:

»Svet zavoda ima naslednje pristojnosti:

- sprejema statut zavoda oziroma pravila in druge splošne akte zavoda,
- sprejema letni program dela in poročila o njegovem izvajanju,
- sprejema finančni načrt in zaključni račun zavoda,
- opravlja nadzor nad upravljanjem in poslovanjem zavoda,
- predlaga ustanovitelju spremembo ali razširitev dejavnosti,
- daje ustanovitelju in direktorju zavoda predloge in mnenja o posameznih vprašanjih,
- imenuje in razrešuje direktorja zavoda,
- imenuje člane strokovnega sveta zavoda,
- imenuje strokovna telesa ali komisije,

– opravlja druge naloge v skladu z zakonom in tem odlokom.

Svet zavoda lahko imenuje tudi strokovna telesa ali komisije.

Svet zavoda veljavno sklepa, če je na seji prisotna več kot polovica članov sveta.

Za sprejem statuta ali drugih odločitev, če je tako določeno z zakonom, mora za sprejem odločitve glasovati večina vseh članov sveta.

Člani sveta zavoda na konstitutivni seji izvolijo predsednika in podpredsednika sveta.

Konstitutivno sejo skliče predsednik sveta, ki se mu izteka mandat in to najkasneje pet dni pred iztekom mandata. Če tega ne stori, jo skliče direktor najkasneje pet dni po preteku mandata prejšnjega sveta zavoda.«

7. člen

Za 8. členom se dodata nov 8.a in 8.b člen, ki se glasita:

»8.a člen

Članu sveta preneha funkcija pred potekom mandata:

- če odstopi,
- če je bil izvoljen kot predstavnik delavcev, pa mu preneha delovno razmerje v zavodu,
- če nastopi delo oziroma funkcijo, zaradi katere ne more biti član sveta zavoda,
- če je odpoklican.

Svet lahko razreši predsednika oziroma podpredsednika pred iztekom mandata:

- če mu preneha članstvo v svetu,
- če se ne ravna po statutu in splošnih aktih zavoda,
- če se neupravičeno ne udeležuje sej.

Če članu sveta preneha funkcija pred potekom časa, za katerega je bil izvoljen, se:

- za predstavnika ustanovitelja obvesti Mestno občino Nova Gorica,
- za predstavnika uporabnikov oziroma zainteresirane javnosti obvesti Izvršni odbor Športne zveze Nova Gorica,
- za zaposlenega v zavodu izpelje nadomestne volitve.

8.b člen

Predsednik sveta zavoda sklicuje in vodi seje sveta zavoda.

Predsednik sveta zavoda je dolžan sklicati sejo na zahtevo ustanovitelja, direktorja, 1/3 članov sveta ali 1/3 delavcev zavoda.

O sejah sveta zavoda se vodi zapisnik. Sklepe sveta zavoda podpisuje predsednik sveta zavoda.«

8. člen

V 9. členu se črta drugi odstavek.

Doda se nov drugi odstavek, ki se glasi:

»Naloge direktorja so naslednje:

- organizira in vodi delo ter poslovanje,
- izvršuje sklepe sveta zavoda,
- pripravlja program razvoja zavoda,
- pripravlja predlog letnega delovnega načrta in odgovarja za njegovo izvedbo,
- odloča o uporabi sredstev zavoda v skladu s sprejetimi programi in finančnim načrtom,
- sprejema splošni akt o organizaciji in sistemizaciji po predhodnem soglasju sveta zavoda,
- sprejema druge splošne akte, ki niso v pristojnosti sveta zavoda,
- odloča o potrebi po delavcih, izbiri delavcev, sklepa pogodbe o zaposlitvi delavcev,
- razporeja delavce in odloča o drugih pravicah in obveznostih delavcev,
- odloča o disciplinski in odškodninski odgovornosti delavcev na prvi stopnji v skladu z zakonom,
- podpisuje odločbe izdane na podlagi sprejetih sklepov sveta zavoda in drugih organov zavoda,

– opravlja druge naloge, določene z zakonom, kolektivno pogodbo, odlokom o ustanovitvi zavoda, statutom ter drugimi splošnimi akti zavoda.

Direktor pisno pooblasti delavca zavoda, da ga nadomešča v času njegove odsotnosti.«

9. člen

V 10. členu se črta tretji odstavek.

10. člen

Besedilo 13. člena se spremeni tako, da se novo besedilo glasi:

»Strokovni svet je strokovni organ zavoda. Direktorju in zavodu daje mnenja, pobude in predloge za reševanje strokovnih vprašanj, predvsem pa:

- določa strokovne podlage za programe dela in razvoja zavoda,
- daje svetu zavoda in direktorju mnenja glede izvajanja dejavnosti zavoda,
- predlaga direktorju plane strokovnega izobraževanja delavcev v zavodu,
- opravlja druge strokovne naloge v skladu z zakonom,
- odloča o vseh drugih zadevah, za katere ga pooblasti svet zavoda ali direktor.

Strokovni svet šteje pet članov. Sestavljen je iz strokovnih delavcev zavoda in zunanjih strokovnjakov s področja športa. Dva člana strokovnega sveta imenuje svet zavoda na predlog direktorja, tri pa na predlog župana.

Podrobnejše delovanje strokovnega sveta določi splošni akt.

Mandat članov strokovnega sveta traja štiri leta. Po poteku mandata so lahko ponovno imenovani.

Strokovni svet sklepa z večino glasov vseh članov.«

11. člen

Doda se nov 13.a člen, ki se glasi:

»Članu strokovnega sveta preneha funkcija pred potekom mandata:

- če odstopi
- če je bil imenovan izmed strokovnih delavcev v zavodu, pa mu preneha delovno razmerje v zavodu
- če nastopi funkcijo, zaradi katere ne more biti član strokovnega sveta.

Nadomestno imenovanje v strokovni svet mora opraviti svet zavoda v roku treh mesecev.«

12. člen

Za 23. členom se dodajo nova IX.a poglavje in 23.a člen, IX.b poglavje in 23.b člen, IX.c poglavje in 23.c člen, ki se glasijo:

»IX.a VAROVANJE POSLOVNE SKRIVNOSTI

23.a člen

Zaposleni v zavodu morajo varovati listine in podatke, do katerih pridejo oziroma se z njimi seznanijo pri opravljanju dejavnosti zavoda in so določeni za poslovno skrivnost.

Za poslovno skrivnost se štejejo podatki in dokumenti:

- ki jih pristojni organ razglasi za tajne oziroma so z zakonom in drugimi predpisi določeni kot poslovna skrivnost,
- ki jih pristojni organ ali druga organizacija kot zaupne sporoči zavodu,
- o vseh v zavodu zaposlenih delavcih.

Listine in podatke, ki so poslovna skrivnost, sme drugim sporočati le direktor oziroma oseba, ki jo direktor pisno pooblasti.

IX.b JAVNOST DELA

23.b člen

Delo zavoda je javno. Javnosti so dostopne vse informacije o delu zavoda, razen tistih, ki veljajo za poslovno skrivnost.

Dolžnost direktorja je, da obvešča ustanovitelja o poslovanju zavoda.

Zaposlene zavoda se obvešča neposredno na sestankih, z zapisniki, objavami na oglasni deski, s poročanjem in drugimi oblikami informiranja.

Za informiranje zaposlenih je odgovoren direktor.

IX.c SPLOŠNI AKTI ZAVODA

23.c člen

Zavod ima statut in druge splošne akte, s katerim se urejajo vprašanja, pomembna za delo in poslovanje zavoda.

Zavod s statutom ureja zlasti organizacijo in način poslovanja zavoda, način odločanja organov, pooblastila za zastopanje in podpisovanje, delovna razmerja delavcev in disciplinsko odgovornost, način oddaje objektov v najem oziroma zakup, natančnejšo opredelitev medsebojnih pravic in obveznosti ustanovitelja in zavoda ter druga pomembna vprašanja, določena z zakonom ali tem odlokom.

Statut in druge splošne akte sprejme svet zavoda, razen tistih splošnih aktov, za katere je s statutom določeno, da jih sprejme direktor zavoda.

Ustanovitelj daje soglasje k statutu zavoda.«

13. člen

Ta odlok se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije in začne veljati petnajsti dan po objavi.

Št. 007-1/2010

Nova Gorica, dne 27. maja 2010

Župan
Mestne občine Nova Gorica
Mirko Brulc l.r.

2349. Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o avtotaksi prevozi v Mestni občini Nova Gorica

Na podlagi 19. člena Statuta Mestne občine Nova Gorica (Uradne objave, št. 6/02, 25/02 in Uradni list RS, št. 38/05, 24/06), 56. člena Zakona o prevozi v cestnem prometu (Uradni list RS, št. 131/06, 5/07, 123/08, 28/10) in na podlagi 3. in 17. člena Zakona o prekrških (Uradni list RS, št. 3/07 – UPB4, 17/08, 21/08, 108/09, 109/09) je Mestni svet Mestne občine Nova Gorica na seji dne 27. maja 2010 sprejel

ODLOK

o spremembah in dopolnitvah Odloka o avtotaksi prevozi v Mestni občini Nova Gorica

1. člen

Spremeni se drugi odstavek četrtega člena Odloka o avtotaksi prevozi v Mestni občini Nova Gorica (Uradni list RS, št. 61/05, 66/05, 41/07 in 35/08, v nadaljevanju: odlok), in sicer tako, da se na novo glasi:

- »Postajališča morajo biti označena:
- 9 mest na Kidričevi ulici, in sicer: 4 mesta pred hotelom Perla, 3 mesta pred sodiščem, 1 pred avtobusno postajo in 1 mesto pred občinsko stavbo,
 - 1 mesto na Kolodvorski ulici pred železniško postajo,
 - 1 mesto na Rejčevi ulici ob parkirišču za invalide,
 - 1 mesto na trgu Jožeta Srebrniča v Solkanu.«

2. člen

V prvem in drugem odstavku 21. člena odloka se črtata besedi »3. in«.

3. člen

V 22. členu odloka se doda nov prvi odstavek, ki se glasi:

»Z globo 1.250,00 EUR se kaznuje pravna oseba in samostojni podjetnik posameznik, če opravlja prevoze na območju Mestne občine Nova Gorica brez njenega dovoljenja (3. člen odloka).«

V dosedanjem drugem odstavku 22. člena odloka se beseda »prejšnjega« nadomesti z besedama »prvega in drugega«.

Dosedanji prvi in drugi odstavek 22. člena odloka postane drugi in tretji.

4. člen

Druge določbe odloka ostanejo nespremenjene.

5. člen

Ta odlok začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 300-1/2002

Nova Gorica, dne 27. maja 2010

Župan
Mestne občine Nova Gorica
Mirko Brulc l.r.

2350. Sklep o določitvi volilnih enot za volitve članov svetov v Krajevnih skupnostih Branik, Kromberk, Nova Gorica, Rožna Dolina, Solkan

Na podlagi 19. in 54. člena Statuta Mestne občine Nova Gorica (Uradne objave, št. 6/02, 25/02, in Uradni list RS, št. 31/05, 24/06) je Mestni svet Mestne občine Nova Gorica na seji dne 27. maja 2010 sprejel

S K L E P

o določitvi volilnih enot za volitve članov svetov v Krajevnih skupnostih Branik, Kromberk, Nova Gorica, Rožna Dolina, Solkan

1.

Določi se naslednje število članov sveta KS in volilne enote po KS:

1. KS Branik:

a) Svet KS Branik šteje 9 članov.

b) Za volitve članov sveta KS se določijo naslednje volilne enote:

1. Volilna enota: Branik I, ki zajema naselji: Steske in Branik od št.: 1 do 111.

Volijo se 3 člani sveta KS.

2. Volilna enota: Branik II, ki zajema naselje Branik od št. 112 dalje.

Volita se 2 člana sveta KS.

3. Volilna enota: Preserje, ki zajema naselje: Preserje.

Volijo se 3 člani sveta KS.

4. Volilna enota: Spodnja Branica, ki zajema naselje Spodnja Branica.

Voli se 1 član sveta KS.

2. KS Kromberk:

a) Svet Krajevne skupnosti Kromberk šteje 9 članov.

b) Za volitve članov sveta krajevne skupnosti se določijo naslednje volilne enote:

1. Volilna enota: Kromberk I, ki zajema naselji: Loke in Kromberk, Ulica Vinka Vodopivca od št. 49 do 111, neparne št. in od 60 do 154, Breg, Grajska cesta, Med trtami, Panovška cesta, Industrijska cesta, Vodovodna pot, Podrob.

Volijo se 3 člani sveta krajevne skupnosti.

2. Volilna enota: Kromberk II, ki zajema naselje: Kromberk, Ulica Bratov Hvalič, Iztokova ulica.

Volijo se 3 člani sveta krajevne skupnosti.

3. Volilna enota: Kromberk III, ki zajema naselje: Kromberk, Ulica Vinka Vodopivca od 2 do 47 in od 48 do 58, parne št., Borštnikova ulica, Ulica Toma Brejca, Kekčeva pot, Pri Hrastu, Pod Škabrijelorn, Ulica Damber, Pavšičevo naselje, Ulica Varda.

Volijo se 3 člani sveta krajevne skupnosti.

3. KS Nova Gorica

a) Svet Krajevne skupnosti Nova Gorica šteje 13 članov.

b) Za volitve članov Sveta Krajevne skupnosti se določijo naslednje volilne enote:

1. Volilna enota: Nova Gorica – Grčna, ki zajema naselje: Nova Gorica, Barje, Cesta 15. septembra 6, 7, 8, 10, 12, 14, 16, Cesta 25. junija 1 A, 1 D, 1 E, 1 K, 1 L, 1 M, 1N, Gortanova ulica, Grčna, Gregorčičeva ulica 11, 17, 19, 21, 23, 25, 27, 29, 31, 33, Pod Grčno, Streliška pot 21, 50, 60, 62, Ulica Tolminskih puntarjev 6, 8, 10, 12, 14, 16, 18, 20, 22, 24, 26, 28, 30, Vojkova cesta 68, 111, 111A.

Voli se 1 član Sveta Krajevne skupnosti.

2. Volilna enota: Nova Gorica – Vetrišče, ki zajema naselje Nova Gorica, Cesta 25. junija 1, 2, 2A, 2B, 2C, 3, 3A, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 13, 13A 15, 17, 19, 21, 22, 23, 25, 25A, 27, 29, 31, Kromberška cesta, Lemutova ulica, Ščedne 22, 22A, 24, 24A, Ulica Rada Simonitija, Vetrišče, Vojkova cesta 75, 87, 93, 101A, 101B, 103A, 103B, 105A, 105B, 107A, 107B.

Voli se 1 član Sveta Krajevne skupnosti.

3. Volilna enota: Nova Gorica – Pristava, ki zajema naselje Pristava, Kostanjeviška cesta, Sončna ulica, Strma pot, Ulica Pinka Tomažiča, Ulica Sergeja Mašere.

Voli se 1 član Sveta Krajevne skupnosti.

4. Volilna enota: Nova Gorica – Center, ki zajema naselje Nova Gorica, Cesta 15. septembra 1, 2, 3, 4, Gregorčičeva ulica 10, 12A, 12B, 12C, 13A, 13B, 13C, 14A, 14B, 15A, 15B, 15C, 16, Kajuhova ulica 2, 4, 6, Kidričeva ulica 17, 19, 21, 25A, 25B, 25C, Ulica Tolminskih puntarjev 4, 2A, 2B, Bevkov trg 1, Delpinova ulica 2, 4, 6, 8, 10, 12, 14, 16, 18, 20, 22, 24, Kidričeva ulica 20, 29A, 29B, 29C, 31A, 31B, 31C, 33A, 33B, 33C, 35, 22, 22 A, 26A, 26B, 26C, 28A, 28B, 28C, 30A, 30B, 30C, 32A, 32B, 32C, 34A, 34B, 34C, 36, 36A, Streliška pot 3, 7, 30, 30A, 32, 34, 36, 38, 40, 40A, 42, 44, 44A, Škrabčeva ulica 1, Trubarjeva ulica 5, 5A, 7, 7A, 7B, 9A, 9B, 9C, 11A, 11B, 11C.

Volita se 2 člana Sveta Krajevne skupnosti.

5. Volilna enota: Nova Gorica – Športni park, ki zajema naselje Nova Gorica, Bazoviška, Cankarjeva ulica 2, 4, 6, 8, 10, Delpinova ulica 1, 3, 5, 7, 7A, 9, 11, 13, 15, Erjavčeva ulica, Kosovelova, Prešemova ulica, Rejčeva ulica 1, 1A, 1B, 3, 5, 5A, 7, 9, 11, 13, 15, Rutarjeva ulica 2, 3A, 3B, 3C, 4A, 4B, 4C, 6, 7, 8, 10A, 10B, Tumova ulica, Vrtna ulica, Streliška pot 1 A, 113, 2, 4, 6, 8, 10, 12, 14, Trubarjeva ulica 2, 4, 6, 8, 10, 12, 14, 16, 18, Ulica Marija Kogoja, Železničarska pot 1, 3, 4, 5, 7, Bidovčeva, Kolodvorska pot, Marušičeva, Miloševa, Prvomajska 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22, 24, 26, 28, 28A, 30, 30A, 31, 32, 32A, 34, 36, 38, 40, 42, 44, 46, 46A, 48, 50, Ulica Šantlovih, Valenčičeva.

Volita se 2 člana Sveta Krajevne skupnosti.

6. Volilna enota: Nova Gorica – Ledine, ki zajema naselje Nova Gorica, Ledine, Na potoku 10, 12, Partizanska ulica (razen št. 45, 47, 47A), Prvomajska ulica 33, 35, 37, 39, 41, 43, 45, 47, 49, 51, 54, 55, 56, 58, 58A, 62, 64, 74, 76, 78, 80, 82, 82A, 84, 86, 88, 90, 92, 94, 96, 98, 100, 102, 104, 106, 108, 110, 112, Rejčeva ulica 22, 22A, 24, 26, Ulica Ivana Regenta, Cankarjeva ulica 1, 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 23.

Volita se 2 člana Sveta Krajevne skupnosti.

7. Volilna enota: Nova Gorica – Kotlarna, ki zajema naselje Nova Gorica, Cankarjeva 12, 12 A, 14, 16, 20, 22, 24, 26, 28, 30, 32, 34, 36, 38, 40, 42, 44, 46, 48, 50, 54, 60A, Ulica Gradnikove brigade 1, 2, 3, 4A, 4B, 6, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 21A, 23, 25, 27, 29, Bevkov trg 2, 3, 4, 6, 8, Kidričeva ulica

7, 9, 9A, 11, 11A, 13, 14, 16A, 16B, 18, Rejčeva ulica 2, 4, 6, 8, 10, 12, 14, 16, 18, 20, Trg Edvarda Kardelja 1, 3, 4, 5, Ulica Tolminskih puntarjev 1 (bivša črpalka), Vojkova cesta 66.

Volita se 2 člana Sveta Krajevne skupnosti.

8. Volilna enota: Nova Gorica – sever, ki zajema naselje: Nova Gorica, Cankarjeva ulica 52, 56, 66, 80, 82, 84, 58, 60, 62, 62A, 74, 76, 78, Ulica Gradnikove brigade 31, 33, 35, 37, 43, 39, 41, 45, 45A, 47, 49, 51, 53, 57, 59, 61, 63, Ulica XXX. divizije 3A, 3B, 5A, 5B, 5C, 9, 11, 13A, 13B, 13C, 13D, 15A, 15B, 15C, 15D, 17, 19A, 19B, 19C, 21, 23, Pod vinogradi 12, 22, 32, 57, 61, 63, 65, Sedejeva ulica 1, 2, 4, 6, 7, 8, 9, 11, 23, Ščedne 3, 4, 5, 6, 12, 14, 14A, 14B, 14C, 16, 16A, 18, Vojkova cesta 39, 41, 43, 45, 49, 51, 52, 54, 61.

Volita se 2 člana Sveta Krajevne skupnosti.

4. KS Rožna Dolina

a) Svet Krajevne skupnosti Rožna Dolina šteje 7 članov.

b) Za volitve članov sveta krajevne skupnosti se določijo naslednje volilne enote:

1. Volilna enota: Ajševica, ki zajema naselji: Ajševica in Rožna Dolina, Ul. Partizanske tehnike 2, 3, 4, 5, 5A, 7, 9, 11, 13.

Volita se 2 člana sveta krajevne skupnosti.

2. Volilna enota: Rožna Dolina, ki zajema naselje: Rožna Dolina, Vipavska c., Ul. Ljuba Šerčerja, Ul. IX. maja, Liskur, Pod gričem, Ul. A. Besednjaka, Ul. Partizanske tehnike 1, 1A, Pot na Pristavo, Ul. 25. Maja, Ul. J. Mihevca, Ul. A. Kumarja, Podmark 6, 8, 10, Ul. V. Vodopivca 115.

Volijo se 3 člani sveta krajevne skupnosti.

3. Volilna enota: Stara Gora, ki zajema naselje Stara Gora.

Volita se 2 člana sveta krajevne skupnosti.

5. KS Solkan

a) Svet Krajevne skupnosti Solkan šteje 11 članov.

b) Za volitve članov sveta krajevne skupnosti se določijo naslednje volilne enote:

1. Volilna enota: Solkan – Dom KS, ki zajema naselja: Šmaver, Sveta Gora in Solkan: Trg M. Plenčiča, Trg J. Srebrniča, Soška c., Skalniška c., Mizarska ul., Ul. Za spomenikom, Cesta IX. korpusa št. 3, 5, 5a in 11, Med ogradami od 1 do 43 – neparne št., Šolska ul. od 1 do 32 razen 25 in 31, Zagrad 1, 3, Ul. M. Štrukelj 19, 21, 23, 23 a, 25, 27, 29 in ulica Pot na Drage.

Volijo se 3 člani sveta krajevne skupnosti.

2. Volilna enota: Solkan – OŠ, ki zajema naselje Solkan: Ul. J. Makuca, U. M. Štrukelj od 52 do 88 – parne št., Žabji kraj, Vojkova c. od 5 do 37 – neparne št., Šolska ulica 25, 31, 35, 37, 41, 43, 45 ter parne od 38 do 72, Pod vinogradi – neparne od 1 do 7 in od 21 do 31 ter 2, Ul. B. Kalina, Ščedne 1, Med ogradami od 4 do 48 – parne št., Ul. M. Doljaka, Pirjevčeva ul., Cesta IX. Korpusa od 17 do 29 a – neparne št. in 35, Pionirska ul., Sočebranova ul.

Volijo se 3 člani sveta krajevne skupnosti.

3. Volilna enota: Solkan – Vrtec Julke Pavletič, ki zajema naselje Solkan: Cesta IX. Korpusa – neparne št. od 41 do 91, Tominčeva ul., Ul. T. Zamejskega, Na Potoku 9, 11, 13, Ul. M. Veluščka, U. M. Štrukelj od 1 do 42, razen 19, 21, 23, 23 a, 25, 27 in 29, Ul. XXX. divizije od 2 do 82 parne številke, Prvomajska ul. 116 do 118 d in 120, 122, 124, 126, Ul. M. Valentinčiča, Ob parku, Partizanska ul. 45, 47, 47a, Ul. K. Juga, Ul. M. Klemenčiča, Stara pot, Vojkova c. od 2 do 24 a – parne št., Vezna pot, Ul. L. Slokarja.

Volijo se 3 člani sveta krajevne skupnosti.

4. Volilna enota: Solkan – AMD Gorica, ki zajema naselja Solkan: Cesta IX. korpusa od 2 do 122 – parne št, neparne št. od 93 do 101, Klanec, Pot na Breg, Velika pot, Prvomajska ul. 53, Langobardska ul.

Volita se 2 člana krajevne skupnosti.

2.

Z dnem uveljavitve tega sklepa se razveljavijo:

1. Sklep o določitvi volilne enote za volitve članov sveta KS Branik (Uradno glasilo, št. 2/96).

2. Sklep o določitvi volilne enote za volitve članov sveta KS Kromberk (Uradno glasilo, št. 2/96).

3. Sklep o določitvi volilne enote za volitve članov sveta KS Nova Gorica (Uradno glasilo, št. 2/96).

4. Sklep o določitvi volilne enote za volitve članov sveta KS Rožna Dolina (Uradno glasilo, št. 2/96).

5. Sklep o določitvi volilne enote za volitve članov sveta KS Solkan (Uradno glasilo, št. 2/96).

3.

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 031-2/2010

Nova Gorica, dne 27. maja 2010

Župan

Mestne občine Nova Gorica

Mirko Brulc l.r.

2351. Sklep o ukinitvi grajenega javnega dobra

Na podlagi 19. člena Statuta Mestne občine Nova Gorica (Uradne objave, št. 6/02, 25/02 in Uradni list RS, št. 38/05, 24/06) ter 23. člena Zakona o graditvi objektov (Uradni list RS, št. 102/04 – upb, št. 93/05 in 126/07) je Mestni svet Mestne občine Nova Gorica na seji dne 27. maja 2010 sprejel

S K L E P

o ukinitvi grajenega javnega dobra

1.

S tem sklepom se ukinja kot grajeno javno dobro parc. št. 1067/6 pot v izmeri 191 m², k.o. Trnovo.

2.

Nepremičnina iz 1. točke tega sklepa preneha imeti značaj grajenega javnega dobra in postane lastnina Mestne občine Nova Gorica.

3.

Ta sklep začne veljati osmi dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 465-03-36/2003

Nova Gorica, dne 27. maja 2010

Župan

Mestne občine Nova Gorica

Mirko Brulc l.r.

REČICA OB SAVINJI

2352. Pravilnik o dopolnitvah Pravilnika o plačah občinskih funkcionarjev in nagradah članov delovnih teles občinskega sveta, nadzornega odbora in članov drugih občinskih organov ter o povračilu stroškov

Na podlagi določil Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 94/07 – UPB2, 76/08 – ZLS-O in 79/09) in 16. člena Statuta Občine Rečica ob Savinji (Uradni list RS, št. 11/07) je Občinski svet Občine Rečica ob Savinji na 31. redni seji dne 27. 5. 2010 sprejel

P R A V I L N I K**o dopolnitvah Pravilnika o plačah občinskih funkcionarjev in nagradah članov delovnih teles občinskega sveta, nadzornega odbora in članov drugih občinskih organov ter o povračilu stroškov**

1. člen

V Pravilniku o plačah občinskih funkcionarjev in nagradah članov delovnih teles občinskega sveta, nadzornega odbora in članov drugih občinskih organov ter o povračilu stroškov (Uradni list RS, št. 71/07 in 122/08), se za tretjim odstavkom 10. člena dodata četrti in peti odstavek:

»Za predsednika in člane začasnih delovnih teles občinskega sveta veljajo določbe prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena, s tem, da se višina nagrade prepolovi.

Enkratna nagrada članom inventurne komisije, je določena v odstotku od osnovne plače župana, ki bi jo prejel, če bi funkcijo opravljal poklicno, in sicer tako, da znaša nagrada 2% vrednosti osnovne plače in vključuje tudi potne stroške«.

2. člen

Vse ostale določbe pravilnika ostanejo nespremenjene.

3. člen

Ta pravilnik začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 007-0009/2010-5

Rečica ob Savinji, dne 27. maja 2010

Župan
Občine Rečica ob Savinji
Vincenc Jeraj l.r.

2353. Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o nagrajevanju in oglaševanju v občinskem glasilu

Na osnovi 12. člena Odloka o ustanovitvi in izdajanju občinskega glasila (Uradni list RS, št. 98/09) in 16. člena Statuta Občine Rečica ob Savinji (Uradni list RS, št. 11/07) je Občinski svet Občine Rečica ob Savinji na 31. redni seji dne 27. 5. 2010 sprejel

P R A V I L N I K**o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o nagrajevanju in oglaševanju v občinskem glasilu**

1. člen

Spremeni se drugi odstavek 2. člena Pravilnika o nagrajevanju in oglaševanju v občinskem glasilu (Uradni list RS, št. 110/09) in glasi:

»(2) Članu uredniškega odbora, ki ni uslužbenec občine, pripada nagrada – honorar v višini 2 EUR na eno stran izdanega občinskega glasila, ne glede na vsebino in pripravljavca strani. V primeru, da član prispeva k glasilu več kot 4 samostojno napisane tekste ali fotografije, se mu za vsak naslednji tekst ali fotografijo prizna plačilo, kot je določeno v 3. členu.«

2. člen

Spremeni se drugi odstavek 5. člena in glasi:

»(2) Nagrade in cene iz tega pravilnika so neto, brez DDV in drugih prispevkov ter dajatev.«

3. člen

Vse ostale določbe pravilnika ostanejo nespremenjene.

4. člen

Ta pravilnik začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 007-0009/2010-4

Rečica ob Savinji, dne 27. maja 2010

Župan
Občine Rečica ob Savinji
Vincenc Jeraj l.r.

2354. Sklep o imenovanju Občinske volilne komisije Občine Rečica ob Savinji

Na podlagi 35. in 38. člena Zakona o lokalnih volitvah (Uradni list RS, št. 94/07 – ZLV-UPB3, 45/08) in 16. člena Statuta Občine Rečica ob Savinji (Uradni list RS, št. 11/07) je Občinski svet Občine Rečica ob Savinji na 31. redni seji dne 27. 5. 2010 sprejel

S K L E P**o imenovanju Občinske volilne komisije Občine Rečica ob Savinji**

1. člen

V Občinsko volilno komisijo Občine Rečica ob Savinji se imenujejo:

1. Jana Jurak - Zidarn – predsednica,
2. Tanja Kos – namestnica,
3. Emilja Bast – članica,
4. Jernej Kokošinc – namestnik,
5. Mira Kolenc – članica,
6. Marija Žuntar – namestnica,
7. Irena Štorgel – članica,
8. Stanislav Kolenc – namestnik.

2. člen

Sedež Občinske volilne komisije Občine Rečica ob Savinji je v prostorih Občine Rečica ob Savinji na Rečici ob Savinji 55, 3332 Rečica ob Savinji.

3. člen

Z dnem uveljavitve tega sklepa preneha veljati Sklep o imenovanju Občinske volilne komisije Občine Rečica ob Savinji št. Št. 032-0004/2006, (Uradni list RS, št. 61/06).

4. člen

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 041-0003/2010-1

Rečica ob Savinji, dne 27. maja 2010

Župan
Občine Rečica ob Savinji
Vincenc Jeraj l.r.

ROGAŠOVCI**2355. Odlok o rebalansu proračuna Občine Rogošovci za leto 2010**

Na podlagi 29. člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 94/07 – UPB2, 76/08 in 79/09), 40. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 79/99, 124/00, 79/01,

30/02, 56/02 – ZJU, 110/02 – ZDT-B, 127/06 – ZJZP, 14/07 – ZSPDPO, 109/08 in 49/09), in 17. člena Statuta Občine Rogašovci (Uradni list RS, št. 66/99, 76/02, 29/03, 88/05 in 79/06) je Občinski svet Občine Rogašovci na 29. redni seji dne 28. 5. 2010 sprejel

O D L O K

o rebalansu proračuna Občine Rogašovci za leto 2010

1. člen

Spremeni in dopolni se 2. člen Odloka o proračunu Občine Rogašovci za leto 2010 (Uradni list RS, št. 9/10) tako, da se glasi:

»V splošnem delu proračuna so prikazani prejemki in izdatki po ekonomski klasifikaciji do ravni kontov.

Splošni del proračuna se na ravni podskupin kontov do- loča v naslednjih zneskih:

v EUR

A. BILANCA PRIHODKOV IN ODHODKOV

		Proračun leta 2010
I.	SKUPAJ PRIHODKI (70+71+72+73+74)	3.251.105
	TEKOČI PRIHODKI (70+71)	2.330.462
70	DAVČNI PRIHODKI (700+703+704+706)	2.217.782
700	DAVKI NA DOHODEK IN DOBIČEK	2.189.131
703	DAVKI NA PREMOŽENJE	13.931
704	DOMAČI DAVKI NA BLAGO IN STORITVE	14.720
706	DRUGI DAVKI	
71	NEDAVČNI PRIHODKI (710+711+712+713+714)	112.680
710	UDELEŽBA NA DOBIČKU IN DOHODKI OD PREMOŽENJA	62.547
711	TAKSE IN PRISTOJBINE	500
712	DENARNE KAZNI	717
713	PRIHODKI OD PRODAJE BLAGA IN STORITEV	4.000
714	DRUGI NEDAVČNI PRIHODKI	44.916
72	KAPITALSKI PRIHODKI (720+721+722)	43.001
720	PRIHODKI OD PRODAJE OSNOVNIH SREDSTEV	644
721	PRIHODKI OD PRODAJE ZALOG	
722	PRIHODKI OD PRODAJE ZEMLJIŠČ IN NEMATERIALNEGA PREMOŽENJA	42.357
73	PREJETE DONACIJE (730+731)	40.000
730	PREJETE DONACIJE IZ DOMAČIH VIROV	40.000
731	PREJETE DONACIJE IZ TUJINE	
74	TRANSFERNI PRIHODKI	837.642
740	TRANSFERNI PRIHODKI IZ DRUGIH JAVNOFINANČNIH INSTITUCIJ	230.344
741	PREJETA SREDSTVA IZ DRŽAVNEGA PRORAČUNA IZ SREDSTEV PRORAČUNA EVROPSKE UNIJE	607.298
783	PREJETA SREDSTVA IZ PRORAČUNA EU ZA KOHEZIJSKO POLITIKO	
II.	SKUPAJ ODHODKI (40+41+42+43)	4.343.303
40	TEKOČI ODHODKI (400+401+402+403+409)	754.122
400	PLAČE IN DRUGI IZDATKI ZAPOSLENIM	138.599
401	PRISPEVKI DELODAJALCEV ZA SOCIALNO VARNOST	21.627
402	IZDATKI ZA BLAGO IN STORITVE	571.646
403	PLAČILA DOMAČIH OBRESTI	2.250
409	SREDSTVA, IZLOČENA V REZERVE	20.000
41	TEKOČI TRANSFERI (410+411+412+413)	1.038.380
410	SUBVENCije	65.500
411	TRANSFERI POSAMEZNIKOM IN GOSPODINJSTVOM	370.494
412	TRANSFERI NEPROFITNIM ORGANIZAC. IN USTANOVAM	93.793
413	DRUGI TEKOČI DOMAČI TRANSFERI	508.593
42	INVESTICIJSKI ODHODKI (420)	2.388.775
420	NAKUP IN GRADNJA OSNOVNIH SREDSTEV	2.388.775

43	INVESTICIJSKI TRANSFERI (430)	162.026
430	INVESTICIJSKI TRANSFERI	
431	INVESTICIJSKI TRANSFERI PRAVNIM IN FIZIČNIM OSEBAM, KI NISO PRORAČUNSKI UPORABNIKI	96.040
432	INVESTICIJSKI TRANSFERI PRORAČUNSKIM UPORABNIKOM	65.986
	III. PRORAČUNSKI PRESEŽEK (PRIMANJKLJAJ) (I. – II.) (SKUPAJ PRIHODKI MINUS SKUPAJ ODHODKI)	-1.092.198
B. RAČUN FINANČNIH TERJATEV IN NALOŽB		
75	IV. PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL IN PRODAJA KAPITALSKIH DELEŽEV (750+751)	2.650
750	PREJETA VRAČILA DANIH POSOJIL	
751	PRODAJA KAPITALSKIH DELEŽEV	
752	KUPNINE IZ NASLOVA PRIVATIZACIJE	2.650
44	V. DANA POSOJILA IN POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV (440+441)	0
440	DANA POSOJILA	0
441	POVEČANJE KAPITALSKIH DELEŽEV	
	VI. PREJETA MINUS DANA POSOJILA IN SPREMEMBE KAPITALSKIH DELEŽEV (IV. – V.)	2.650
C. RAČUN FINANCIRANJA		
50	VII. ZADOLŽEVANJE (500)	0
500	DOMAČE ZADOLŽEVANJE	
55	VIII. ODPLAČILA DOLGA (550)	11.220
	550 ODPLAČILA DOMAČEGA DOLGA	11.220
	IX. POVEČANJE (ZMANJŠANJE) SREDSTEV NA RAČUNIH (I.+IV.+VII.-II.-V.-VIII.)	-1.100.768
	X. NETO ZADOLŽEVANJE (VII.-VIII.)	-11.220
	XI. NETO FINANCIRANJE (VI.+VII.-VIII.-IX.)	1.092.198
	STANJE SREDSTEV NA RAČUNIH DNE 31.12. PRETEKLEGA LETA	1.100.768
9009	Splošni sklad za drugo	1.100.768

Vsa ostala določila členov ostanejo nespremenjena.«

2. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 410-8/2010-4

Rogašovci, dne 28. maja 2010

Župan
Občine Rogošovci
Edvard Mihalič l.r.

2356. Odlok o spremembi Odloka o ustanovitvi javnega vzgojno-izobraževalnega zavoda Osnovna šola Sveti Jurij

Na podlagi 1. in 12. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja – ZOFVI-H (Uradni list RS, št. 58/09) in 17. člena Statuta Občine Rogošovci (Uradni list RS, št. 66/99, 76/02, 29/03, 88/05 in 79/06) je Občinski svet Občine Rogošovci na 29. redni seji dne 28. 5. 2010 sprejel

O D L O K

o spremembi Odloka o ustanovitvi javnega vzgojno-izobraževalnega zavoda Osnovna šola Sveti Jurij

1. člen

V Odloku o ustanovitvi javnega vzgojno-izobraževalnega zavoda Osnovna šola Sveti Jurij (Uradni list RS, št. 75/08) se v 13. členu drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»Svet zavoda šteje enajst članov, ki jih sestavljajo:

- trije predstavniki ustanovitelja,
- pet predstavnikov delavcev zavoda,
- trije predstavniki staršev.«

Četrti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»Predstavnike delavcev zavoda izvolijo delavci šole, in sicer izmed strokovnih delavcev šole tri člane, strokovnih delavcev vrtca enega člana ter izmed vseh administrativno tehničnih delavcev enega člana.«

2. člen

V četrtem odstavku 31. člena se deveta alineja spremeni tako, da se glasi:

»– v dogovoru z vodstvom šole lahko ustanavlja oziroma oblikuje delovne skupine,«.

Deseta alineja se črta.

Dosedanja enajsta alineja postane deseta alineja.

3. člen

Svet zavoda nadaljuje svoje delo do poteka mandata. Članom sveta zavoda, ki so bili imenovani oziroma izvoljeni pred uveljavitvijo tega odloka in članom, ki so izvoljeni v skladu s tem odlokom, poteče mandat s potekom mandata sveta.

4. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 600-0001/2008-13

Rogašovci, dne 28. maja 2010

Župan
Občine Rogošovci
Edvard Mihalič l.r.

2357. Pravilnik o spodbujanju in razvoju podjetništva v Občini Rogašovci

Na podlagi 2. člena Zakona o spremljanju državnih pomoči (Uradni list RS, št. 37/04) ter 21. člena Statuta Občine Rogašovci (Uradni list RS, št. 66/99, 76/02, 88/05 in 79/06) je Občinski svet Občine Rogašovci na 29. redni seji dne 28. 5. 2010 sprejel

**PRAVILNIK
o spodbujanju in razvoju podjetništva
v Občini Rogašovci****I. SPLOŠNE DOLOČBE****1. člen**

S tem pravilnikom se določijo upravičenci, ukrepi, pogoji in postopek dodeljevanja finančnih pomoči za spodbujanje in razvoj podjetništva v Občini Rogašovci.

Sredstva finančne pomoči se, za posamezni ukrep, zagotavljajo v proračunu občine in se dodeljujejo z namenom gospodarskega razvoja občine in odpiranja novih delovnih mest.

2. člen

Finančne pomoči po tem pravilniku se dodeljujejo po veljavnih predpisih za dodeljevanje državnih pomoči kot nepovratna sredstva v obliki subvencij.

Zgornja meja intenzivnosti pomoči je 55% upravičenih stroškov posameznega projekta investicije oziroma 45% upravičenih stroškov za nova delovna mesta in samozaposlovanje.

Minimalna vrednost upravičenih stroškov za posamezni ukrep iz 6. člena tega pravilnika znaša 5.000,00 evrov za začetne investicije ter investicije v razširjene dejavnosti in razvoj ter 2.500,00 evrov za nova delovna mesta in samozaposlovanje.

3. člen

Pri dodeljevanju pomoči se upošteva kumulacija pomoči, ki določa, da se pomoči, ki jih prejme upravičenec iz kateregakoli javnega vira za iste upravičene stroške in namene, seštevajo in ne smejo preseči maksimalne višine pomoči določene s pravili državnih pomoči in pomoči »de minimis«.

Sredstva po tem pravilniku se lahko dodelijo pod pogojem podane izjave upravičencev, da za isti namen niso prejeli sredstev iz državnih in mednarodnih virov, oziroma koliko sredstev so iz teh virov že prejeli.

II. UPRAVIČENCI**4. člen**

Upravičenci do finančne pomoči so mikro, majhna in srednje velika podjetja s sedežem ali poslovno enoto in krajem investicije v Občini Rogašovci. Za ugotavljanje velikosti podjetja se uporablja veljavna opredelitev velikosti podjetij EU, ki velja za področje državnih pomoči.

Prejemnik finančne pomoči je fizična oseba z registrirano dejavnostjo in s stalnim prebivališčem na območju Občine Rogašovci, in sicer kadar gre za namene samozaposlovanja.

5. člen

Do pomoči po tem pravilniku niso upravičena podjetja, ki so:

- v prisilni poravnavi, stečaju ali likvidaciji,
- v težavah in dobivajo pomoč po posebnem programu za reševanje in prestrukturiranje,
- že prejela pomoč po tem pravilniku in investicije oziroma nove zaposlitve niso izvedli v skladu s podpisano pogodbo,

– že koristila pomoč za posamezne namene do višine, ki jo omogočajo posamezna pravila državnih pomoči.

Do finančne pomoči niso upravičena tista podjetja, ki nimajo poravnanih obveznosti do Občine Rogašovci.

III. UKREPI POMOČI**6. člen**

Finančne pomoči se upravičencem dodelijo za naslednje ukrepe:

1. Začetne investicije ter investicije v razširjanje dejavnosti in razvoj.

2. Nova delovna mesta in samozaposlovanje.

Sredstva se dodeljujejo kot spodbude po principu sofinanciranja upravičenih stroškov prijavljenih projektov in aktivnosti podjetij v okviru navedenih ukrepov.

7. člen

Sredstva za začetne investicije ter investicije v razširjanje dejavnosti ter razvoj so namenjena sofinanciranju upravičenih stroškov za materialne investicije in nematerialne investicije.

Upravičeni stroški za materialne investicije so stroški:

– nakupa, urejanja in komunalnega opremljanja zemljišča za gradnjo poslovnih prostorov,

– nakupa, graditve ali preureditve poslovnih prostorov in stroški,

– projektne dokumentacije za gradnjo poslovnih prostorov za namen pridobitve gradbenega dovoljenja,

– nakupa nove opreme.

Upravičeni stroški za nematerialne investicije so stroški nakupa patentov, licenc in nepatentiranega tehničnega znanja ter programske opreme.

Upravičenci morajo zagotoviti vsaj 25% lastnih virov za kritje stroškov posamezne investicije, investicija pa se mora ohraniti na območju občine vsaj pet let po prejemu sredstev po tem pravilniku.

8. člen

Sredstva za nova delovna mesta in samozaposlovanje so namenjena sofinanciranju upravičenih stroškov za zaposlitev osebe s stalnim prebivališčem na območju Občine Rogašovci oziroma za realizacijo samozaposlitve.

Upravičeni stroški sofinanciranja so stroški dela plače novega delovnega mesta, in sicer največ za obdobje 12 mesecev, nova delovna mesta pa morajo biti ohranjena vsaj 2 leti.

Upravičeni stroški samozaposlitve so stroški dela plače novega delovnega mesta, in sicer največ za obdobje 12 mesecev. Upravičenci morajo realizirati samozaposlitev na območju Občine Rogašovci (poslovni prostor in sedež morata biti na območju občine), dejavnost pa se mora ohraniti vsaj 2 leti po realizaciji samozaposlitve.

IV. POSTOPEK DODELJEVANJA FINANČNIH POMOČI**9. člen**

Sredstva finančnih pomoči se dodeljujejo na podlagi javnega razpisa, ki ga občina v skladu s tem pravilnikom objavi na spletni strani Občine Rogašovci in na oglasni deski občine.

10. člen

Javni razpis mora vsebovati: predmet javnega razpisa; znesek sredstev za posamezni ukrep finančne pomoči; pogoje in dokazila, ki jih morajo upravičenci izpolnjevati oziroma priložiti k vlogi; informacijo o razpisni dokumentaciji; rok do katerega morajo biti predložene vloge na javni razpis in rok v katerem bodo potencialni prejemniki – upravičenci obveščeni o izidu javnega razpisa.

Zainteresirani upravičenci se prijavijo na javni razpis na obrazcih razpisne dokumentacije, ki jo pripravi občinska uprava.

Kolikor je za določen ukrep manjše število vlog, kot je razpoložljivih sredstev, se razpoložljiva sredstva lahko prerazporedijo na drug ukrep znotraj okvira javnega razpisa.

11. člen

Postopek javnega razpisa – odpiranje, pregled in ocenitev prispelih vlog s predlogom prejemnikov sredstev, vodi tričlanska komisija, ki jo imenuje župan. Za izvedbo postopka javnega razpisa se uporabljajo področni predpisi.

Tajnik občine v 30 dneh po končanem razpisu s sklepom obvesti vse prijavljene o izidu razpisa.

Zoper ta sklep je možna pritožba, ki se naslovi na župana v roku 8 dni od prejema sklepa. Odločitev župana je dokončna.

12. člen

Župan občine po pravnomočnosti sklepa s prejemniki sredstev sklene pogodbo, v kateri se opredelijo medsebojne pravice in obveznosti (višina in namen, za katera so sredstva dodeljena; način nadzora nad namensko porabo sredstev).

13. člen

Namensko porabo sredstev, pridobljenih po tem pravilniku in izpolnjevanje pogodbenih obveznosti, preverja komisija za obravnavo prispelih vlog na javni razpis.

V primeru, da se ugotovi, da sredstva niso bila porabljena za namen, za katerega so bila dodeljena ali so bila dodeljena na podlagi neresničnih podatkov ali je prejemnik kršil druga določila pogodbe, je občina upravičena zahtevati vračilo sredstev s pripadajočimi zakonitimi zamudnimi obrestmi za obdobje od dneva nakazila dalje.

V. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

14. člen

Ta pravilnik začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Z dnem veljavnosti tega pravilnika preneha veljati Pravilnik o zagotovitvi in postopku finančnih sredstev za subencioniranje obrestne mere na glavnice bančnih kreditov kot pospeševanje podjetništva v Občini Rogašovci (Uradni list RS, št. 75/08).

Št. 007-8/2010-12

Rogašovci, dne 28. maja 2010

Župan
Občine Rogašovci
Edvard Mihalič l.r.

SLOVENSKE KONJICE

2358. Odlok o predmetu, pogojih in postopkih za podeljevanje in prenehanje koncesije za izvajanje programa predšolske vzgoje in varstva

Na podlagi 10. člena Zakona o vrtcih (Uradni list RS, št. 100/05 – uradno prečiščeno besedilo, 25/08 in 36/10), 73. člena Zakona o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja (Uradni list RS, št. 16/07 – uradno prečiščeno besedilo, 36/08, 58/09, 64/09 – popravek in 65/09 – popravek) in 16. člena Statuta Občine Slovenske Konjice (Uradni list RS, št. 118/07 – uradno prečiščeno besedilo, 18/10) je Občinski svet Občine Slovenske Konjice na 35. redni seji dne 27. 5. 2010 sprejel

O D L O K

o predmetu, pogojih in postopkih za podeljevanje in prenehanje koncesije za izvajanje programa predšolske vzgoje in varstva

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

Ta odlok določa predmet, pogoje, merila in postopek podeljevanja koncesije, sklenitev koncesijske pogodbe in njeno izvajanje, ter prenehanje koncesije na področju javne službe izvajanja programa predšolske vzgoje in varstva.

2. člen

Koncedent v skladu s tem odlokom in zakonom je Občina Slovenske Konjice, ki podeli koncesijo za izvajanje javne službe izvajanja programa predšolske vzgoje in varstva. Koncesionar je zasebni vrtec ali zasebnik, ki izpolnjuje pogoje, določene za izvajanje javno veljavnih programov.

II. PREDMET KONCESIJE

3. člen

Predmet koncesije v skladu s tem odlokom je izvajanje programa predšolske vzgoje in varstva v okviru programa sprejetega za javne vrtce.

III. POGOJI ZA PODELITEV KONCESIJE

4. člen

Javno službo izvajanja programa predšolske vzgoje in varstva lahko izvaja več koncesionarjev, vendar v posameznem območju, ki ga določi koncedent v javnem razpisu, le po en koncesionar, ki izpolnjuje naslednje pogoje:

- je registriran za opravljanje dejavnosti predšolske vzgoje in varstva;
- ima dovoljenje za opravljanje dejavnosti;
- ima pozitivno mnenje Strokovnega sveta Republike Slovenije za splošno izobraževanje o ustreznosti programa;
- ima na območju določenem v razpisu zagotovljene prostore in opremo v skladu s predpisi;
- ima zagotovljene strokovno usposobljene delavce v skladu s predpisi;
- ima večletni poslovni načrt in letni delovni načrt;
- izvaja oziroma bo izvajal najmanj 9-urni dnevni program, glede na potrebe pretežnega dela uporabnikov;
- bo dejavnost opravljal za ceno programa, kot jo določa Občinski svet Občine Slovenske Konjice.

IV. MERILA ZA IZBOR KONCESIONARJA

5. člen

(1) Pri izbiri koncesionarja se upoštevajo naslednja merila:

1. ocena objekta, prostora in opreme do 30 točk
Ocenjuje se funkcionalnost objekta, velikost prostorov za izvajanje programa, število in kvaliteta igral, velikost in opremljenost zunanjih površin, namenjenih izvajanju programa, varnost (tehnično varovanje), dostop in parkirna mesta.
2. nadstandardni program do 20 točk
Ocenjuje se program, ki je obsežnejši ali kvalitetnejši, kot ga določa predpis, ter časovno daljše opravljanje dejavnosti, kot ga predvideva dnevni program.
3. število oddelkov v posameznem okolišu do 15 točk
Ocenjuje se število oddelkov, ki jih ponudnik nudi glede na potrebe oziroma število otrok v posameznem razpisnem obdobju. Ponudba, ki vsebuje večje število oddelkov, kot je

zahtevano, se oceni z najvišjim številom točk, ostale ponudbe pa se ocenijo s sorazmerno nižjim številom točk.

4. predlagana lastna cena programa, izdelana po veljavni metodologiji do 10 točk

Najugodnejša lastna cena programa dobi najvišje število točk, ostale sorazmerno nižje število točk.

5. lokacija vrtca oziroma oddelka do 10 točk

Večje število točk dobi ponudnik, ki bo dejavnost opravljal v središču posameznega območja.

6. rok pričetka izvajanja javne službe do 10 točk

Ocenjuje se odstopanje od dneva pričetka izvajanja, ki je v razpisu določen: za vsakih 10 dni nad določenim rokom dobi ponudnik eno točko manj.

7. pisne pozitivne reference ponudnika do 10 točk.

(2) Šteje se, da ima ponudnik reference, če že kvalitetno opravlja enako dejavnost. Referenco lahko da koncedent ali najmanj 10 staršev v zasebnem vrtcu.

(3) Kolikor ponudnik v ponudbi ne predloži dokumenta ali navede podatka, na podlagi katerega se bo ponudba ocenjevala, se vloga upošteva kot popolna, oceni pa se z 0 točk.

(4) Prednost pri izbiri ima ponudnik, ki doseže največje skupno število točk glede na navedena merila. V primeru, da največje skupno število točk dosežeta dva ali več ponudnikov, ima prednost pri izbiri tisti prijavitelj, ki bo dejavnost opravljal v središču posameznega območja, kjer so potrebe po izvajanju predmetne javne službe največje. Kolikor navedeni kriterij enakovredno izpolnjujeta dva ali več ponudnikov, ima prednost pri izbiri tisti ponudnik, katerega ponudba je bila višje točkovana glede na merilo pod tč. 1 tega člena, kolikor navedeno merilo enakovredno izpolnjujeta dva ali več ponudnikov, ima prednost pri ponudbi tisti prijavitelj, katerega ponudba je bila višje točkovana glede na merilo določeno v tč. 2 tega člena.

V. POSTOPEK PODELITVE KONCESIJE

6. člen

(1) Javni razpis za podelitev koncesije objavi župan. Javni razpis se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

(2) V javnem razpisu se navede naslednje:

- dejavnost, ki bo predmet koncesije;
- območje, na katerem naj bi se opravljala dejavnost;
- pogoje za opravljanje dejavnosti;
- čas, za katerega se dodeljuje koncesija;
- rok, do katerega se sprejmejo prijave;
- merila za izbor;
- čas odpiranja ponudb;
- rok, v katerem bodo kandidati obveščeni o izbiri;
- navedbo organa, ki bo opravil izbor koncesionarja;
- navedbo organa, ki je pooblaščen za sklenitev koncesijske pogodbe.

7. člen

Rok za prijavo na razpis mora omogočiti ponudnikom pripravo dokazil o izpolnjevanju predpisanih pogojev in ne sme biti krajši od 30 dni.

8. člen

Postopek javnega razpisa vodi tričlanska strokovna komisija za izvedbo javnega razpisa in presojo ponudb, ki jo imenuje župan, izmed javnih uslužbencev občinske uprave.

9. člen

(1) Strokovna komisija najkasneje v roku 30 dni po odpiranju ponudb, pregleda prispele ponudbe oziroma ugotovi izpolnjevanje predpisanih pogojev potencialnih koncesionarjev. Strokovna komisija o izbiri koncesionarja pripravi poročilo ter na podlagi ugotovitev predlaga ponudnika ali ponudnike za posamezno območje, ki se je na temelju primerjalne analize izkazal kot najugodnejši in najprimernejši ponudnik. Ponudbe se obravnavajo v skladu z Zakonom o javnem naročanju.

(2) Po končanem postopku izda občinska uprava na predlog tričlanske strokovne komisije odločbo o izbiri koncesionarja.

(3) Zoper odločbo o izbiri koncesionarja je v roku 15 dni dovoljena pritožba. O pritožbi odloča župan. Pritožba na odločbo o podelitvi koncesije ne zadrži izvajanja s to odločbo podeljene koncesije.

10. člen

(1) Javni razpis je veljaven tudi, če se nanj prijavi samo en ponudnik.

(2) Prijava je neveljavna če ni prispela v razpisnem roku.

(3) Če se na razpis ne javi noben ponudnik ali če noben od ponudnikov ne izpolnjuje predpisanih pogojev ali ne predloži dokazil o njihovem izpolnjevanju, koncedent s sklepom ugotovi, da razpis ni uspel.

(4) Če javni razpis ni uspel, se lahko ponovi takoj po izteku razpisnega roka neuspelega razpisa.

VI. SKLENITEV KONCESIJSKE POGODBE IN NJENO IZVAJANJE TER PRENEHANJE KONCESIJSKEGA RAZMERJA

11. člen

Najkasneje v roku 30 dni od dokončnosti odločbe koncedent in izbrani koncesionar skleneta koncesijsko pogodbo. Izvajanje javne službe se lahko začne izvajati po podpisu pogodbe, vendar najkasneje v začetku šolskega leta, ki sledi podpisu pogodbe.

12. člen

(1) Koncesijska pogodba se sklene za določen čas, vendar za dobo največ 5 let. Če so izkazane potrebe, se koncesijska pogodba lahko podaljša.

(2) S pogodbo o koncesiji koncedent in koncesionar uređita medsebojna razmerja v zvezi z opravljanjem javne službe, zlasti pa:

- predmet koncesije;
- cena programa;
- obseg izvajanja dejavnosti;
- začetek izvajanja koncesije;
- rok za odpoved koncesije;
- sredstva, ki jih za opravljanje dejavnosti zagotavlja koncedent;
- odvzem koncesije.

13. člen

Koncesija preneha:

- s potekom dobe trajanja koncesije;
- s sporazumnim prenehanjem;
- na podlagi odpovedi z najmanj enoletnim odpovednim rokom;
- z odvzemom koncesije po poteku roka za odpravo pomanjkljivosti, če koncesionar ne opravlja javne službe v skladu s predpisi in aktom o koncesiji ter pogodbo o koncesiji.

14. člen

Izvajanje koncesijske pogodbe spremlja občinska uprava Občine Slovenske Konjice.

VII. KONČNA DOLOČBA

15. člen

Ta odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 00700-0011/2010

Slovenske Konjice, dne 27. maja 2010

Župan
Občine Slovenske Konjice
Miran Gorinšek l.r.

2359. Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o zazidalnem načrtu Tepanje

Na podlagi 61. člena ter v povezavi s 46. in 96. členom Zakona o prostorskem načrtovanju (Uradni list RS, št. 33/07, 108/09) je Občinski svet Občine Slovenske Konjice na podlagi 7. in 16. člena Statuta Občine Slovenske Konjice (Uradni list RS, št. 118/09 – uradno prečiščeno besedilo in 18/10) na 35. redni seji dne 27. 5. 2010 sprejel

O D L O K
o spremembah in dopolnitvah Odloka
o zazidalnem načrtu Tepanje

I. SPLOŠNI DOLOČBI

1. člen

(podlaga za občinski podroben prostorski načrt)

Predmetni odlok je izdelan skladno z družbenim planom razvoja Občine Slovenske Konjice za srednjeročno obdobje 1986, 1990 dopolnjen v letu 1994, 1999 in 2004 (Uradni list SRS, št. 23/87, in Uradni list RS, št. 50/98, 72/00 in 75/04) in Odlokom o spremembah in dopolnitvah zazidalnega načrta Tepanje (Uradni list RS, št. 59/01).

2. člen

(vsebina odloka)

Ta odlok določa prostorske ureditve, območje in predmet sprememb in dopolnitev, opis prostorske ureditve, gabarite in pogoje za oblikovanje, dopustna odstopanja in usmeritve za določitev meril ter pogojev po prenehanju odloka.

II. OPIS PROSTORSKE UREDITVE

3. člen

(predmet podrobnega načrta)

Prostorske ureditve so:

- gradnja poslovno stanovanjskega objekta PS v območju centra, območje 4,
- gradnja stanovanjske hiše SH.

III. OBMOČJE PROSTORSKE UREDITVE

4. člen

(območje podrobnega načrta)

Območje sprememb in dopolnitev obsega parcele:

- PS poslovno-stanovanjski objekt: 84/10, 82/6, 82/8 in 63/5, vse k. o. Tepanje
- SH stanovanjska hiša: 60/2, k.o. Tepanje.

IV. UMEMSTITEV NAČRTOVANE UREDITVE V PROSTOR

5. člen

(vplivi in povezave prostorske ureditve s sosednjimi območji)

Spremenjene ureditve se umeščajo in povezujejo z obstoječimi in načrtovanimi ureditvami v območju centra in stanovanjske gradnje na parceli št. 60/2.

6. člen

(gabariti objektov)

V 5. členu Odloka o spremembah in dopolnitvah zazidalnega načrta Tepanje (Uradni list RS, št. 59/01) za območje 4, območje center se v drugem odstavku poglavja Gabariti in

pogoji za oblikovanje nadomesti zadnja dva stavka z novim besedilom, in sicer:

»– Določi se maksimalni tlorisni gabarit poslovno stanovanjskih objektov. Slemenja objektov potekajo v severnem delu v smeri severozahod – jugovzhod in na južnem delu objektov v smeri severovzhod – jugozahod.

– Višinski gabarit objekta ima pritličje in etažo, dovoli se izkoristiti podstrešje. Streha se dovoli izvesti kot več kapna streha, z naklonom večjim od 32 stopinj. Višino podstrešja in naklon strešine se usklajuje s tlorisno širino objekta.

– V primeru izkoriščenega podstrešja se število in dimenzije strešnih oken oziroma frčad arhitekturno uredi v ustrezni likovni rimi s površino strehe in okni v etaži in pritličju.

– Namesto gradnje prizidka k stanovanjskemu objektu se uredi gradnja samostojnega stanovanjskega objekta. Tlorisni in višinski gabarit stanovanjskega objekta se uskladi s tlorisnimi in višinskimi objekti v območju enodružinske stanovanjske gradnje.«

7. člen

(pogoji za oblikovanje objektov in zunanje ureditve)

(1) Arhitektura objektov je sodobna, po morfologiji (strukturi materialov, razmerju okenskih in zidanih površin) se uskladi z okoliškimi objekti.

(2) Fasade se izvedejo v klasičnih ali sodobnih materialih. Kritina strehe se izvede v opečni ali opeki podobnim materialom po barvi in strukturi.

(3) Zunanja ureditev poslovno-stanovanjskih objektov se uredi s parkirnimi površinami in manjšimi zelenicami. Zelenice se zasadijo z drevesi. Pogoji za zunanjo ureditev se za predvidene poslovno stanovanjske objekte PS1 spremenijo v območju pozidave in razporeditvi parkirnih mest in se podrobnejše določijo s projektom za pridobitev gradbenega dovoljenja. Gradbena linija objektov s strani dovozne ceste je vzporedna s cesto.

V. POGOJI PRIKLJUČEVANJA OBJEKTOV
NA GOSPODARSKO JAVNO INFRASTRUKTURO
IN GRAJENO JAVNO DOBRO

8. člen

(splošni pogoji priključevanja objektov na gospodarsko javno infrastrukturo in grajeno javno dobro)

Splošni pogoji za potek in gradnjo komunalne, energetske in telekomunikacijske infrastrukture na območju obravnave:

– Objekte se priključi na obstoječe in predvideno kanalizacijsko, vodovodno, elektroenergetsko omrežje in elektronsko komunikacijsko omrežje v območju starega mestnega jedra.

– Trase komunalnih in energetskih vodov se medsebojno uskladijo. Upoštevajo se zadostni medsebojni odmiki in odmiki od grajenih struktur.

– Gradnja komunalnih naprav in objektov se izvaja usklajeno.

– Obstoječe komunalne vode se zaščititi.

VI. REŠITVE IN UKREPI ZA VAROVANJE OKOLJA,
NARAVNIH VIROV IN OHRANJANJE NARAVE

9. člen

(varstvo tal)

(1) Posegi v tla se izvedejo tako, da se prizadene čim manjše talne površine.

(2) Pri gradnji se uporabljajo prevozna sredstva in gradbeni stroji, ki so tehnično brezhibni, ter le takšne vrste materialov, za katere obstajajo dokazila o neškodljivosti za okolje. S prometnih površin, gradbenih površin in odlagališč gradbenega materiala se omeji in prepreči emisije prahu. S teh površin se preprečiti tudi odtokanje vode v gozd in na travnate površine.

(3) Pri gradnji se humus odstrani in pravilno deponira. Viške zemljine se uporabi pri urejanju zelenice.

10. člen

(varstvo kakovosti voda)

(1) Varstvo kakovosti voda se zagotavlja z gradnjo kanalizacijskega omrežja ter izvedbo oljnih lovilcev na parkirnih površinah.

(2) Odvajanje odpadnih voda iz območja urejanja se uredi v skladu s pogoji, določenimi v Uredbi o emisiji snovi in toplote pri odvajanju odpadnih voda iz virov onesnaževanja. Na meteorološko kanalizacijo se dovoli priključiti le tiste meteorne vode, ki ne presegajo dopustnih parametrov za izpust neposredno v vode v skladu z določili zgoraj navedene uredbe.

11. člen

(varstvo zraka)

Zaradi zmanjševanja onesnaževanja zraka s prašnimi emisijami in emisijami plinov gradbenih strojev med gradnjo se upošteva ukrepe za varstvo zraka:

- primerno razporeditev in ureditev začasnih in drugih dovoznih poti na gradbišče,
- zaradi zmanjšanja prašenja ob sušnih dnevih se predvidi zadostno močenje prevoznih poti in odkritih površin.

12. člen

(varstvo pred hrupom)

Območje se opredeli s III. stopnjo hrupa. Med gradnjo se ne presega mejne ravni hrupa. Upošteva se predpise o emisijskih normah pri gradbeni mehanizaciji in prevoznih sredstvih. Vsa hrupna dela se izvaja v dnevnem času v skladu s predpisi o varstvu pred hrupom. Zvočni signali na gradbišču se uporabljajo le v nujnih primerih.

13. člen

(varstvo pred svetlobnim onesnaževanjem)

Javna in druga razsvetljava se uredi tako, da ne povzroča svetlobnega onesnaževanja. Vse svetilke se izvedejo tako, da je svetloba usmerjena izključno v tla.

14. člen

(pogoji zbiranja in odvoza odpadkov)

Način zbiranja in odvoz odpadkov se izvaja v skladu z določili, ki urejajo ravnanje s komunalnimi odpadki v občini. Posode za odpadke se postavi na ekološko tehnično brezhiben prostor, lahko tudi v objekt. Lokacija, kjer se odpadki zbirajo, se uredi tako, da je dostopna vozilom za odvoz odpadkov.

VII. REŠITVE IN UKREPI ZA OBRAMBO TER VARSTVO PRED NARAVNIMI IN DRUGIMI NESREČAMI

15. člen

(varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami)

Varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami se zagotavlja z nepozidanimi površinami, kamor je možen umik v primeru požara in potresa.

16. člen

(pogoji za varstvo pred potresom)

Območje podrobnega načrta se nahaja na seizmičnem območju z intenziteto VII. stopnje potresne ogroženosti po EMS. Pri projektiranju se upošteva potresno varnost v skladu z zakonodajo.

17. člen

(pogoji za varstvo pred požarom)

(1) Požarna varnost objektov se zagotovi z dovozi za interventne vozila po obstoječem omrežju cest. Varen umik se zagotovi na zunanje površine, dovozne in parkirne površine.

(2) Vir za zadostno oskrbo vode za gašenje se zagotovi iz vodovoda preko hidrantnega omrežja. Pri načrtovanju hidran-

tnega omrežja se upošteva Pravilnik o tehničnih normativih za hidrantno omrežje in gašenje požarov.

(3) Način varovanja pred požarom za objekt in dobrine se opredeli v PGD projektu skladno z določili Zakona o varstvu pred požarom in Pravilnikom o požarno varnostnih zahtevah.

VIII. DOPUSTNA ODSTOPANJA

18. člen

(odstopanja)

V 11. členu se Tolerance v ureditvenem območju ZN dopolnijo v tretji alineji z naslednjim besedilom:

»(1) Pri realizaciji podrobnega načrta so dopustna odstopanja od tehničnih rešitev, določenih s tem odlokom, če se pri nadaljnjem preučevanju prometnih, tehnoloških, geoloških, hidroloških, geomehanskih in drugih razmer poiščejo tehnične rešitve, ki so primernejše s prometno tehničnega, tehnološkega in oblikovalskega vidika, s katerimi se ne smejo poslabšati prostorske in okoljske razmere oziroma spremeniti arhitekturna zasnova.

(2) Odstopanja od tehničnih rešitev iz prejšnjega odstavka niso v nasprotju z javnimi interesi, z njimi morajo soglašati organi in organizacije, v delovno področje katerih posegajo ta odstopanja.

(3) Dopustna so odstopanja:

- dopustna so odstopanja pri tlorisnih dimenzijah objektov do 10% navzgor ali navzdol,
- pri višinskih gabaritih do 20% navzgor,
- določitev kote pritličja se uskladi v načrtu zunanje ureditve.«

IX. DRUGI POGOJI

19. člen

(nadzor)

Nadzor nad izvajanjem odloka izvaja Ministrstvo za okolje in prostor, Inšpektorat Republike Slovenije za okolje in prostor.

X. USMERITVE ZA DOLOČITEV MERIL IN POGOJEV PO PRENEHANJU VELJAVNOSTI SPREMEMB IN DOPOLNITEV ODLOKA O ZAZIDALNEM NAČRTU

20. člen

(prenehanje veljavnosti odloka)

Po prenehanju veljavnosti sprememb in dopolnitev se območje vključi v enoto urejanja, ki vključuje območje urbanišnega načrta naselja Tepanje.

XI. KONČNI DOLOČBI

21. člen

(veljavnost odloka)

Ta odlok začne veljati osmi dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

22. člen

(razveljavitev)

S tem odlokom se razveljavi dele določil Odloka sprememb in dopolnitev zazidalnega načrta Tepanje (Uradni list SRS, št. 59/01), ki veljajo za obravnavane parcele.

Št. 3500-0001/2010

Slovenske Konjice, dne 27. maja 2010

Župan
Občine Slovenske Konjice
Miran Gorinšek l.r.

2360. Sklep o delni povrnitvi stroškov volilne kampanje za lokalne volitve v Občini Slovenske Konjice

Na podlagi 28. člena Zakona o volilni in referendumski kampanji (Uradni list RS, št. 41/07, 103/07 – ZPolS-D in 105/08 – odločba US) in 16. člena Statuta Občine Slovenske Konjice (Uradni list RS, št. 118/07 – uradno prečiščeno besedilo in 18/10) je Občinski svet Občine Slovenske Konjice na 35. redni seji dne 27. 5. 2010 sprejel

S K L E P

o delni povrnitvi stroškov volilne kampanje za lokalne volitve v Občini Slovenske Konjice

1. člen

S tem sklepom se določajo kriteriji za delno povrnitev stroškov volilne kampanje za lokalne volitve v Občini Slovenske Konjice.

2. člen

(1) Stroški volilne kampanje za volitve v občinski svet ne smejo preseči 0,40 EUR na posameznega volilnega upravičenca v občini.

(2) Stroški volilne kampanje za volitve župana ne smejo preseči 0,25 EUR na posameznega volilnega upravičenca v občini. Če pride do drugega kroga glasovanja, se stroški volilne kampanje za kandidata, ki na tem glasovanju kandidirata, lahko povečajo še za 0,15 EUR na posameznega volilnega upravičenca v občini.

3. člen

Organizatorji volilne kampanje oziroma kandidati za člane občinskega sveta, katerih listam so pripadli mandati za člane v občinskem svetu, imajo pravico do povrnitve stroškov volilne kampanje v višini 0,33 EUR za dobljen glas, pri čemer skupni znesek povrnjenih stroškov ne sme preseči zneska porabljenih sredstev, razvidnega iz poročila občinskemu svetu in računskemu sodišču.

4. člen

(1) Do delne povrnitve stroškov volilne kampanje so upravičeni tudi organizatorji volilne kampanje oziroma kandidati za župana, za katere je glasovalo najmanj 10% od skupnega števila volilnih upravičencev, ki so glasovali, in sicer 0,12 EUR za vsak dobljeni glas.

(2) Če se glasovanje ponovi, sta kandidata, ki kandidirata na ponovnem glasovanju, upravičena do povrnitve stroškov v višini 0,12 EUR za dobljeni glas le na osnovi dobljenih glasov na ponovnem glasovanju.

(3) Kolikor Državni zbor Republike Slovenije revalorizira zneske, ki določajo višino dovoljene porabe sredstev za volilno kampanjo in omogočajo povrnitev stroškov za volilno kampanjo na podlagi 32. člena zakona o volilni kampanji, se vsi zneski iz tega sklepa revalorizirajo skladno z aktom državnega zbora.

5. člen

Organizatorju volilne kampanje oziroma kandidatu za volitve v občinski svet ali za volitve župana se na njegovo zahtevo povrnejo stroški volilne kampanje iz proračuna Občine Slovenske Konjice v roku 30 dni po predložitvi poročila občinskemu svetu in računskemu sodišču.

6. člen

Ta sklep začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 04101-0003/2010(121)
Slovenske Konjice, dne 27. maja 2010

Župan
Občine Slovenske Konjice
Miran Gorinšek l.r.

VSEBINA

PREDSEDNIK REPUBLIKE			
2327.	Ukaz o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije	6789	
2328.	Ukaz o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije	6789	
2329.	Ukaz o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije	6790	
2330.	Ukaz o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije	6790	
2331.	Ukaz o podelitvi odlikovanja Republike Slovenije	6790	
MINISTRSTVA			
2332.	Pravilnik o podaljšanju veljavnosti izobraževalnega programa Voznik	6790	
2333.	Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o načinu izračuna plačil na podlagi obvestila, za uporabo radijskih frekvenc in za uporabo elementov oštevilčenja	6791	
USTAVNO SODIŠČE			
2334.	Odločba o razveljavitvi prvega odstavka 13. člena, 1. in 5. točke 14. člena, tretjega odstavka 24. člena, kolikor se nanaša na zaposlovanje duhovnikov, četrtega odstavka 24. člena, kolikor se nanaša na zaposlenega duhovnika, drugega odstavka 25. člena in zadnjega stavka prvega odstavka 27. člena Zakona o verski svobodi, kolikor se nanaša na 24. in 25. člen Zakona o verski svobodi, z odložnim rokom, in o ugotovitvi, da niso v neskladju z Ustavo 24. in 25. člen v delu, ki ni zajet v 4. točki izreka odločbe, 22., 23., 26., 30. in 32. člen ter peti odstavek 27. člena in tretji odstavek 29. člena Zakona o verski svobodi, tretji odstavek 52. člena Zakona o obrambi in 20. člen Zakona o pravnem položaju verskih skupnosti v Republiki Sloveniji	6791	
DRUGI ORGANI IN ORGANIZACIJE			
2335.	Tarifna priloga h Kolektivni pogodbi za gozdarstvo Slovenije	6818	
OBČINE			
BREŽICE			
2336.	Sklep o začetku postopka priprave občinskega podrobnega prostorskega načrta za območje šolskega kompleksa OŠ Dobova	6820	
2337.	Poročilo o izidu glasovanja na posvetovalnem referendumu za izločitev naselij Orešje na Bizeljskem in Bizeljska vas iz Krajevne skupnosti Bizeljsko in Bizeljska vas, ki je potekal v nedeljo, dne 23. maja 2010	6821	
CANKOVA			
2338.	Odlok o proračunu Občine Cankova za leto 2010	6821	
2339.	Sklep o ukinitvi statusa zemljišča v splošni rabi	6823	
2340.	Sklep o ukinitvi statusa zemljišča družbena lastnina v splošni rabi	6824	
CELJE			
2341.	Cenik daljinskega ogrevanja za stanovanjske prostore	6824	
KOČEVJE			
2342.	Zaključni račun proračuna Občine Kočevje za leto 2009	6824	
KRANJ			
2343.	Obvezna razlaga točke (2.1) 36. člena posebnih določb usmeritev za območja kompleksnih zazidav v povezavi s točko (1.1) 14. člena Odloka o prostorskih ureditvenih pogojih za morfološko celoto urbanistične zasnove mesta Kranja	6826	
LAŠKO			
2344.	Sklep z javnim naznanilom o javni razgrnitvi dopolnjenega osnutka podrobnega prostorskega načrta Kartuzija Jurklošter	6826	
MOZIRJE			
2345.	Odlok o spremembi Odloka o ustanovitvi vzgojno-izobraževalnega zavoda Osnova šola Mozirje	6826	
NAKLO			
2346.	Odlok o Občinskem podrobnem prostorskem načrtu območja SD 17/1 Naklo – sever	6827	
2347.	Odlok o Občinskem podrobnem prostorskem načrtu za izgradnjo gospodarske javne infrastrukture v poslovni coni v Naklem	6831	
NOVA GORICA			
2348.	Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o ustanovitvi Javnega zavoda za šport Nova Gorica	6836	
2349.	Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o avtotaksi prevozih v Mestni občini Nova Gorica	6839	
2350.	Sklep o določitvi volilnih enot za volitve članov svetov v Krajevnih skupnostih Branik, Kromberk, Nova Gorica, Rožna Dolina, Solkan	6840	
2351.	Sklep o ukinitvi grajenega javnega dobra	6841	
REČICA OB SAVINJI			
2352.	Pravilnik o dopolnitvah Pravilnika o plačah občinskih funkcionarjev in nagradah članov delovnih teles občinskega sveta, nadzornega odbora in članov drugih občinskih organov ter o povračilu stroškov	6841	
2353.	Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o nagrajevanju in oglaševanju v občinskem glasilu	6842	
2354.	Sklep o imenovanju Občinske volilne komisije Občine Rečica ob Savinji	6842	
ROGAŠOVCI			
2355.	Odlok o rebalansu proračuna Občine Rogošovci za leto 2010	6842	
2356.	Odlok o spremembi Odloka o ustanovitvi javnega vzgojno-izobraževalnega zavoda Osnovna šola Sveti Jurij	6844	
2357.	Pravilnik o spodbujanju in razvoju podjetništva v Občini Rogošovci	6845	
SLOVENSKE KONJICE			
2358.	Odlok o predmetu, pogojih in postopkih za podeljevanje in prenehanje koncesije za izvajanje programa predšolske vzgoje in varstva	6846	
2359.	Odlok o spremembah in dopolnitvah Odloka o zazidalnem načrtu Tepanje	6848	
2360.	Sklep o delni povrnitvi stroškov volilne kampanje za lokalne volitve v Občini Slovenske Konjice	6850	

Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 8/10

VSEBINA

55.	Zakon o ratifikaciji Sporazuma med Vlado Republike Slovenije in Organizacijo za gospodarsko sodelovanje in razvoj o privilegijih, imunitetah in ugodnostih, ki se podeljujejo organizaciji, ter izmenjanih pisem (MSOGSP)	421
56.	Zakon o ratifikaciji Sporazuma o sodelovanju med Evropsko skupnostjo in njenimi državami članicami ter Kraljevino Maroko v zvezi s civilnim globalnim satelitskim navigacijskim sistemom (GNSS) (MSESKM)	429
57.	Zakon o ratifikaciji Protokola št. 12 h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (MPKVCPB)	447
58.	Zakon o ratifikaciji Sporazuma med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Kazahstan o mednarodnem cestnem prevozu potnikov in blaga (BKZCP)	450
59.	Uredba o ratifikaciji Sporazuma evropske sodelujoče države med Republiko Slovenijo in Evropsko vesoljsko agencijo	457
60.	Uredba o ratifikaciji Sporazuma med Ministrstvom za gospodarstvo Republike Slovenije in Ministrstvom za zunanje zadeve Republike Slovenije ter Organizacijo za gospodarsko sodelovanje in razvoj o denarnem prispevku za program Investment Compact za Jugovzhodno Evropo za leti 2009 in 2010	471
61.	Uredba o ratifikaciji Sporazuma med Vlado Republike Slovenije in Vlado Azerbajdžanske republike o sodelovanju na področju informacijsko-komunikacijskih tehnologij	474
62.	Uredba o ratifikaciji Sporazuma med Vlado Republike Slovenije in Vlado Republike Kazahstan o gospodarskem sodelovanju	477
	<i>Obvestila o začetku oziroma prenehanju veljavnosti mednarodnih pogodb</i>	
63.	Obvestilo o začetku veljavnosti Protokola št. 14 h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin in prenehanju veljavnosti Protokola št. 14 bis h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin	480
	POPRAVKI	
64.	Popravek Petega zapisnika o popravku pogodbe o pristopu (MPPEU), podpisane v Atenah dne 16. aprila 2003	481

Uradni list RS – Razglasni del

Razglasni del je objavljen v elektronski izdaji št. 46/10 na spletnem naslovu: www.uradni-list.si

VSEBINA

Popravek	1453
Objave sodišč	1453
Objave zemljiškoknjižnih zadev	1453

ISSN 1318-0576

9 771318 057017

Izdajatelj Služba Vlade RS za zakonodajo – direktor dr. Janez Pogorelec • Založnik Uradni list Republike Slovenije d.o.o. – direktorica mag. Špela Munič Stanič • Priprava Uradni list Republike Slovenije d.o.o. • Naročnina za obdobje 1. 1. do 31. 3. 2010 je 27,55 EUR (brez DDV), za obdobje 1. 4. do 31. 12. 2010 je 262,50 EUR (brez DDV), v ceno posameznega Uradnega lista Republike Slovenije je vračunan 8,5% DDV. • Reklamacije se upoštevajo le mesec dni po izidu vsake številke • Uredništvo in uprava Ljubljana, Dunajska cesta 167 • Poštni predal 379 • Telefon tajništvo (01) 425 14 19, računovodstvo (01) 200 18 60, naročnine (01) 425 23 57, telefaks (01) 200 18 25, prodaja (01) 200 18 38, preklici (01) 425 02 94, telefaks (01) 425 14 18, uredništvo (01) 425 73 08, uredništvo (javni razpisi ...) (01) 200 18 32, uredništvo – telefaks (01) 425 01 99 • Internet: www.uradni-list.si – uredništvo e-pošta: objave@uradni-list.si • Transakcijski račun 02922-0011569767